XVI. évfolyam 7. szám. **Ára: 1 forint** 1960. Február 18

Ludas Matyi

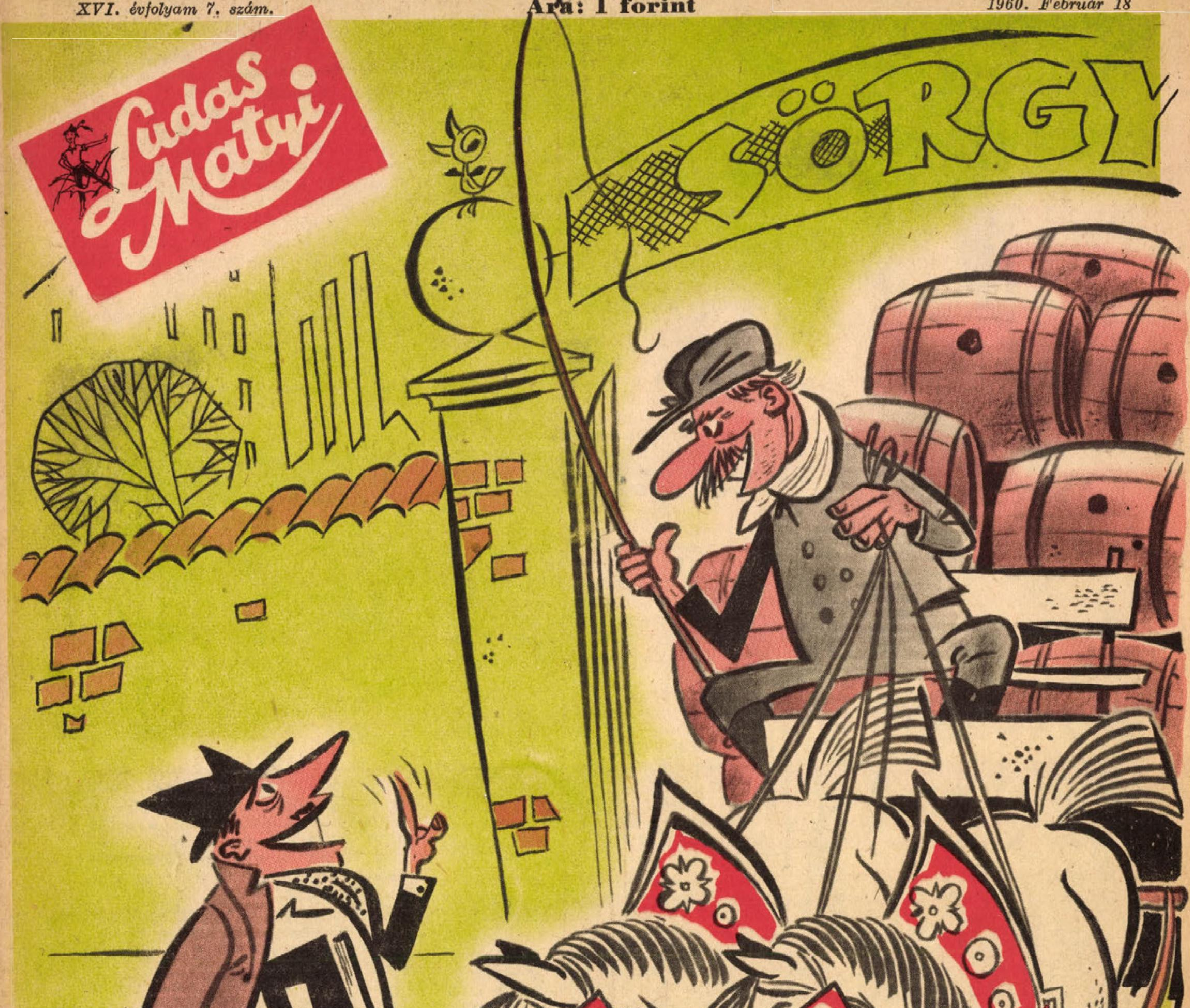

Toncz Tibor rajza

Tökéletes ellenőrzés

— Hova-hova, szakikám?

— Ellopom ezt az ötven hordó sört itt...

— Nahát, hogy magának mindig van kedve viccelni!...

Ajándék

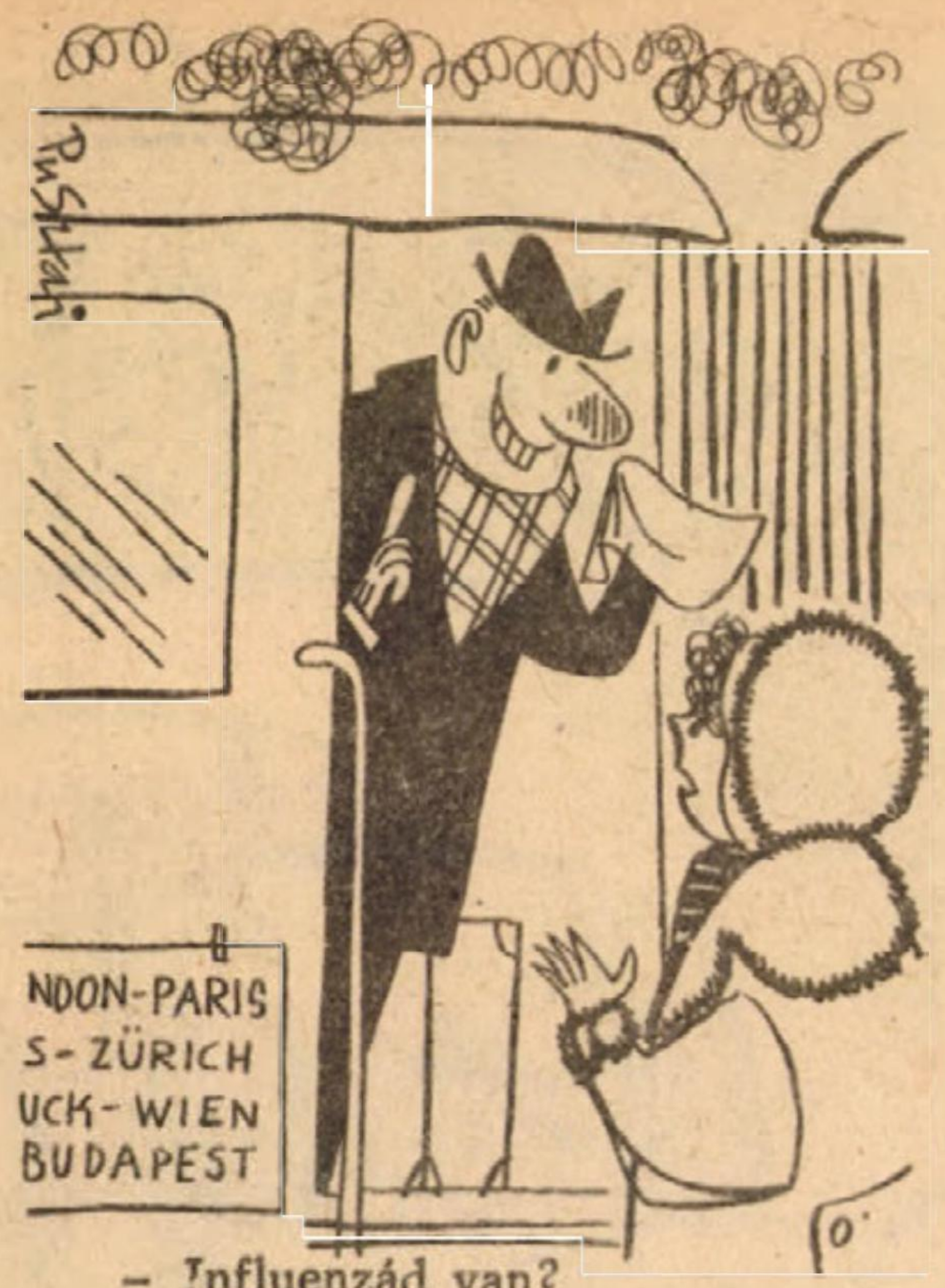

– Influenzád van?
– Méghozzá eredeti nyugati!

Gyakorlatlan bálozó

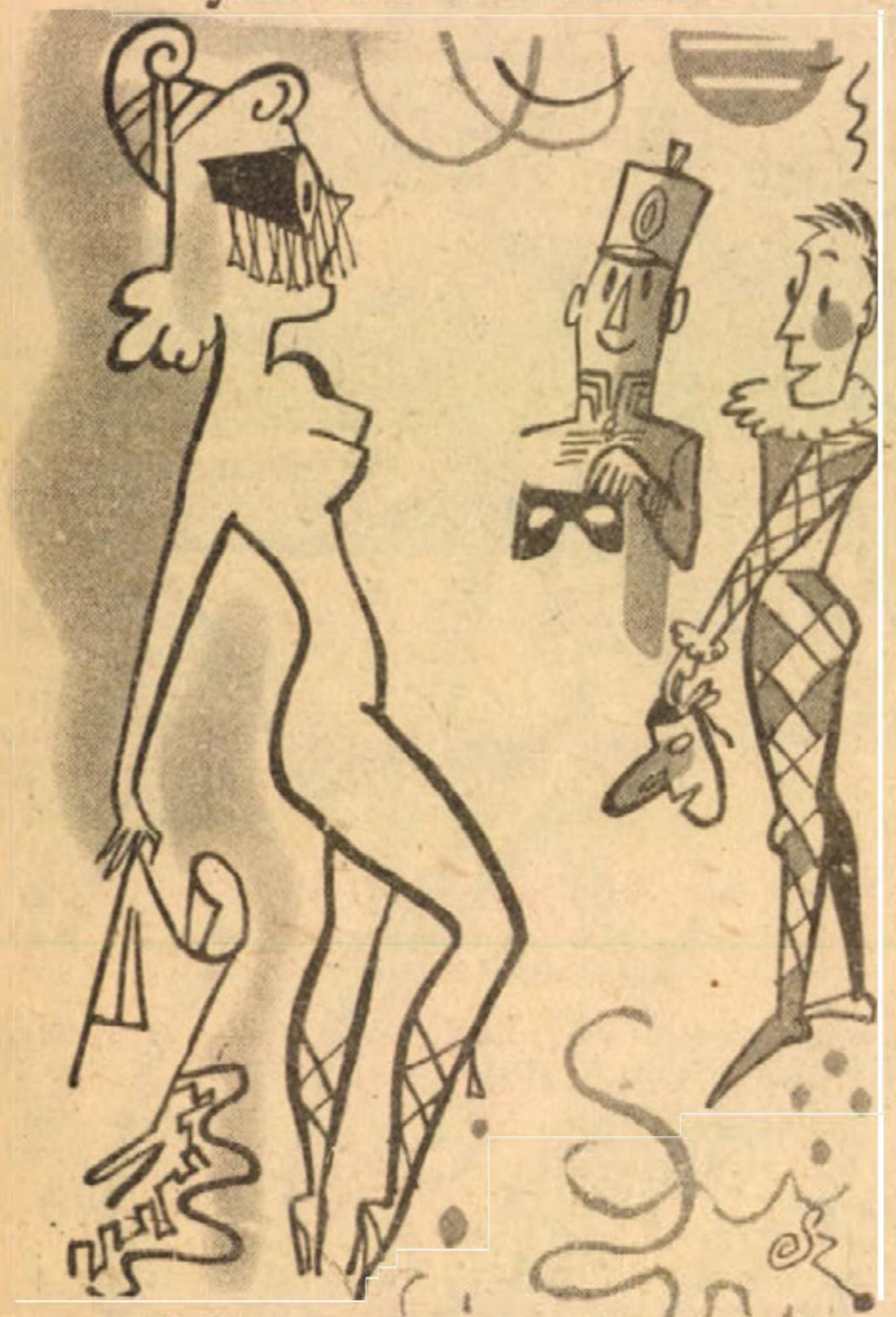

– Tyűha!…: Hiszen nekem az álarcot kellett volna levetnem!

KÜZDELMES IFJÚSÁG

Lipták Ottó három és fél kilóval született. Szép, kerek arcú csecsemő volt, dundi karokkal, negyvenhét szál hajjal a fejebúbján.

Egy héttel a születése után megjelent a bölcsőjénél egy feketeruhás férfiú: bal kezében hasasra tömött diplomata táska, jobb kezében tarka csörgő. Orrán izgatottan csúszkált ide-oda a szemüveg. Bal zsebéből egy játékelefánt nyújtogatta a nyakát.

— A Bábubutól jöttem — mondta behízelgő, mosolygós hangon, majd gügyögve hozzátette: — Bu… bu… bu… Bábubu…

— Térjünk a tárgyra! — utasította rendre a csecsemő.

— Térjünk a tárgyra — helyeselt a feketeruhás férfiú. — Vállalatunk, a Bábubu, szerződést kínál önnek, roppant előnyös feltételekkel. Ha ön szerződésileg kötelezi magát arra, hogy az egyetem befejezése után hozzánk jön dolgozni, azaz a Bábubuhoz, illetve átveszi a kislőcei kísérleti telep vezetését, mi, azaz a Bábubu, munkába állása napjáig ösztöndíjat fizetünk önnek. Tíz éves koráig természetbeni juttatásokban részesül: csoki, búgócsiga, óraműves kisvasút, dominó, diafilm stb. Tíz év után zsebpénzt folyósítunk, tizennyolc évtől pedig havi 500, azaz: ötszáz forintot.

A csecsemő elhúzta a száját:

— Szép kis jövő vár rám…: — sóhajtotta. — Én nem így képzeltem… Nem erre vágytam… Küzdelemről, harcról álmodoztam… Én magam akartam kiharcolni mindent… Állást, elismerést…

— Nem kell aggódnia, Lipták kartárs! — kiáltott fel a Bábubu megbízottja. — A mi vállalatunk mindenről gondoskodik. — Aktatáskájából lepedő nagyságú szerződést vett elő. — Íme, a szerződés 67/b pontja: „A vállalat kötelezi magát arra, hogy az érettségi után meghiúsítja a szerződő fél felvételét az egyetemre. Garantált csalódás, csak hónapok múltán fogja tudni kiheverni. Erre az időszakra a Bábubu bánatpénzt fizet önnek. Vállalatunk ugyanakkor azt is garantálja, hogy a következő évben felveszik az egyetemre, amelynek elvégzése után — a szerződés értelmében — ön leutazik Kislőcére és ott…”

— Tudom, tudom — szakította félbe türelmetlenül Lipták, a csecsemő, idegesen tépegetve a pólya égszínkék szalagjait. — És tessék mondani, nélkülözni nem fogok?

A feketeruhás férfiú lobogtatni kezdte a szerződést.

— Erre is gondoltunk, kérem. Íme, a szerződés 128/v pontja: „A vállalat kötelezi magát arra, hogy a szerződő fél által megjelölt időben olyan helyzetet teremt, azaz olyan helyzetet teremt, amelyben a szerződő félnek nélkülöznie kell majd. Naponta csak egyszer fog enni, akkor is keveset. Ez idő alatt az üzemi orvosunk állandó felügyelete alatt fog állni, aki köteles naponta tájékoztatni az üzemi bizottságot a szerződő fél egészségi állapotáról. Ön rá lesz szorulva arra is, erről szintén a Bábubu gondoskodik, hogy egyetlen télikabátját eladja. Adott időpontban megjelenik önnél vállalatunk képviselője, aki fel fogja vásárolni a kabátot, utólag megállapított, előnyös áron. Mivel a szerződő félnek nem lesz télikabátja, meleg jéger-alsót kell hordania. Erről a Nőtanács gondoskodik.

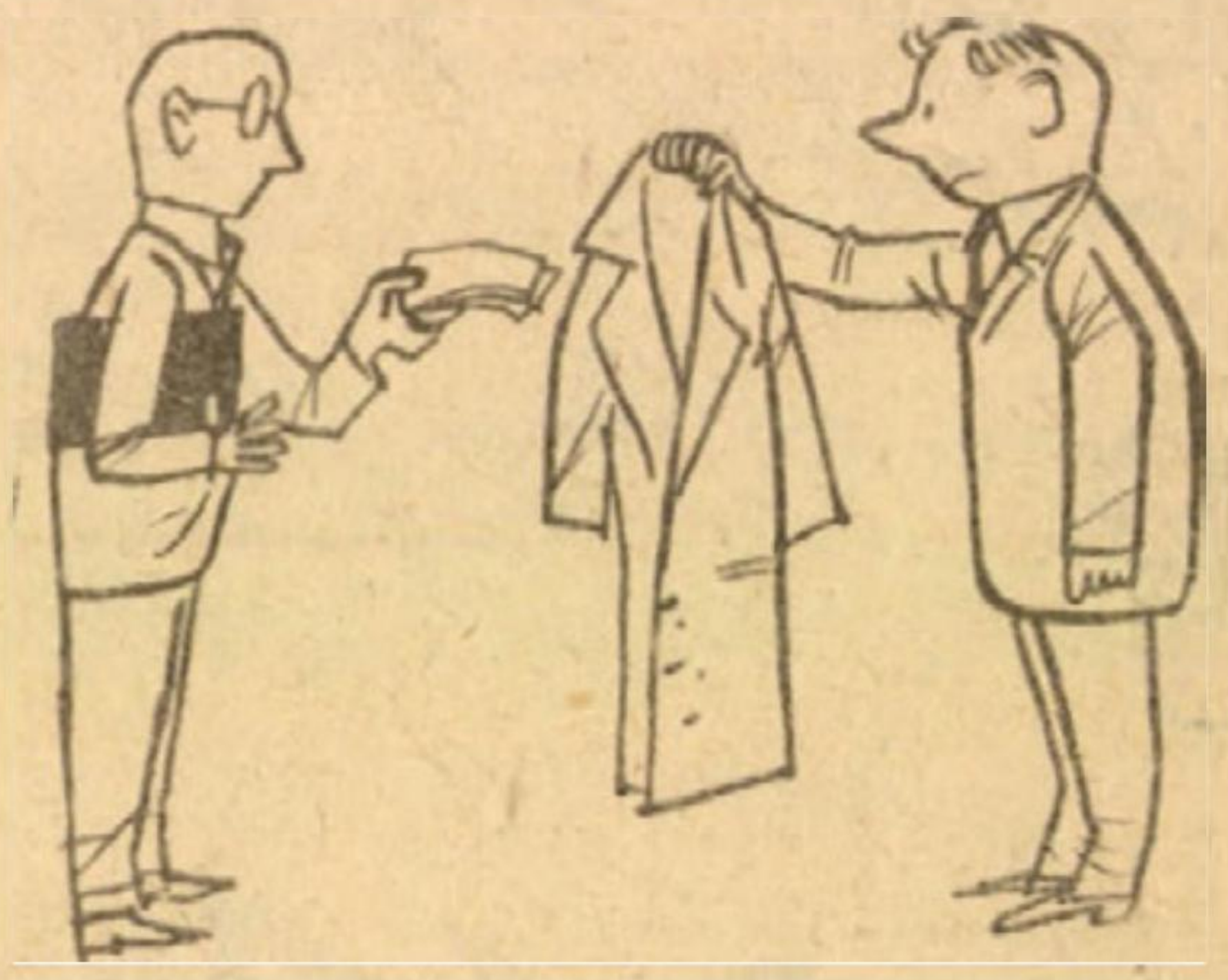

— És mi lesz a harccal? — nyafogott a csecsemő. — Nem nekem kell kiharcolnom a helyemet a nap alatt?

— Tessék meghallgatni a szerződés 867/f pontját: „A vállalat kötelezi magát arra, hogy adott időben harcra kényszeríti a szerződő felet, és annak majd harcolnia kell az állásért, az elismerésért. Ezt a következőképpen biztosítjuk: 1. Kérvénye elkallódik és csak nagy sokára kerül meg. 2. Hosszabb ideig méltatlanul kis fizetést fog kapni. 3. Egy évig nem fogják kellően értékelni a munkáját, sőt lesz, aki ki fogja nevetni. Az illető személyét a vállalat vezetősége jelöli ki. Harca természetesen fényes győzelemmel fog végződni. A fényről és a győzelemről a Bábubu gondoskodik. Önnek most nincs más dolga, mint aláírni ezt a szerződést!…

— Lesz ami lesz, aláírom! — határozta el Lipták Ottó, és töltőtollat véve elő a pólya belső zsebéből, egy lendületes mozdulattal, aláfirkantotta a nevét.

Miután a Bábubu képviselője eltávozott, Lipták felsírt:

— Oáááá! Oáááá! Ki tudja, mi vár még rám ebben az életben? Oááááá!

Az ápolónő azt hitte, másért sír a kis Lipták Ottó és gyorsan tisztába tette.

Mikes György

Városban és falun

Balázs-Piri Balázs rajza

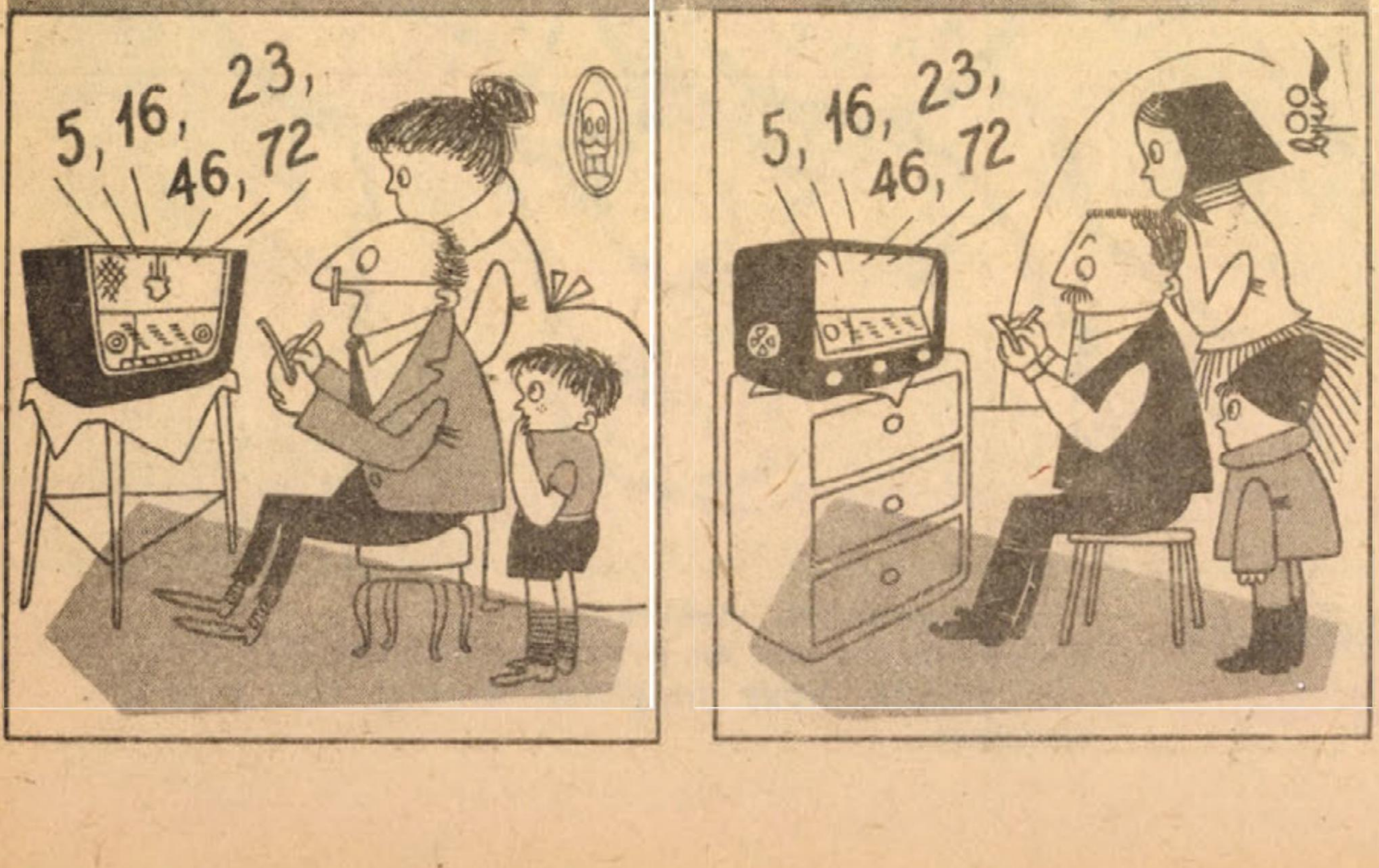

Mindenkit érhet baleset

Mint minden szakmának, az anyagbeszerzésnek is megvannak a maga jó és rossz oldalai. Rossz, hogy mindenről az anyagbeszerző tehet, mert vagy nem szerzett be elég anyagot, vagy nem szerzett be jó anyagot – jó viszont, hogy anyagbeszerzés címén moziba lehet menni munkaidő alatt.

Kiss kartárs azonban még egyszer sem volt délelőtt moziban. Eddig. De most valahogy megszállta az ördög. A Nyomorultakról van szó, ifjú éveinek kedves regényéről, mely ismét moziban látható, és amihez nem lehet délutánra jegyet kapni. Most az egyszer. Most az egyszer, anyagbeszerzői becsületszavára csak most és soha többé. Végeredményben az nevelő hatású film, igen fontos, hogy a dolgozók megnézzék. Tulajdonképpen kollektíve kellene megtekinteni. Minden anyagbeszerzőnek egyszerre. És ha a felsőbbség ezt elmulasztja, rugalmasnak kell lenni. Most itt a jó alkalom, a főnök egész héten szabadságon van.

A gonosz győzött, és Kiss kartárs hétfőn féltízkor lángvörös arccal jelentette be kollégáinak, hogy Csepelre kell mennie, és csak délután jön be. Utolsó percben ért a mozihoz. Páholyjegyet váltott, nehogy meglássa valaki. Már sötét volt, amikor óvatosan benyitott a páholyba, és letelepedett a szabad székre. Előtte egy férfi ült egy nővel. Amint a nagyfilm elkezdődött, a férfi átölelte a nő vállát, és úgy is maradtak összebújva egészen a szünetig, mikor is felálltak, hogy nyújtózzanak egyet. Felálltak, és ekkor a férfi megfordult. Uramisten, ne hagyj el! A főnök! Kiss kartárs szeme előtt vad csacsacsát járt a mozi, minden berendezési tárgyával és nézőjével egyetemben.

–Jó . . . jó . . . jó napot . . . – hebegte végül.

– Jó napot – mondta kurtán a főnök, és rosszallóan csóválta a fejét, aztán visszafordult a hölgyhöz, és nem vett többé tudomást a szerencsétlenről.

Újra sötét lett. A film pergett tovább, de Kiss kartárs semmit se látott belőle. Valamivel a vége előtt fel is állt, és kibotorkált a páholyból. A gyerekeire gondolt, akiket nem fog tudni eltartani többé. Kirúgnak, kirúgnak, kirúgnak – gondolta magában elkeseredetten.

A következő hétfőn reggel, alighogy szabadságáról bejött a főnök, behivatta magához. Kiss kartárs rémülten állt fel. Ez a vég. Most közli vele, hogy ki van rúgva. Eltolta ezt a dolgot, végzetesen eltolta. Beteget kellett volna ma jelentenie, megvárni, míg a főnök haragja csillapul. De most már késő a bánat. Finita la commedia. Letörten lépett be a főnök ajtaján. A főnök ránézett, és dobolni kezdett ujjaival az asztalon.

– Kiss kartárs, most úgy fogok beszélni magával, mint férfi a férfival – mondotta kimérten. – Semmi kertelés. Azt hiszem, nincs is rá semmi szükség. Így van?

Kiss szomorúan bólogatott.

– Kérem . . . az a hölgy . . . akivel múlt hétfőn látott – folytatta a főnök –, hogyismondjam . . . maga úgyis tudja, nem a feleségem volt. Számítok a diszkréciójára. Egyébként, azt hiszem, én vagyok az öregebb. Szervusz.

Gajdos László

Sztársorozás a filmgyárban

Szür-Szabó József rajza

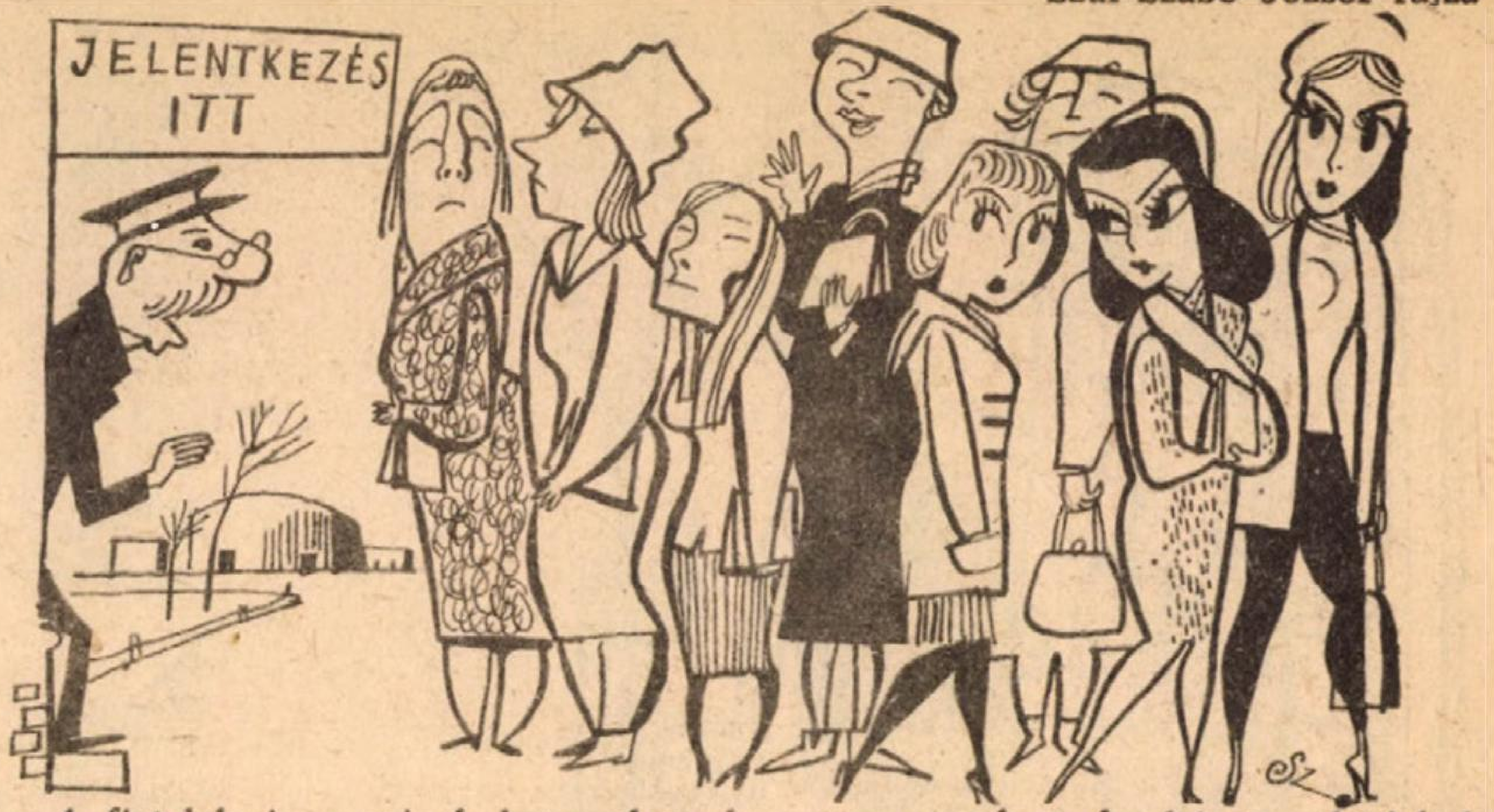

– A fiatalok és a szépek hazamehetnek, mert nem akarunk eltérni a kialakult szokásainktól . . .

Kritikus pillanat

Pusztai Pál rajza

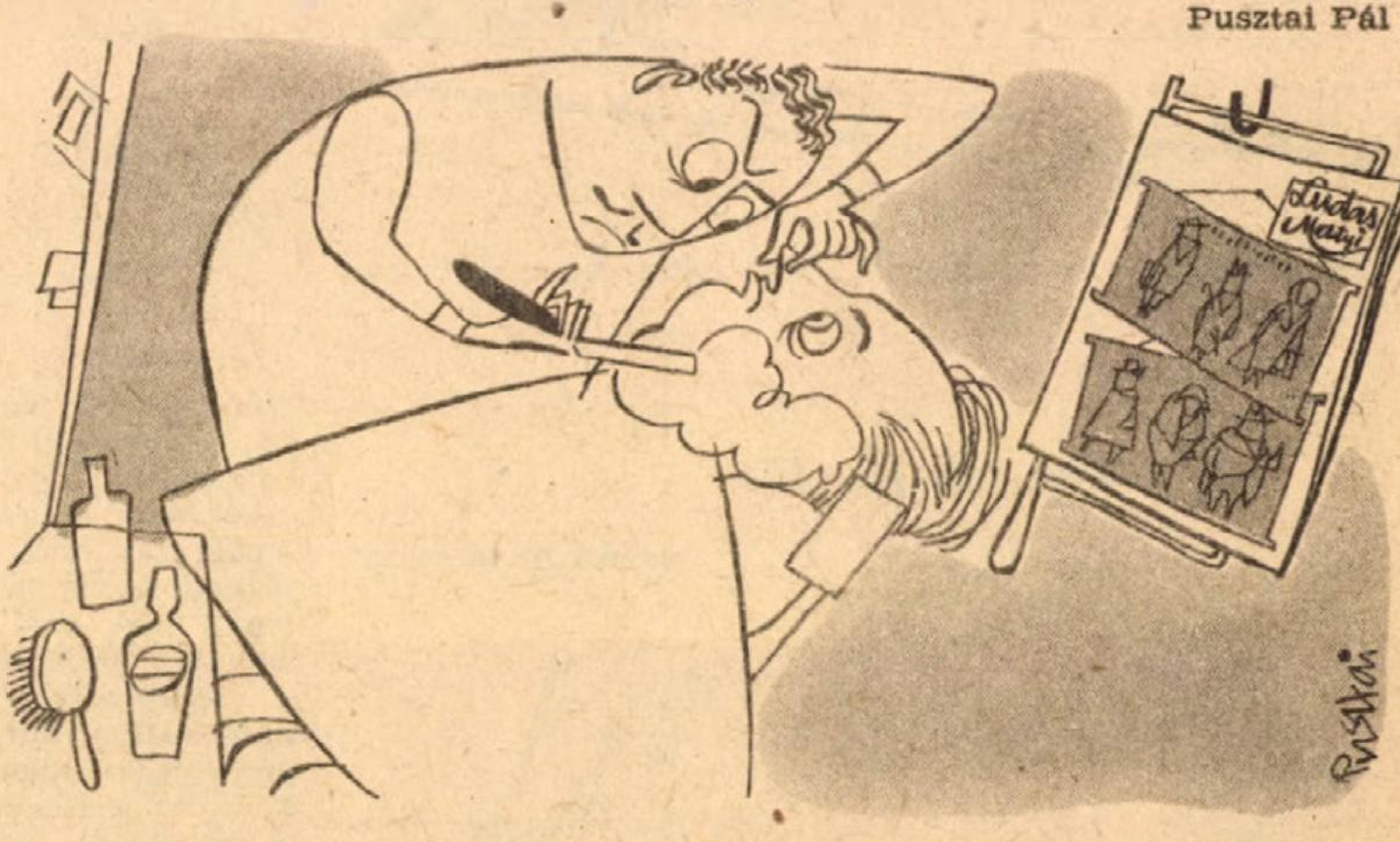

– Mondja csak, művész úr, a maga ötlete volt az a címlap a borravalóról?

A luxuskutya

Toncz Tibor rajza

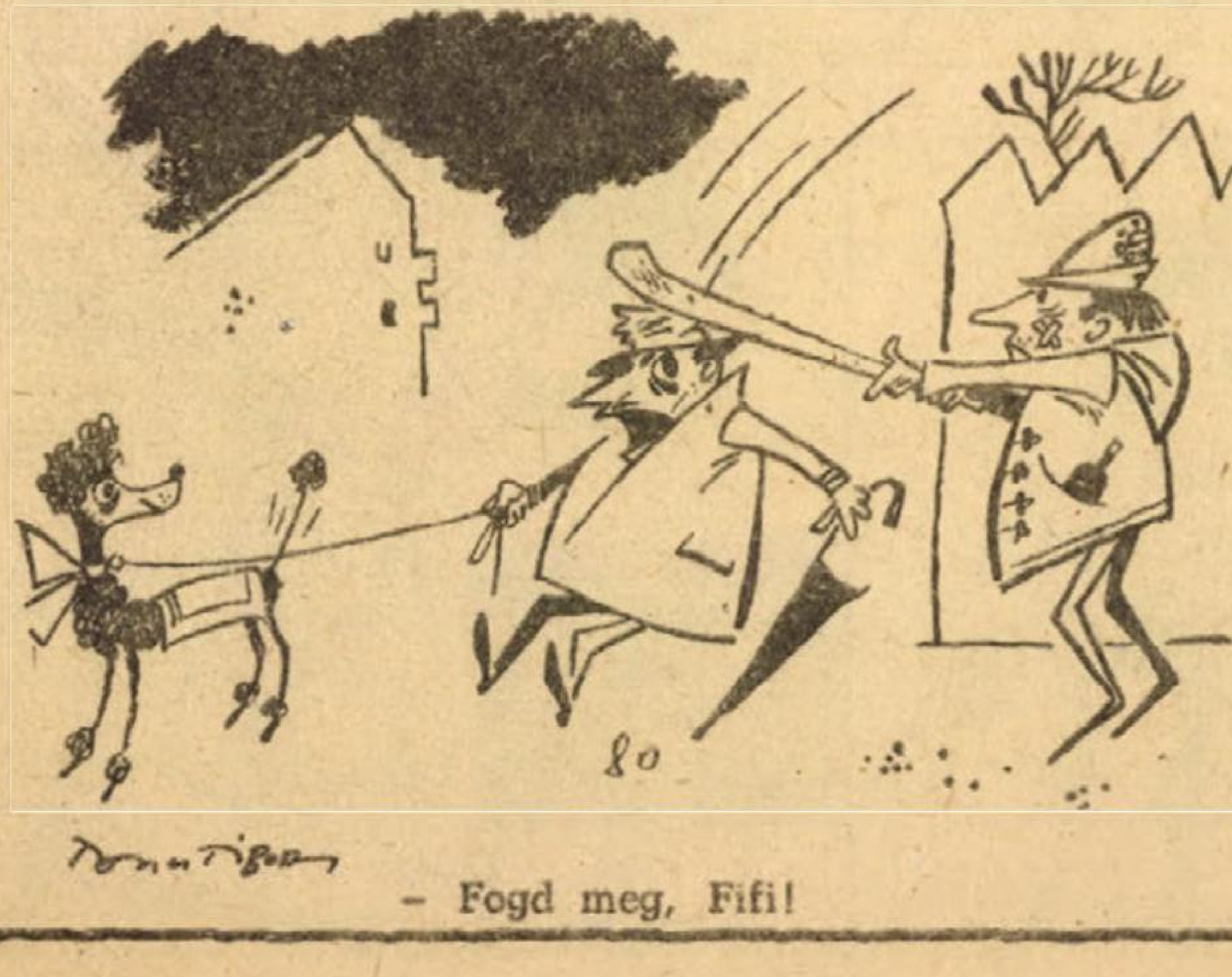

– Fogd meg, Fifi!

Ritka külföldi madarak érkeztek

Szegő Gizi rajza

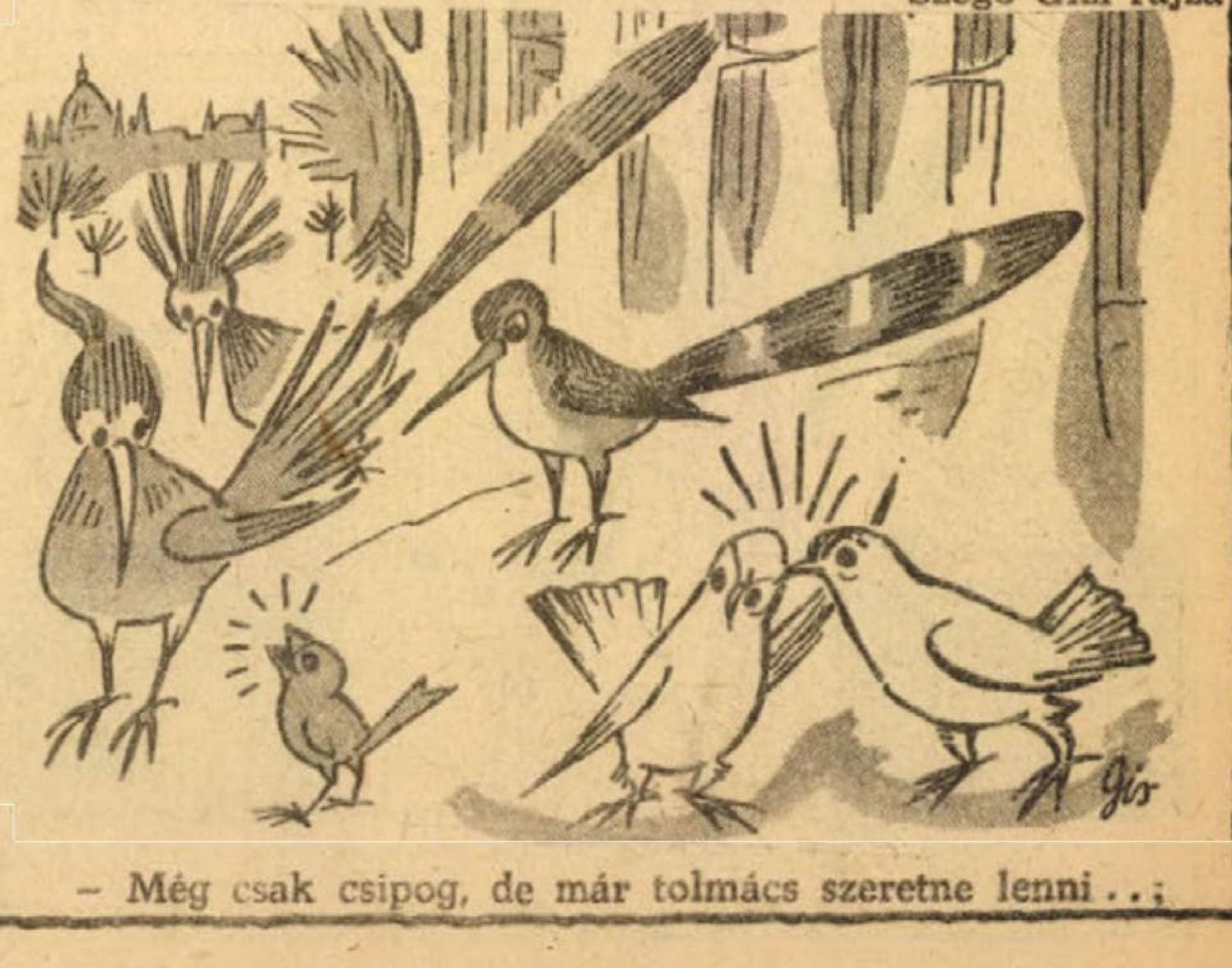

– Még csak csipog, de már tolmács szeretne lenni . . ;

Furfangos pesti

Várnai György rajza

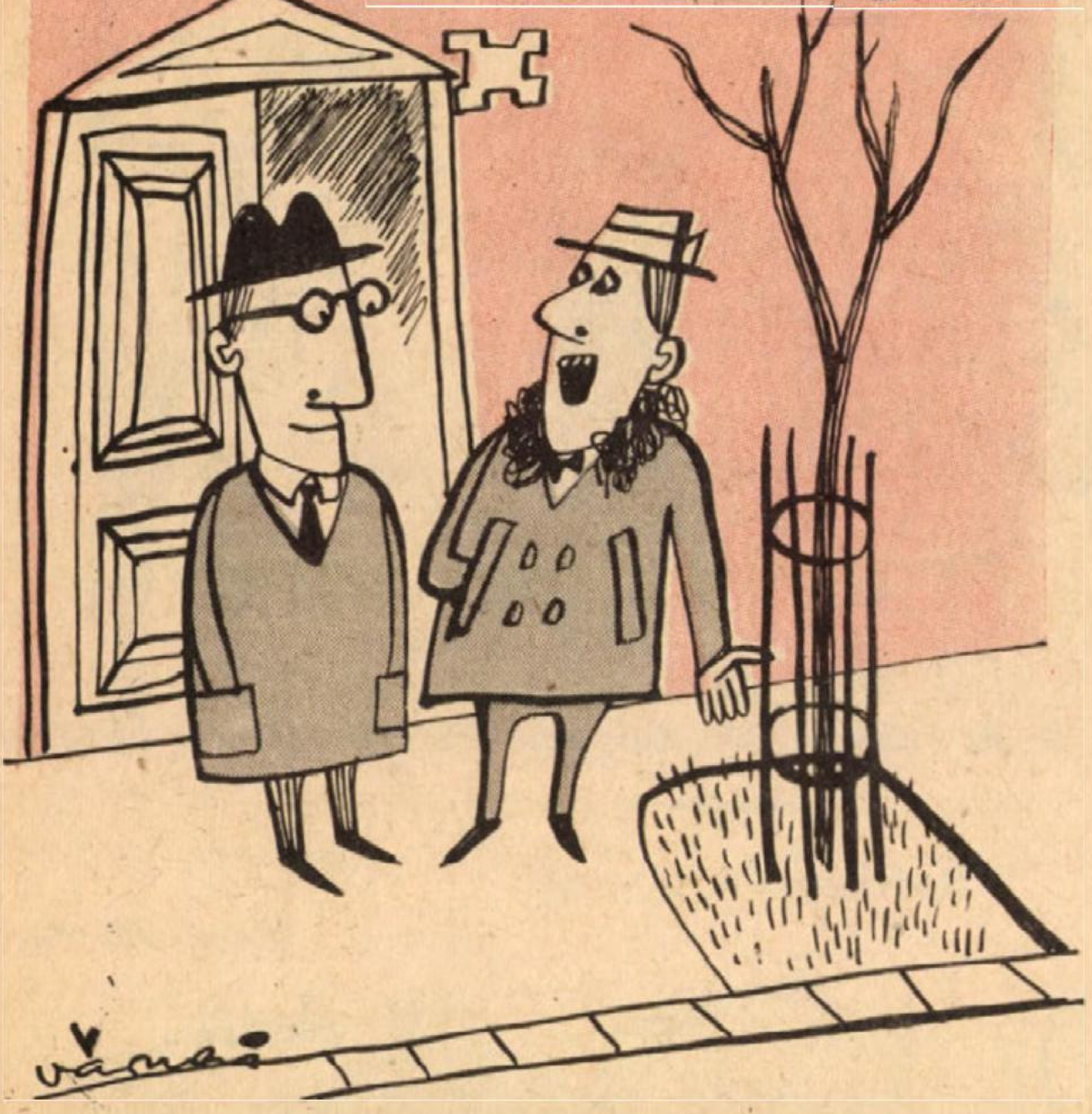

– Ideszerződtem agronómusnak, így aztán nem kell vidékre mennem ...

Gyereknevelés

Vasvári Anna rajza

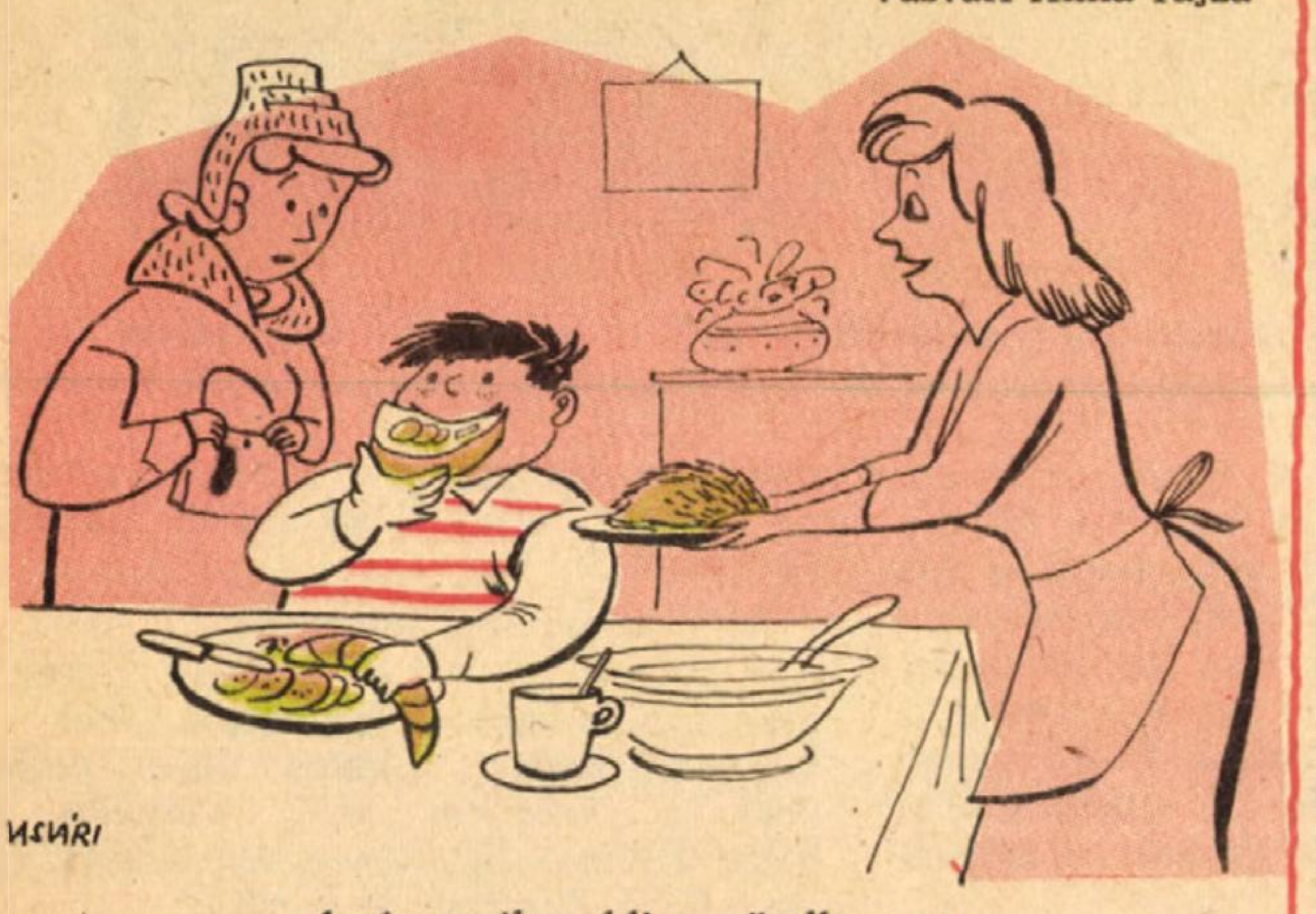

– Amíg eszik, addig csöndben van.

Kemény február

Schwott Lajos rajza

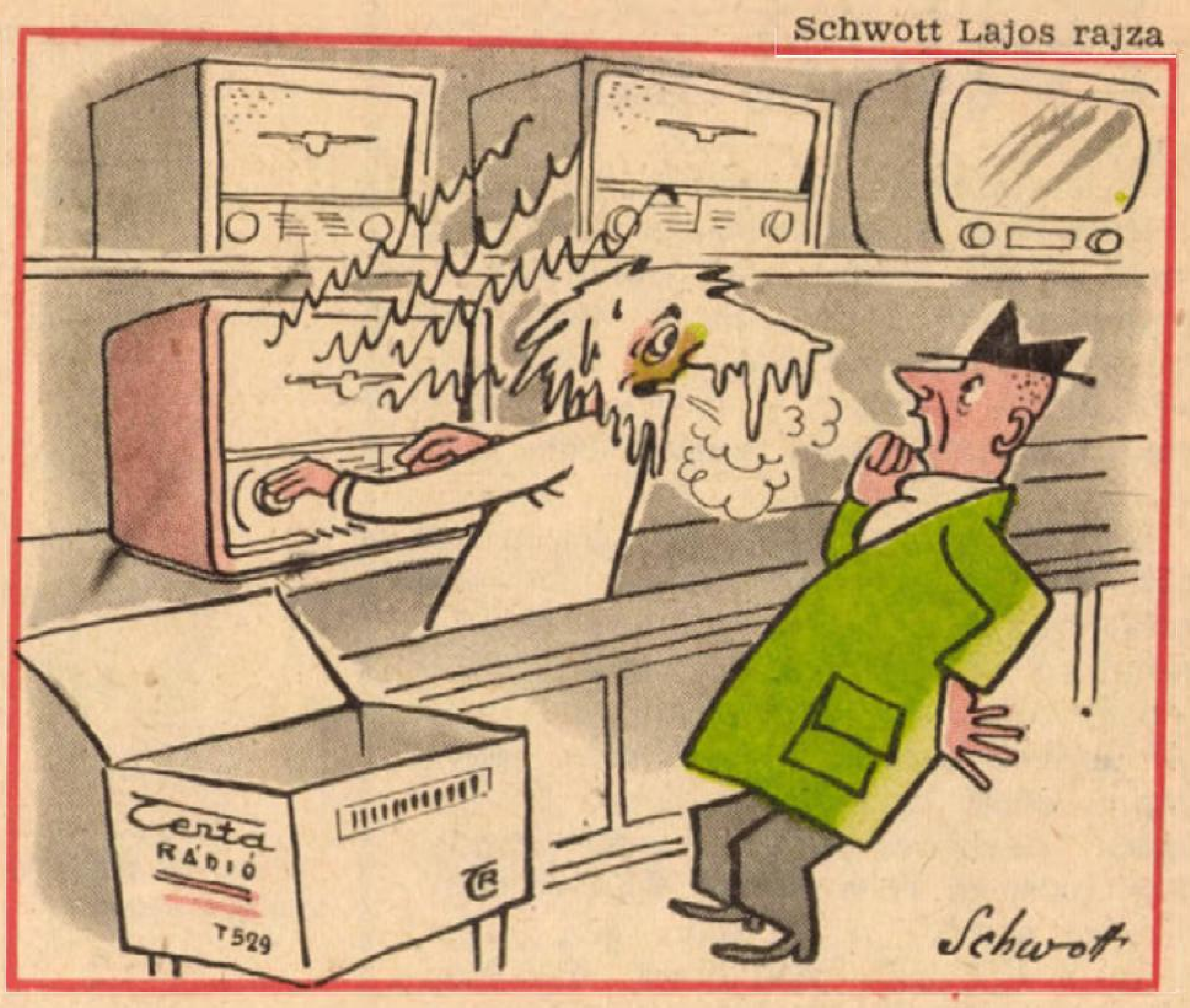

– Bocsánat, a rövidhullám helyett hideghullámot fogtam!

Pákozdon történt

— Tudja, elnök elvtárs, milyen pompás két lovat hoztam én a közösbe? Annak idején Eszterházy herceg parádéskocsisa sem hajtott különbeket. Pedig úgy igaz, hogy nem hintósnak neveltem őket, hanem igára. Szó, ami szó, paripákat adtam a szövetkezetnek. Akár a templom-tornyot is ki tudnám velük vontatni a falu végére. Nem dicsekvésből mondom, itt a Horváth sógor, ő is bizonyíthatja, hogy közvetlenül a szövetkezet alakulása előtt tizenöt darab ezrest ígértek értük a móri vásáron. Csakhogy én a világért se válnék meg tőlük. Azért kötöttem ki a belépési nyilatkozat aláírásakor, hogy a tsz-ben is én járok velük.

Pákozd krónikásainak hiteles feljegyzései szerint, mindezt a Szabadságharcos Tsz-be adott állatok értékelésekor egy szuszra fújta el a falu legnagyobb szótehetséggel bíró szekerese. A szóáradat nyomán az ármegállapító bizottság előtt táltossá változott a két lovacska, így ugyancsak tisztes árat fizetett értük a szövetkezet.

Telt, múlt az idő és a táltosok újra visszavedlettek lovacskákká. Minap a lovacskák kímélése érdekében ilyenformán emelt szót a nagyhangú fogatos:

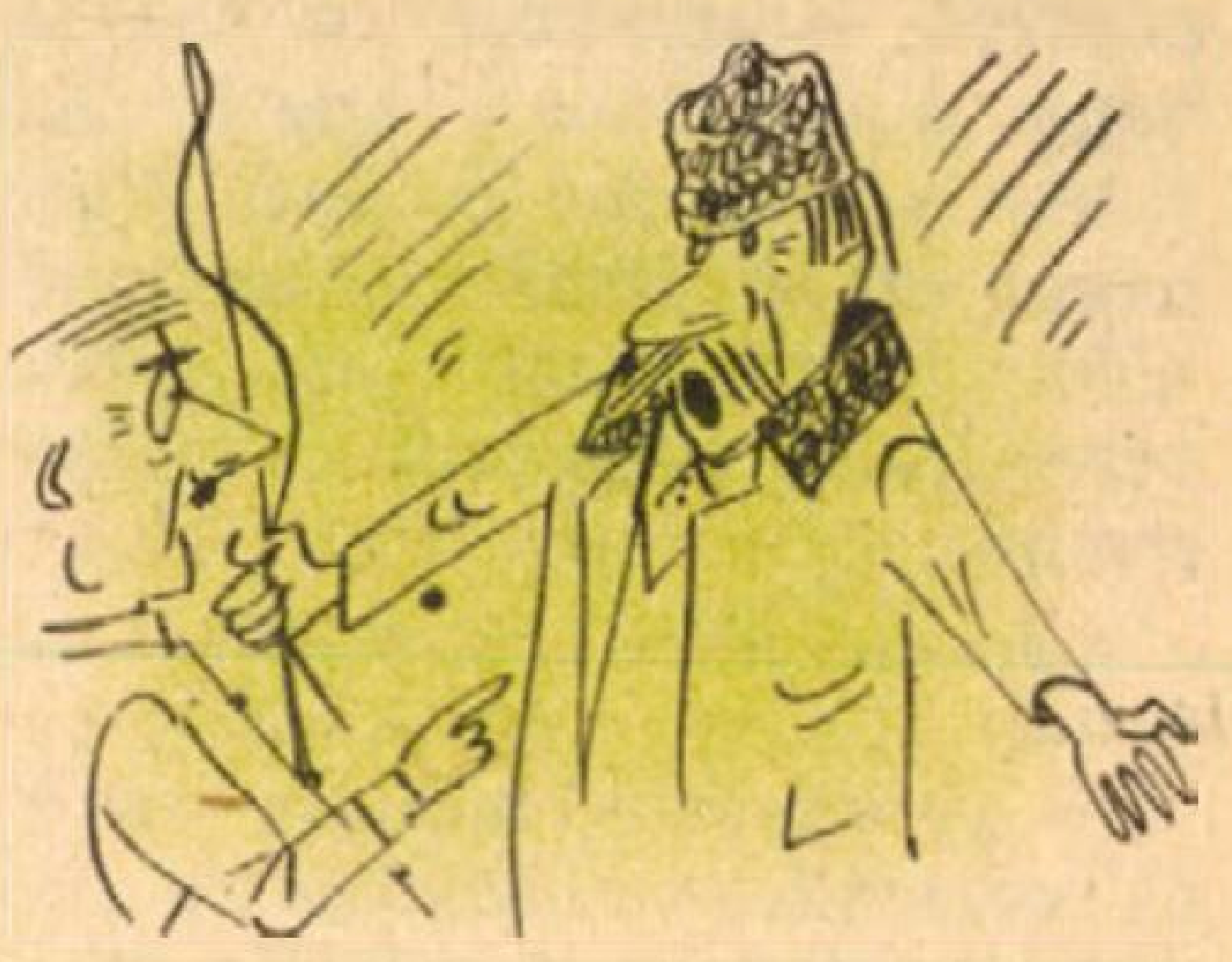

— Hallja-e, elnök elvtárs! Nem lehetne ahhoz a nehéz fuvarhoz erősebb lovakat kirendelni? Elvégre az én két kis pejkóm nem bírhat el mindent.

Dancs József

Julcika fánkot süt

Pusztai Pál rajza

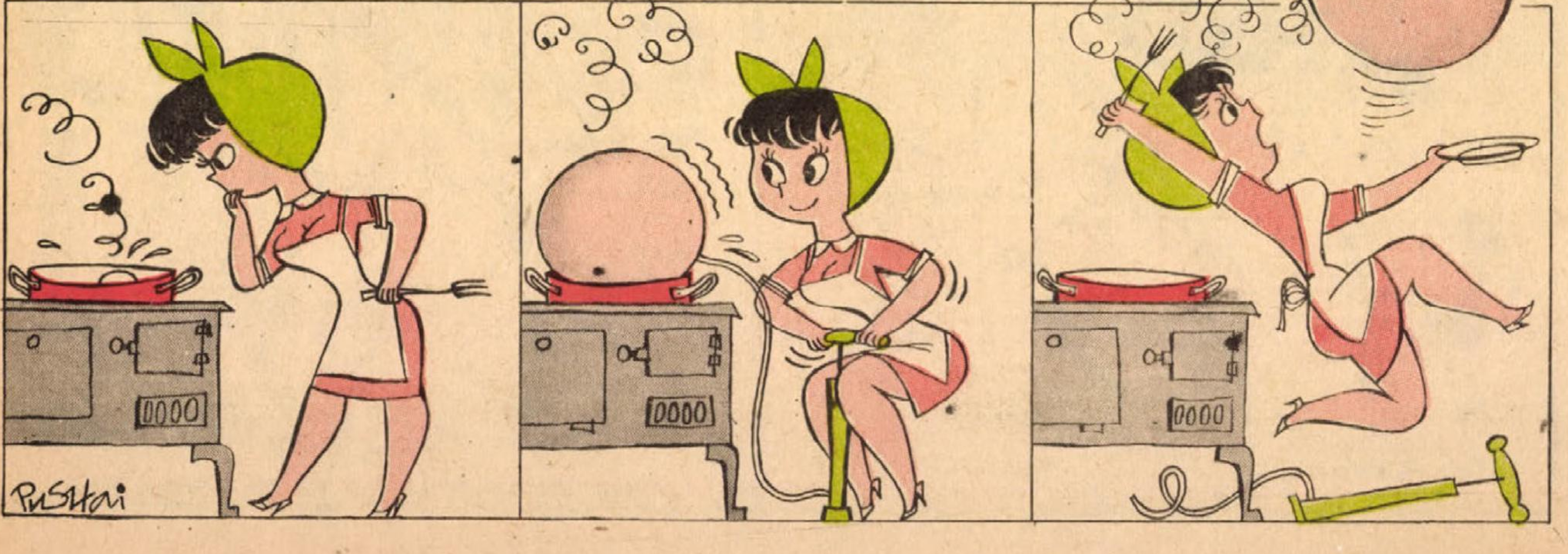

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

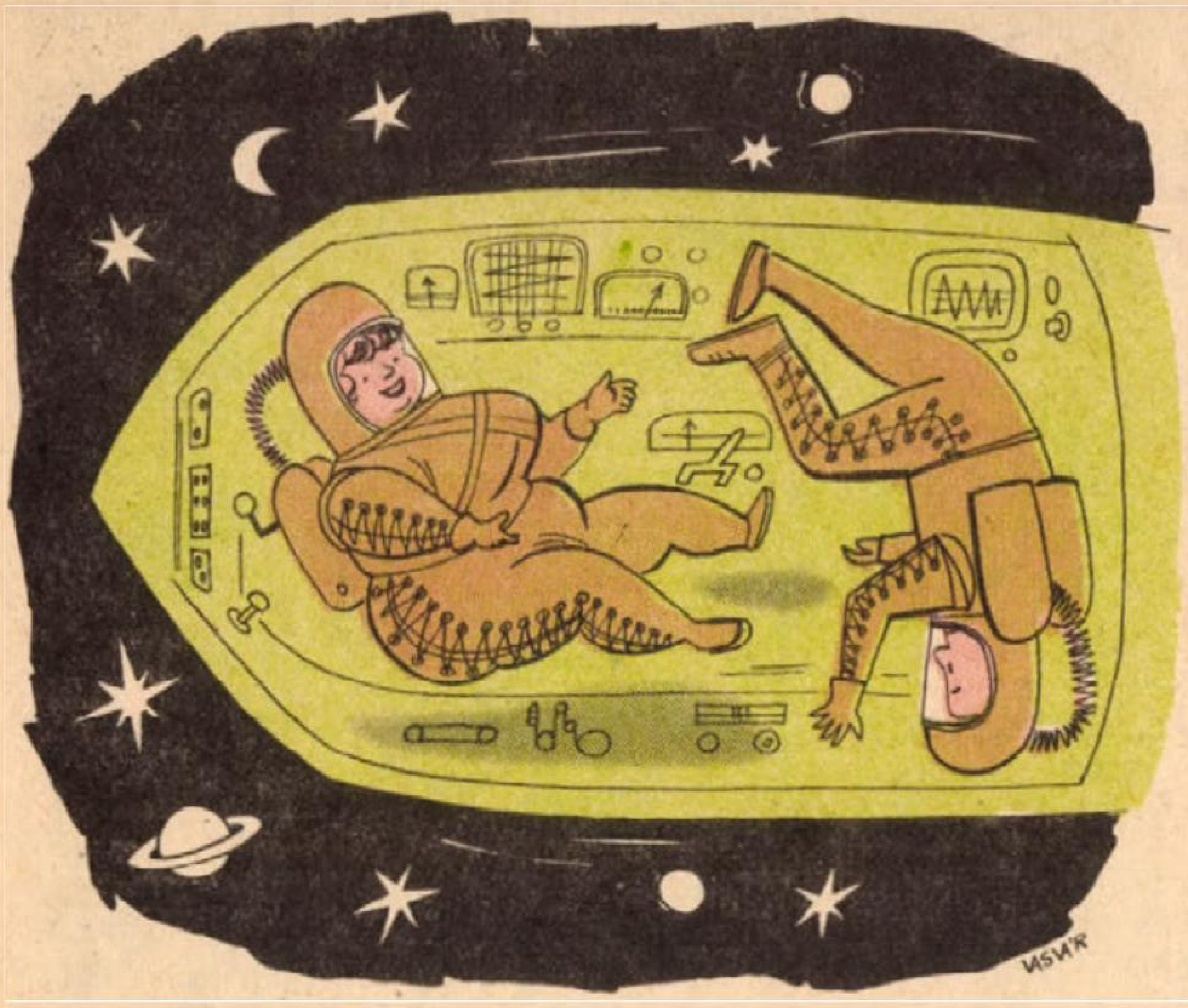

– Nagyszerű dolog ez a súlytalanság! Ezért érdemes volt eljönni ...

Leleplező könyv jelent meg Oberländer bonni miniszterről

Erdei Sándor rajza

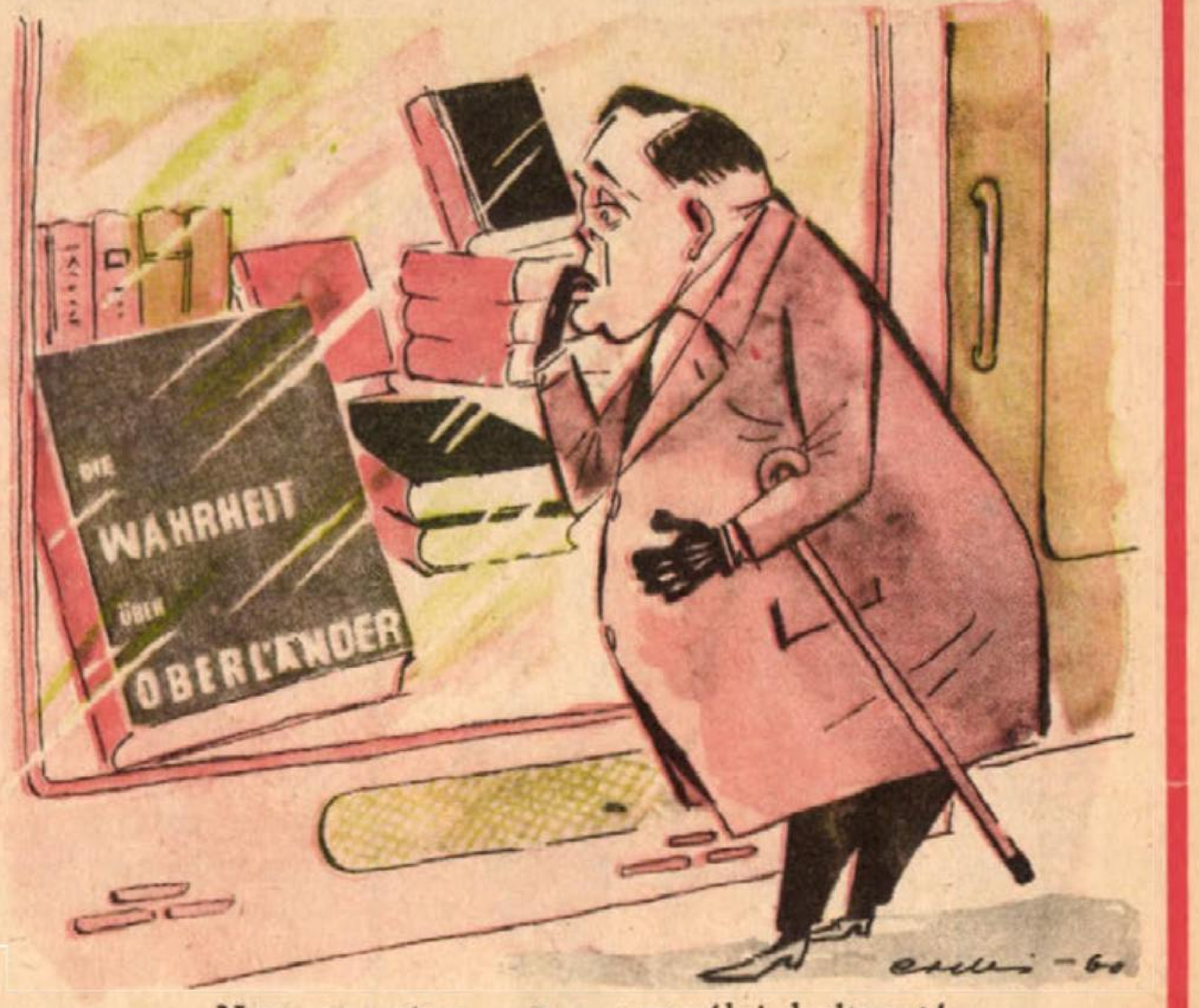

– Nem szeretem ezt a személyi kultuszt! ...

Ketten beszélnek

— Mondja csak, Korpásné, igaz, amit hallok? Maga elengedte, a lányát egy fiatalemberrel a moziba, méghozzá az utolsó előadásra?

— Igaz, Borsosné, igaz. Sőt nem is először.

— És nem fél, hogy a kislány rossz útra tér?

— Nemigen félek. Hiszen rossz útra térni délután is lehet. Az én kislányom már tizennyolc éves, világos fejű, érett nő, akinek egészséges ítélete van az emberekről, a világról, az erkölcsről és általában mindenről.

— Hahahaha! És ha téved? És ha utólag kiderül, hogy tévedett? Akkor mit fog csinálni?

— Meg fogok lepődni, és el fogok keseredni. Mi mást csinálhatok?

— Furcsa anya maga. Hogy mi mást csinálhat? Vigyázhat a lányára. Én például vigyázok. Ha este moziba megy egy fiatalemberrel, megyek velük én is. Megyek én!

— És közéjük ül?

— Nem. A fiú mellé. Az teljes biztonságot ad.

— És ha délután sétálnak a ligetben?

— Akkor is megyek velük. Tegnap is milyen szép sétát tettünk a Városmajorban, nem is gondolná. A gyerekek az izotópokról diskuráltak, én meg örvendeztem, hogy milyen komoly, erkölcsös lányom van.

— És ha tavasszal kirándulni mennek, teszem azt a Dobogókőre?

— Megyek velük. Az én lányom egy percre sincs egyedül. Majd ha asszony lesz, akkor igen.

— És hogy bírja a gyaloglást maga, Borsosné?

— Én biciklin követem őket. Ők mennek elöl és népdalokat énekelnek, én megyek utánuk biciklin.

— És mit szólnak ehhez a fiatalok?

— Örülnek neki, úgy látom, mert sokat nevetgélnek. Higgye el, csak így lehet vigyázni egy lányra. Legutóbb is, amikor a Hűvösvölgybe mentünk, mi történt. Az első kerekem defektet kapott, s mialatt a gumit pumpáltam, ők eltűntek egy kanyarodóban. Amikor utolértem őket, a fiatalember éppen kezet csókolt a lányomnak. No, lett is haddelhadd! Azóta mindig viszek magammal spárgát, hogy megkötözhessem őket, ha valami baj éri a biciklimet.

— És ki végzi ezalatt az otthoni teendőket?

— A férjem. Szerencsére már nyugdíjban van, s így én minden figyelmemet a lányom nevelésére szentelhetem.

— És fiúk sohasem jönnek magukhoz vendégségbe?

— Jöhetnek. De ilyenkor a férjem kint ül az előszobában, és belépőcédulákat osztogat. Megfelelő igazolás nélkül hozzánk ugyan senkisem jöhet be.

— Én ezt a szigort meg tudom érteni, bár nem helyeslem. Hogy mi jár a kislány fejében, azt úgysem tudhatják ...

— Mért ne tudhatnánk? Most vettünk részletre egy elektronikus gondolatolvasó gépet, s azt éjjel a kislány ágya mellé tesszük. Én meg egész éjjel figyelem a gépet, hogy mit mutat.

— És mit mutat?

— Minden a legnagyobb rendben van. A kislányom tegnap éjjel például a kör négyszögesítéséről álmodott. Esküszöm, alig tudtam a könnyeimet visszatartani. Higgye el, Korpásné, nagy megnyugvás ez nekem. A maga lánya most például hol van? Nem is tudja, mi?

— De tudom. Elment holnapra koncertjegyet venni, neki meg az udvarlójának.

— Atyaisten! Mi lesz abból a lányból? Hiszen a koncert tizenegy után végződik!

— Hát aztán. Hazakíséri a fiatalember.

— Atyaisten!

— És a maga lánya? Az most például hol van?

— Hol lehetne? Otthon, a férjemmel. Várják az orvost.

— Beteg a férje?

— Nem a férjem. A lányommal van valami. Túlságosan meghízott elöl. Gondolom, a sok édességtől.

Tabi László

Korrekt pontozóbíró

Pusztai Pál rajza

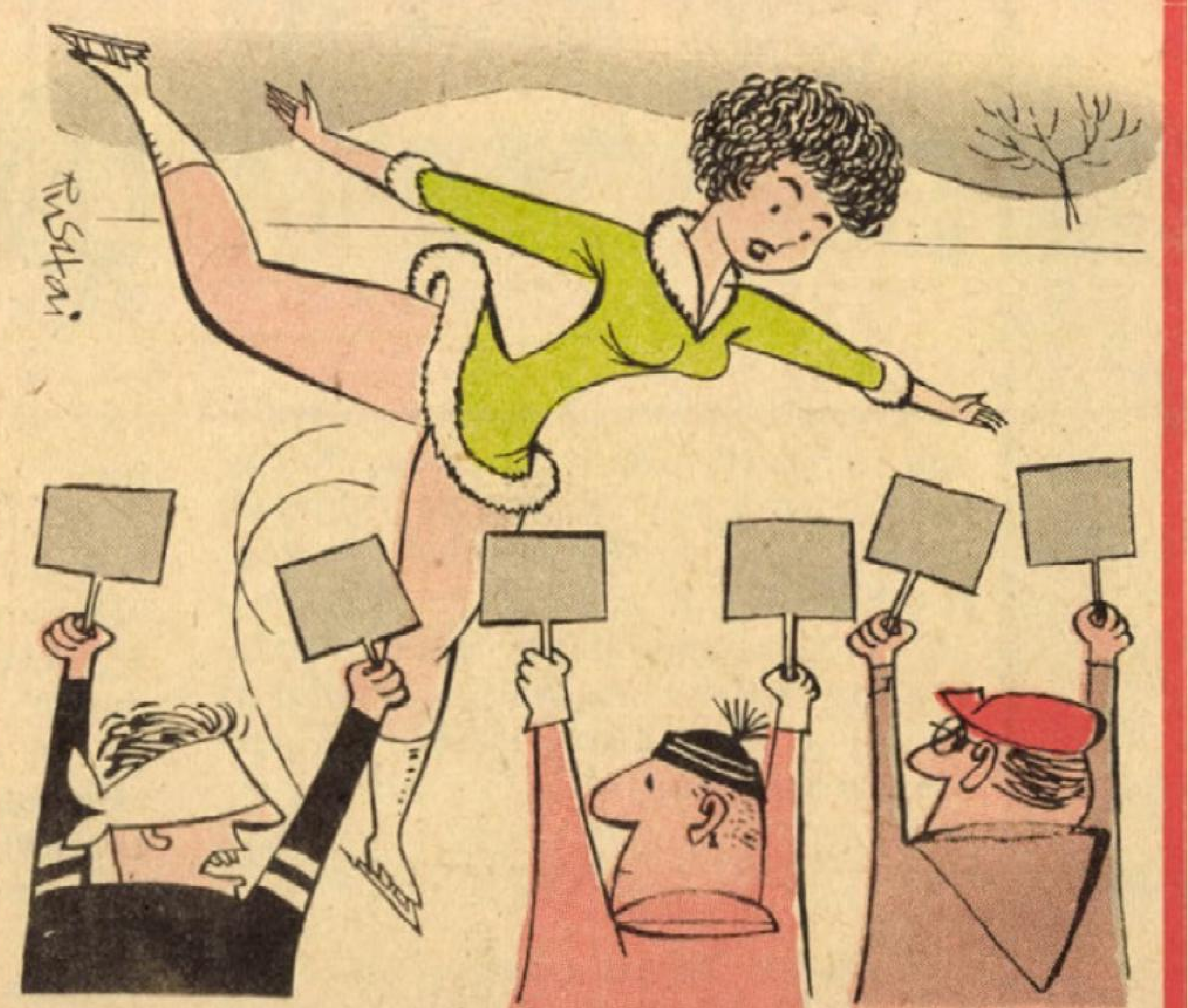

– Maga bekötötte a szemét?

– Én már otthon elhatároztam, hogy kinek mennyi pontot adok és nem akarom, hogy a gyakorlat befolyásoljon ...

Forró ölelés

Pusztai Pál rajza

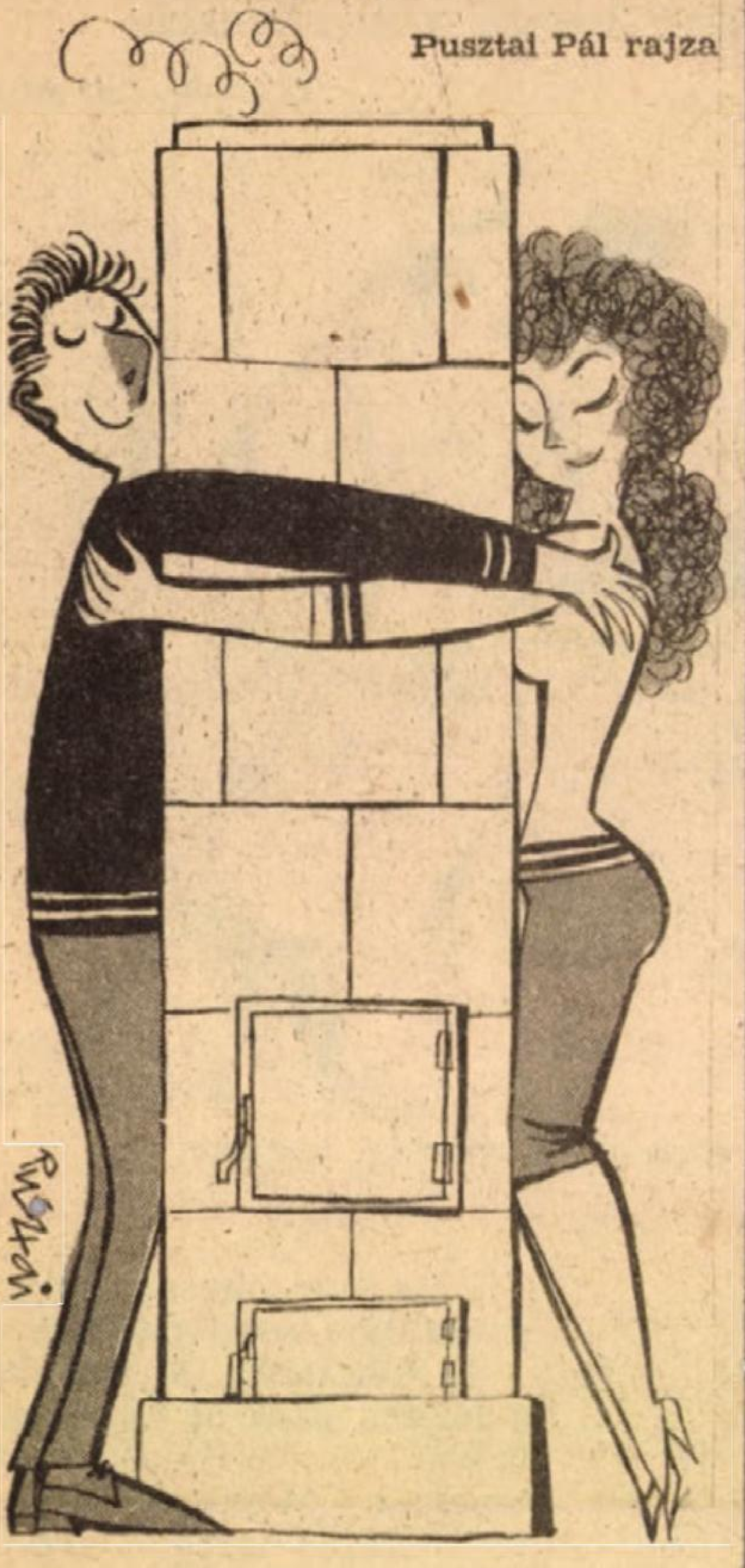

Táncos tea-délután

Erdei Sándor rajza

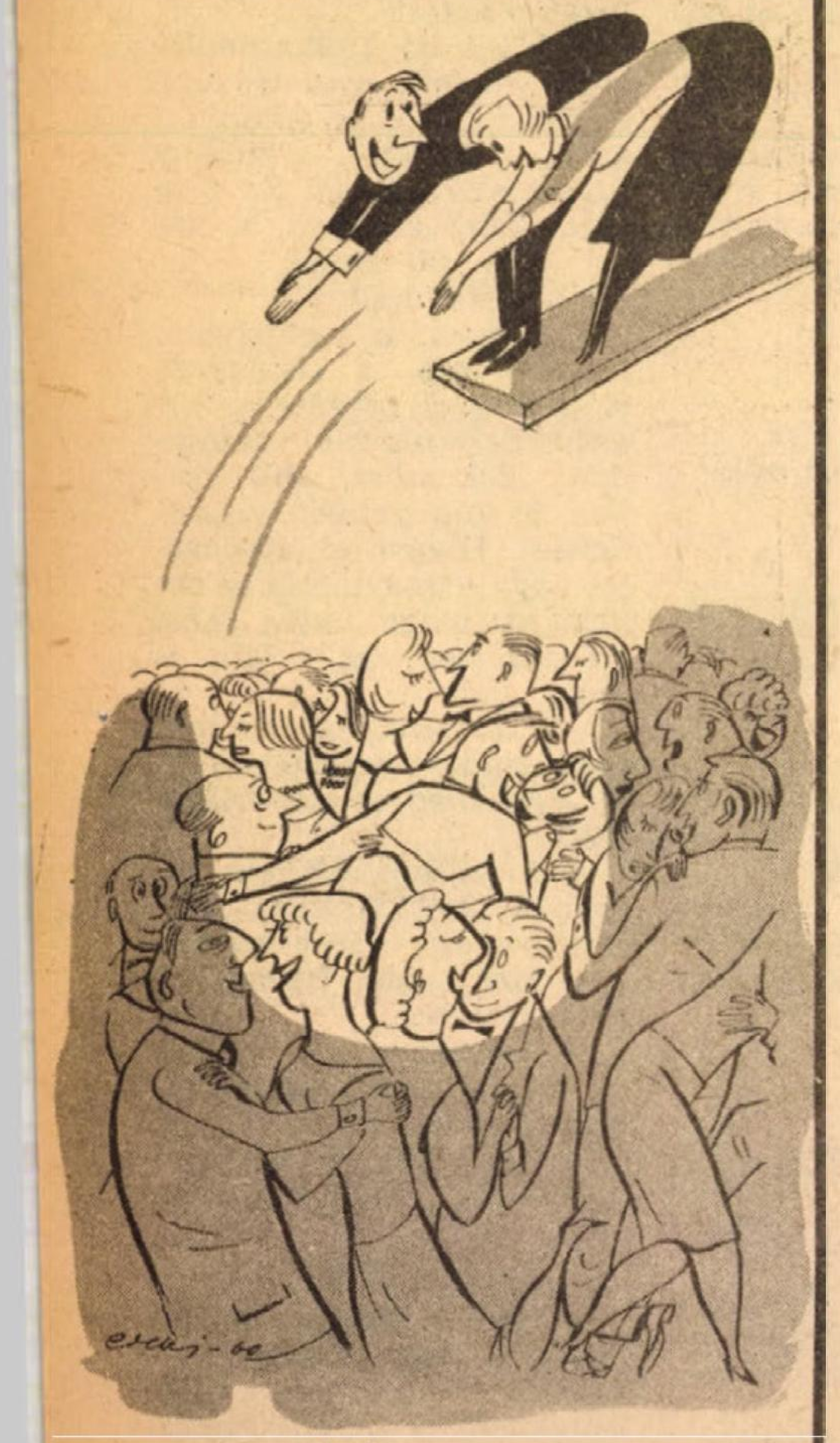

– Na, Gizike, most vegyen egy mély lélegzetet és ugrunk! . . .

Egy és más Kaposvárról

Kár hogy Csokonai Vitéz Mihály nem támadhatott fel ezen a szombat estén, és nem vehetett részt az emlékére rendezett kaposvári Dorottya-bálon. Persze, nem vitás, nagyon elcsodálkozott volna azon, hogy hősnője, Dorottya, a csúnya vénlány, ló nélkül érkező kocsiból száll ki. Azt is meg kellett volna Csokonainak magyarázni, hogy a bálon előadott Dorottya jelenethez miért kellett narrátor, és hogy egyáltalán mi az a narrátor, és mi a formabontás.

A bál vacsorával kezdődött . . . A kitűnő menüt minét követte, majd gyönyörű palotást táncoltak a szálló palotájában. Ropták még a csárdást, a tangót, sőt a szambát is – 160 év előtti korhű jelmezekben. Sőt táncoltak egy új helyi kreációt, a „hering-topogóst", mert ezerötszázan voltak a 600 személyes nagyteremben, és csak hering módjára lehetett ott tánc helyett topogni.

Sokan kintrekedtek, és egy mérges vendég, akinek nem jutott jegy, hangosan méltatlankodott:

– Hát van itt igazság?!

– Van kérem – hangzott a válasz – sőt nemcsak igazság, hanem igazságügyminiszter is van, éppen most tartja a bál megnyitó beszédét, lévén ő Kaposvár országgyűlési képviselője. De igazság az is, hogy jegyről jó előre kell gondoskodni.

Reggel ötig tartott a bál.

*

Hazafelé a Dorottya-bálból

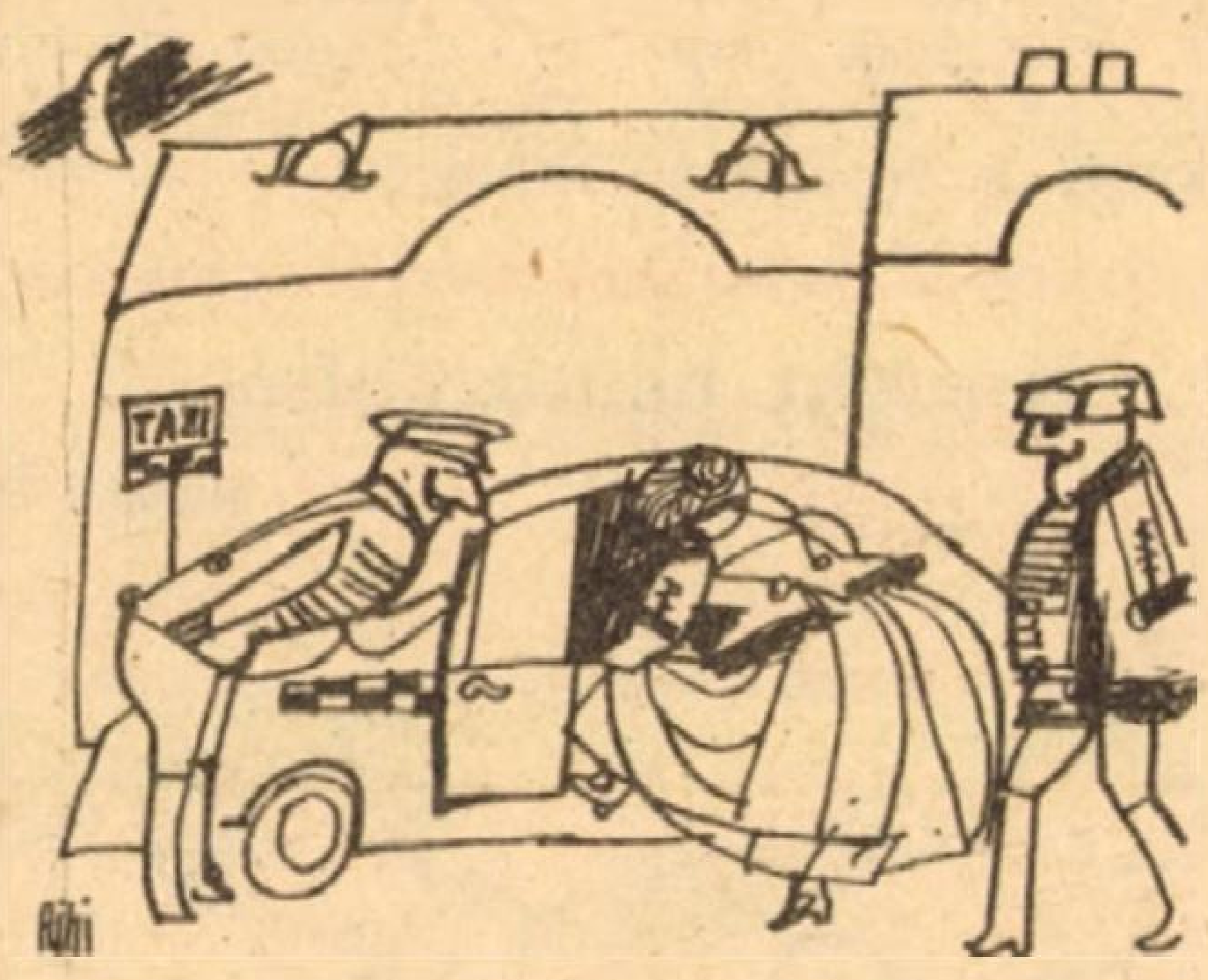

*

A várost azelőtt „Virágos Kaposvár"-nak nevezték. Most a „Sárga Kaposvár" a neve, mert a tatarozó vállalatok minden házat sárgára mázoltak. A sárga festék sokkal olcsóbb minden másszínűnél. Végül is engedményt tettek a tatarozók. Egy házat a megszokott kanárisárga helyett a változatosság kedvéért citromsárgára festettek.

*

A Megyei Tanács megvásárolta Kisfaludi Stróbl Zsigmond „Kőfejtők" elnevezésű szobrát, amely évek óta a volt vármegyeház kapualjában várja, hogy bronzba öntsék, és valahol felállítsák a városban. Beszélik, hogy holdas éjszakákon a szobor alakjai a városban kószálnak – valami szép helyet keresnek maguknak . . .

*

Nincs minden iskolában tornaterem

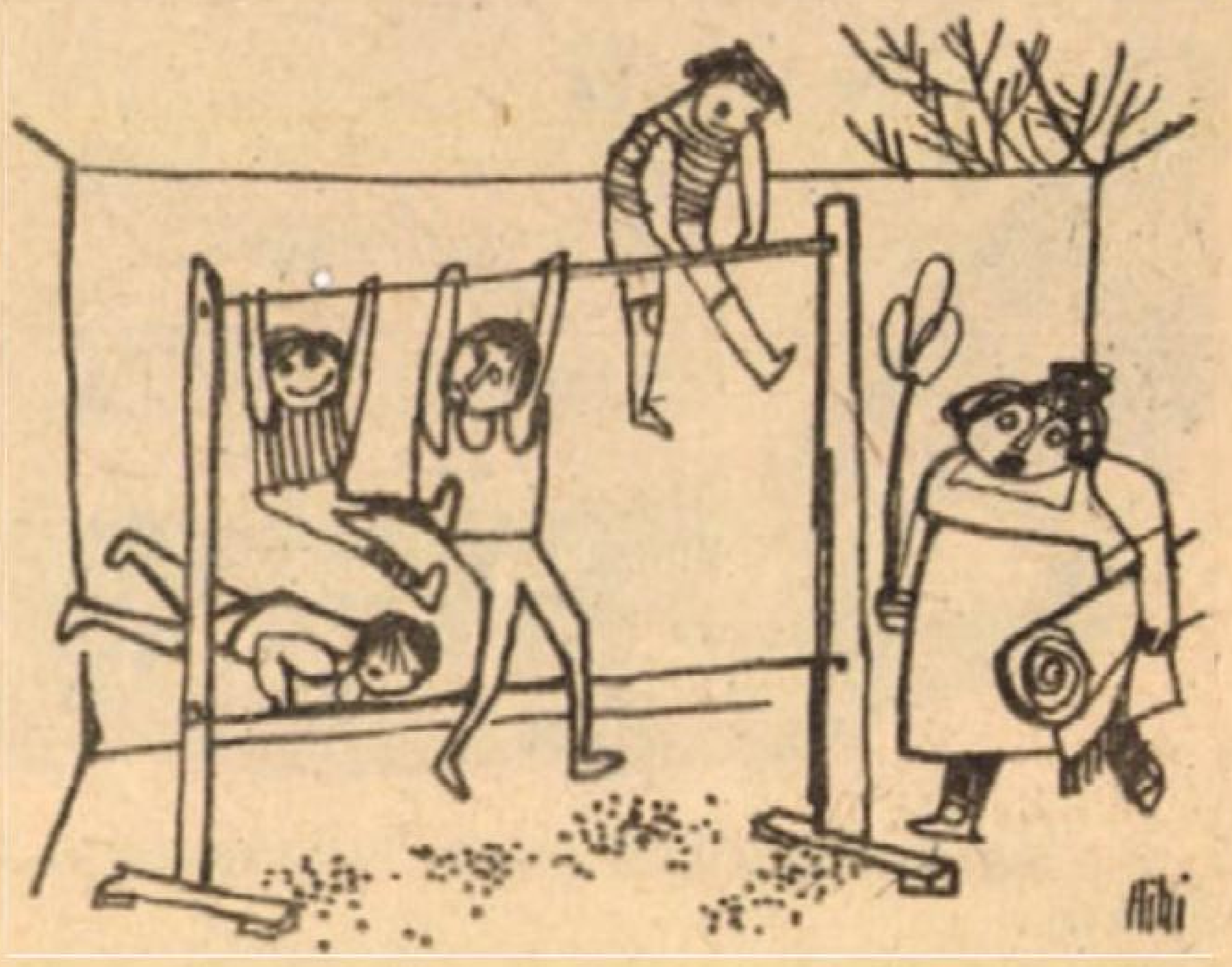

– Fejezzétek be gyerekek, kezdődik a porolás!

*

Van egy olyan állandó műsorszáma a kaposvári moziknak, és a színháznak is, amely egyáltalán nem örvend valami népszerűségnek. Ez a műsorszám az áramszünet. Főszereplője az Áramszolgáltató Vállalat, amelyet egy kicsit fel kellene villanyozni, hogy végre radikálisan javítsa ki az áramzavarokat okozó hibákat.

*

Kicsi a fürdő

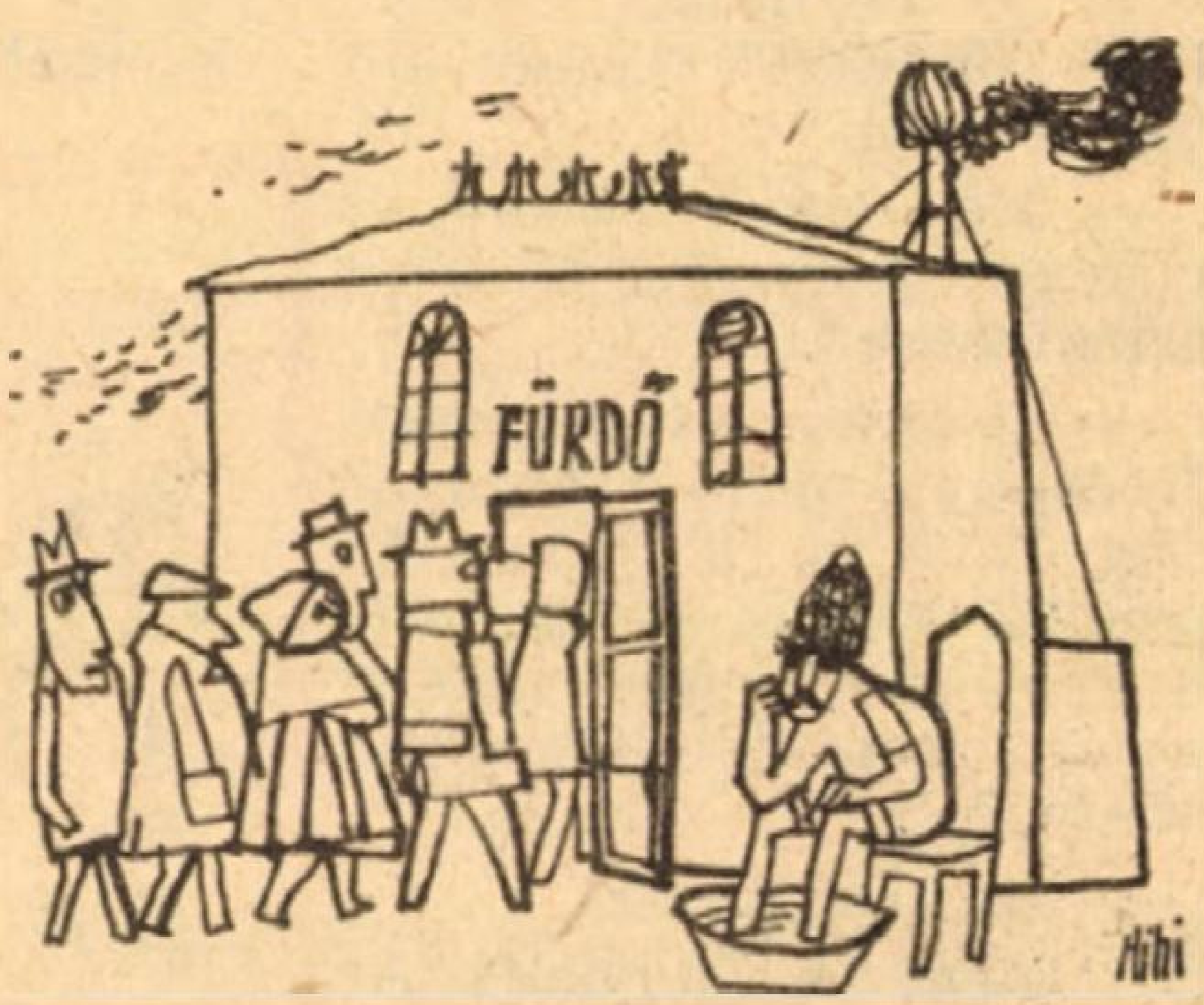

*

A bál másnapján arról vitatkoztak a város irodalmi szakértői, hogy Csokonai 161 vagy 162 évvel ezelőtt írta-e a Dorottyát.

– A Dorottya még nincs 162 éves – vélte egy magyar tanár –, szerintem 161 esztendős.

– Dorottya legfeljebb 158 éves – mondta határozottan egy tanárnő.

Hiába, a nők szolidárisak. Még Dorottya életkorából is letagadnak 1–2 évet . . .

(palásti)

Változnak az idők

Pusztai Pál rajza

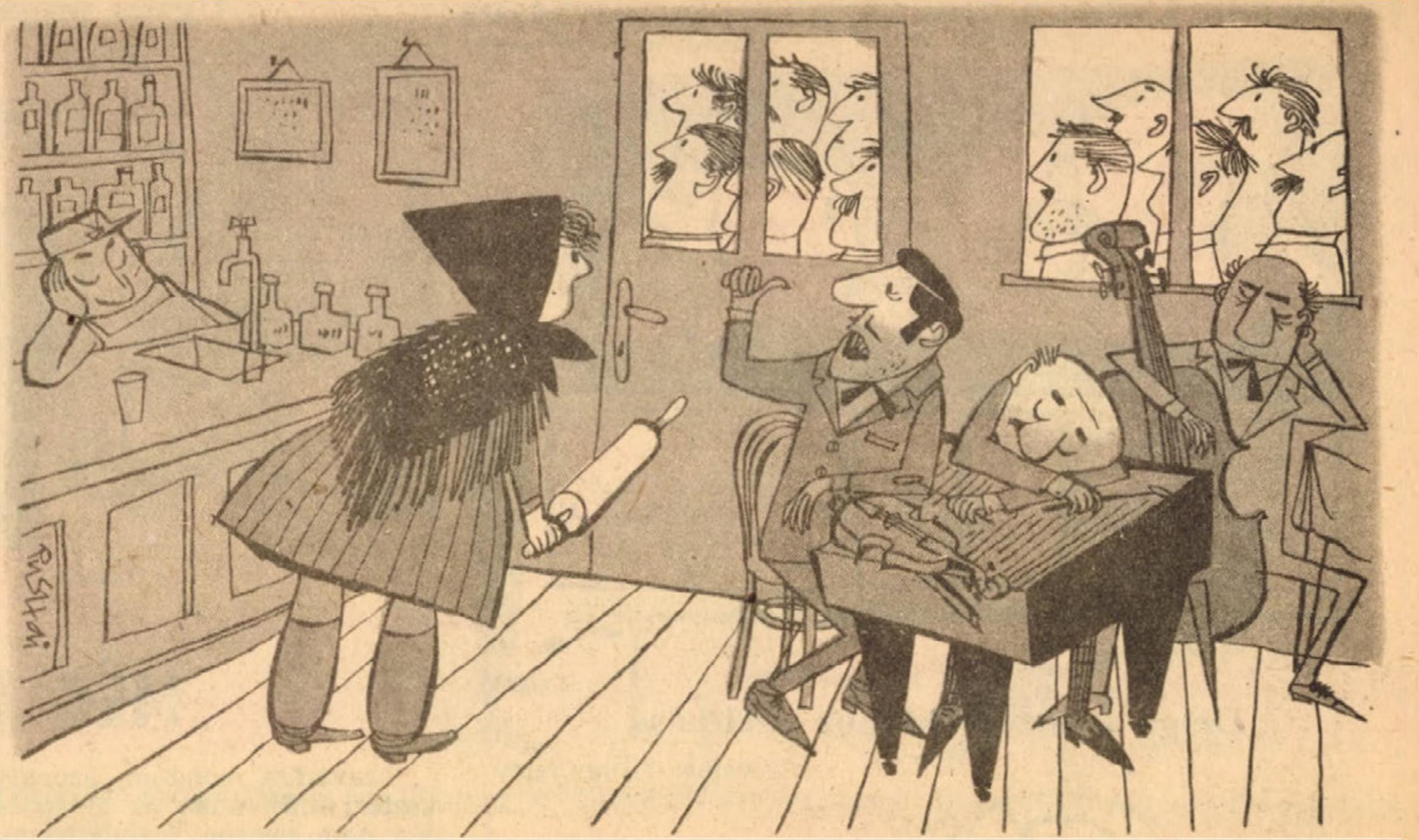

– Most aztán nem viszi haza az urát ... Értekezleten van!

Az unoka és a „gondviselés"

A nagymama úgy van a földöntúli fennhatósággal, mint az a bizonyos csavaroseszű székely ember, aki, amikor megkérdezték tőle, hogy „hiszi-e az istent Áron bácsi?" – így válaszolt: „Én hiszem. Mert, ha hiszem, oszt nincs, – az nem baj. De, ha nem hiszem, és ... lenni talál!!? Akkor bizony öt rossz!"

A nagymama különben igen praktikusan gondolkodó, türelmes ember. Nem rúg-kapál az „új divat" térhódítása ellen, nem szörnyűködik kezét tördelve a mi veszendőbe ment lelki üdvösségünk miatt. Még azon sem töri magát, hogy a gondjaira bízott elsőosztályos unokáját vasárnapi templomi ámulatra cipelje suttyomban. A karácsonyfát is együtt díszítették minden különösebb misztikus ceremónia nélkül. Ezért például a Jézuska éppen olyan mesebeli alakká lényegült a gyerek tudatában, mint – mondjuk – Hófehérke, Gulliver, vagy Münchhausen báró. Esténként azonban néha áthallatszik a mi szobánkba, amint a nagymama halkan unszolja az unokát, hogy:

– ... na mondjad édes szívem: „Énistenemjóistenembecsukódikmáraszemem ..."

Ez nem okoz a gyereknél semmiféle lelki emóciót, legfeljebb néha egy kicsit unja a lusta kölyök mindig ugyanazt a szöveget. És a mi szobánkban sem rázkódnak össze a polcon a „Marxizmus-leninizmus kérdései".

Így éldegéltünk a hét elejéig otthon a magunk lelki csöndességében, amikor az egyik este a nagymama és az unoka között kitört az égiháború.

Történt pedig, hogy bár nehezen, de túljutottak a szövegen. Nehezen, mert ezen az estén különösen durcás és nyűgös volt a gyerek. Kérlelni kellett minden ige után, legalább annyira unta szegény az esti ájtatosságot, mint előtte egy órával a számtan leckét. A nagymama végül megadóan azt mondta:

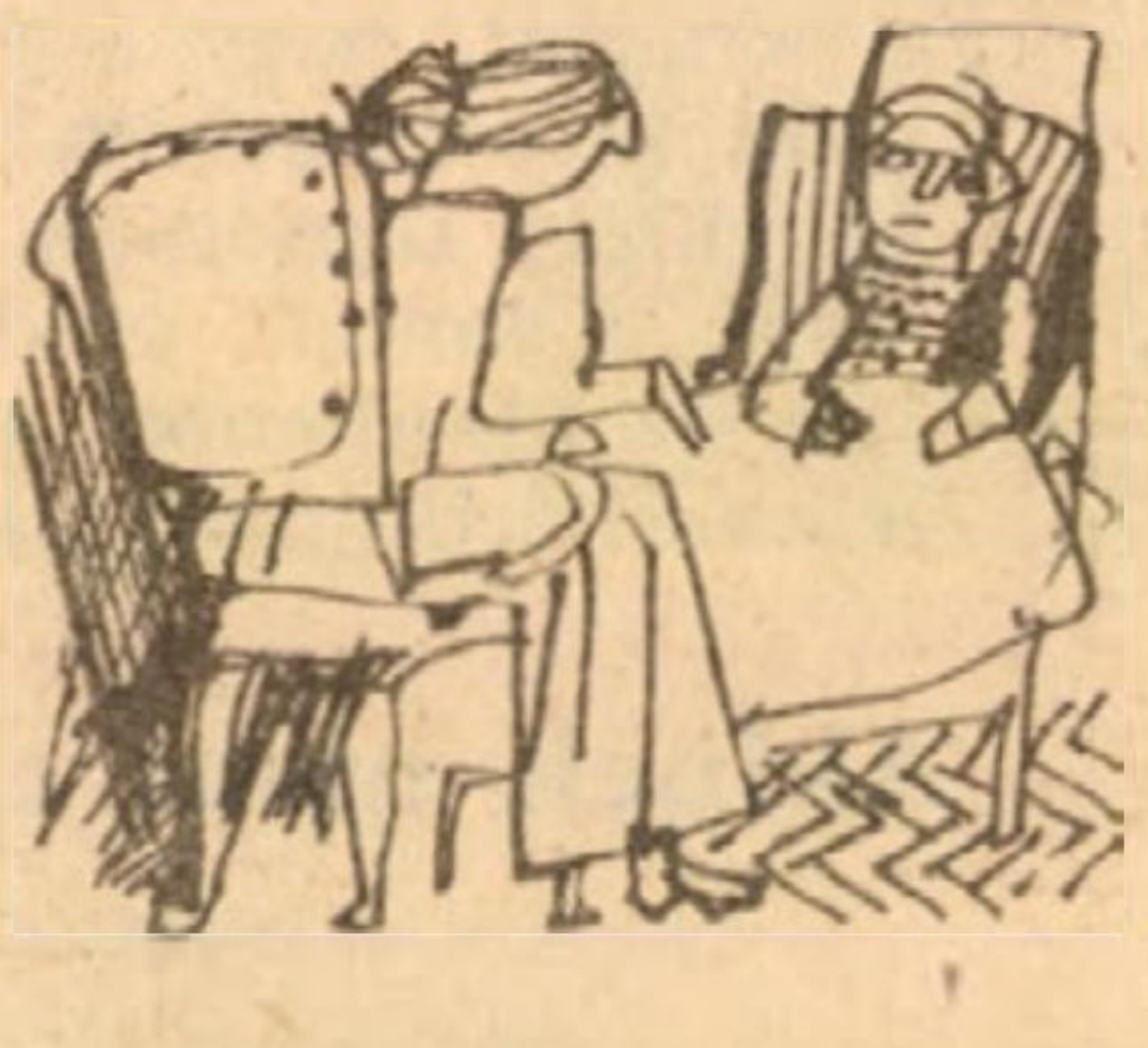

– Nahát ... jól van. Akkor köszönj el kicsim szépen a jóistenkétől.

Az unoka, akinek gondolatai – tekintve, hogy délután kiadósan korcsolyázott – egészen másutt járhattak, ... sóhajtott egy nagyot, összekulcsolt kezét a plafon felé emelte, és a sokat macerált ember természetes kitörésével kiáltott fel:

– Csao jóisten!!!

Kovalik Károly

Farsang idején

Toncz Tibor rajza

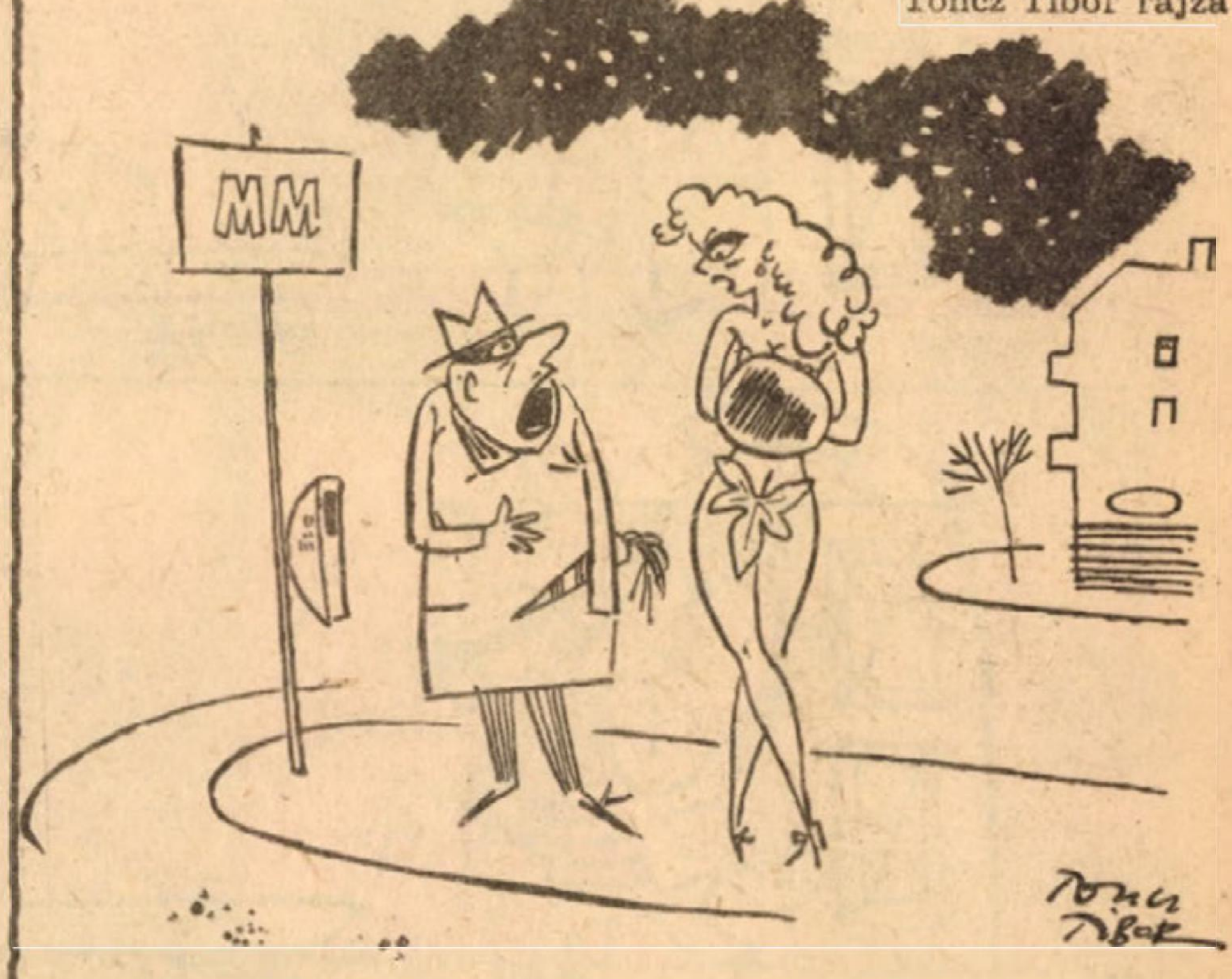

– Kérlek, ha csakugyan annyira fázol, veszek egy taxit! ..:

Ruhatári helyzetkép

Balázs-Piri Balázs rajza

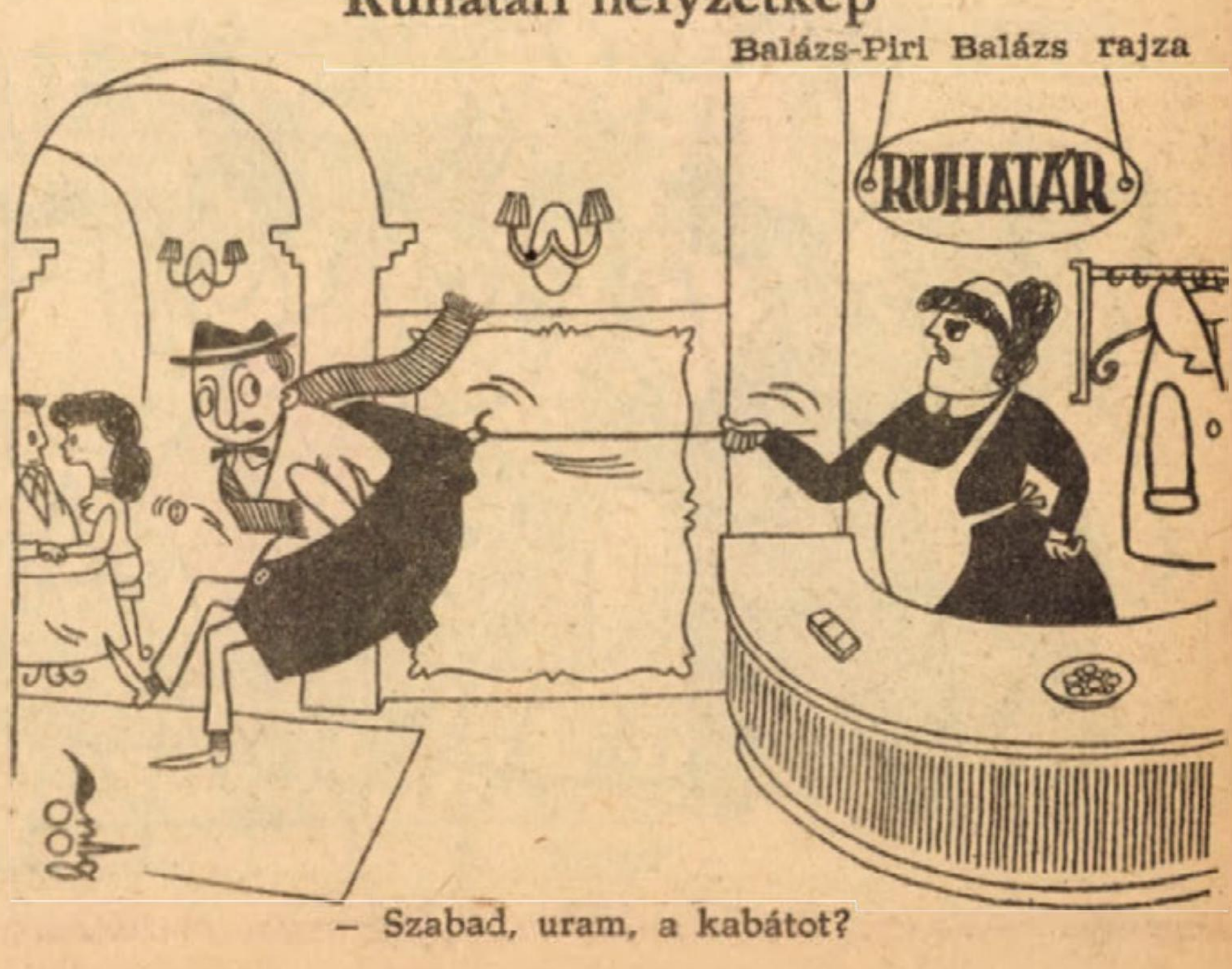

– Szabad, uram, a kabátot?

Javaslatunk a hibás neonok ideiglenes megjavítására

Szür-Szabó József rajza

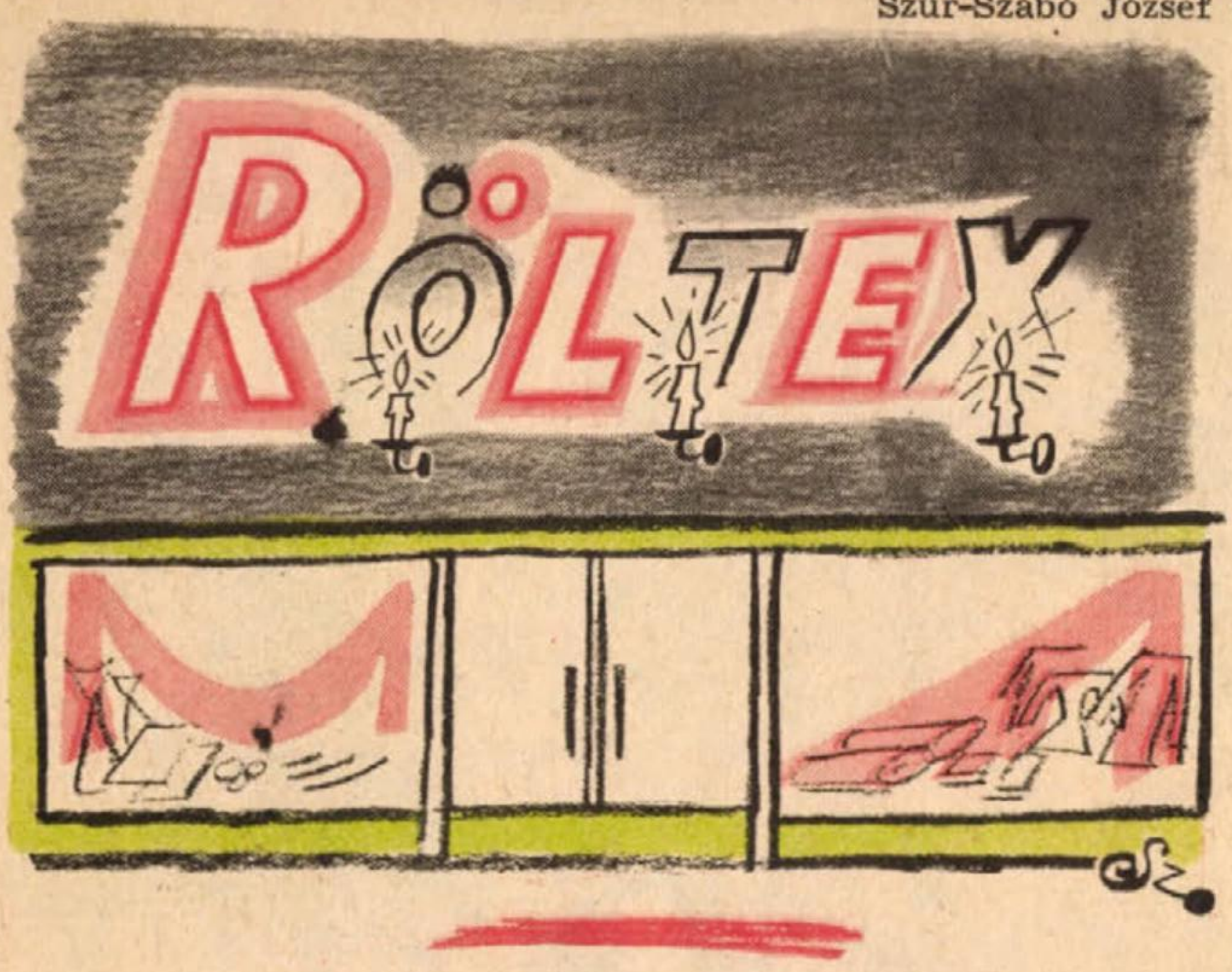

Ügyes propaganda

Gerő Sándor rajza

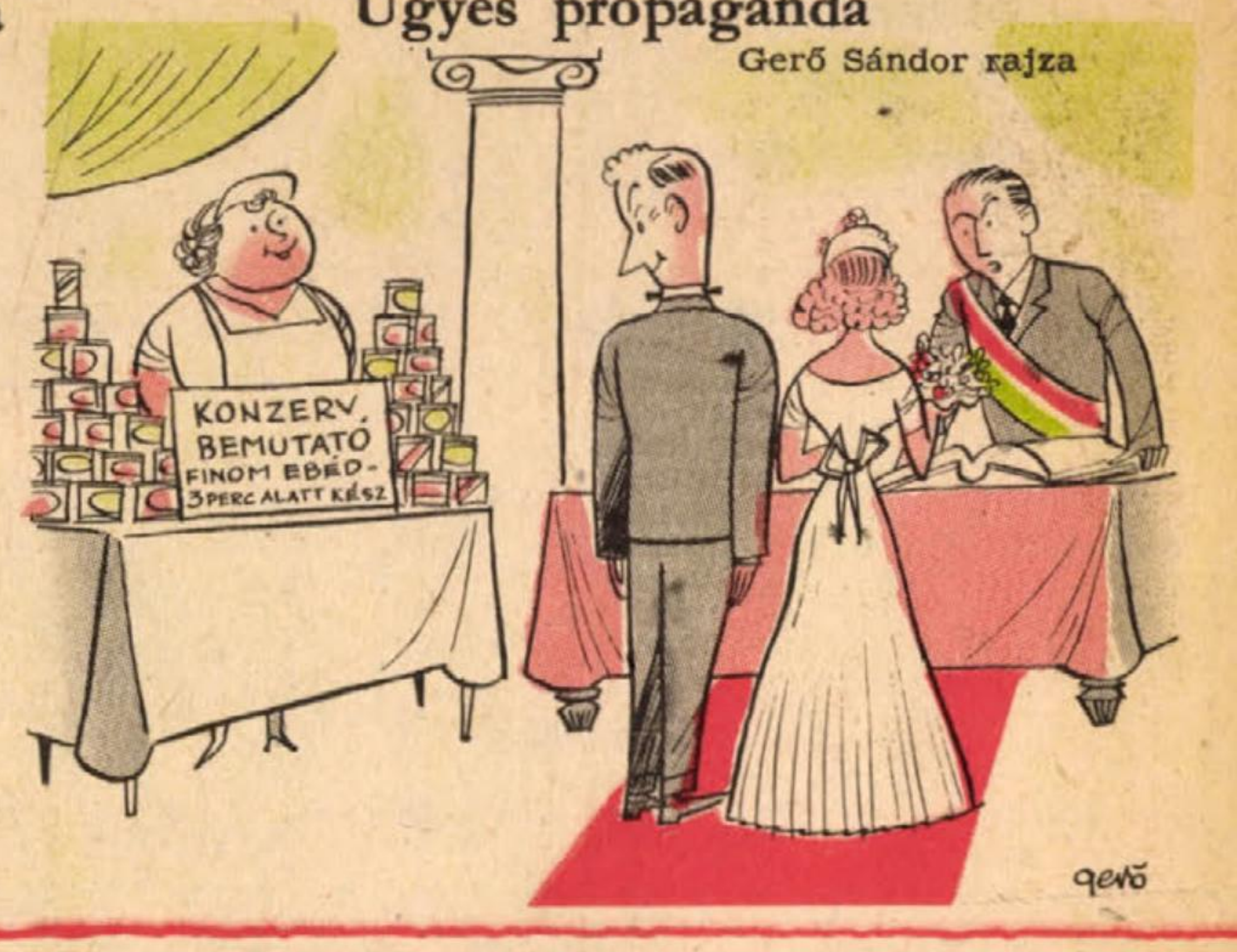
KONZERV. BEMUTATÓ FINOM EBÉD- 3 PERC ALATT KÉSZ

Mínusz 15 fok

Gerő Sándor rajza

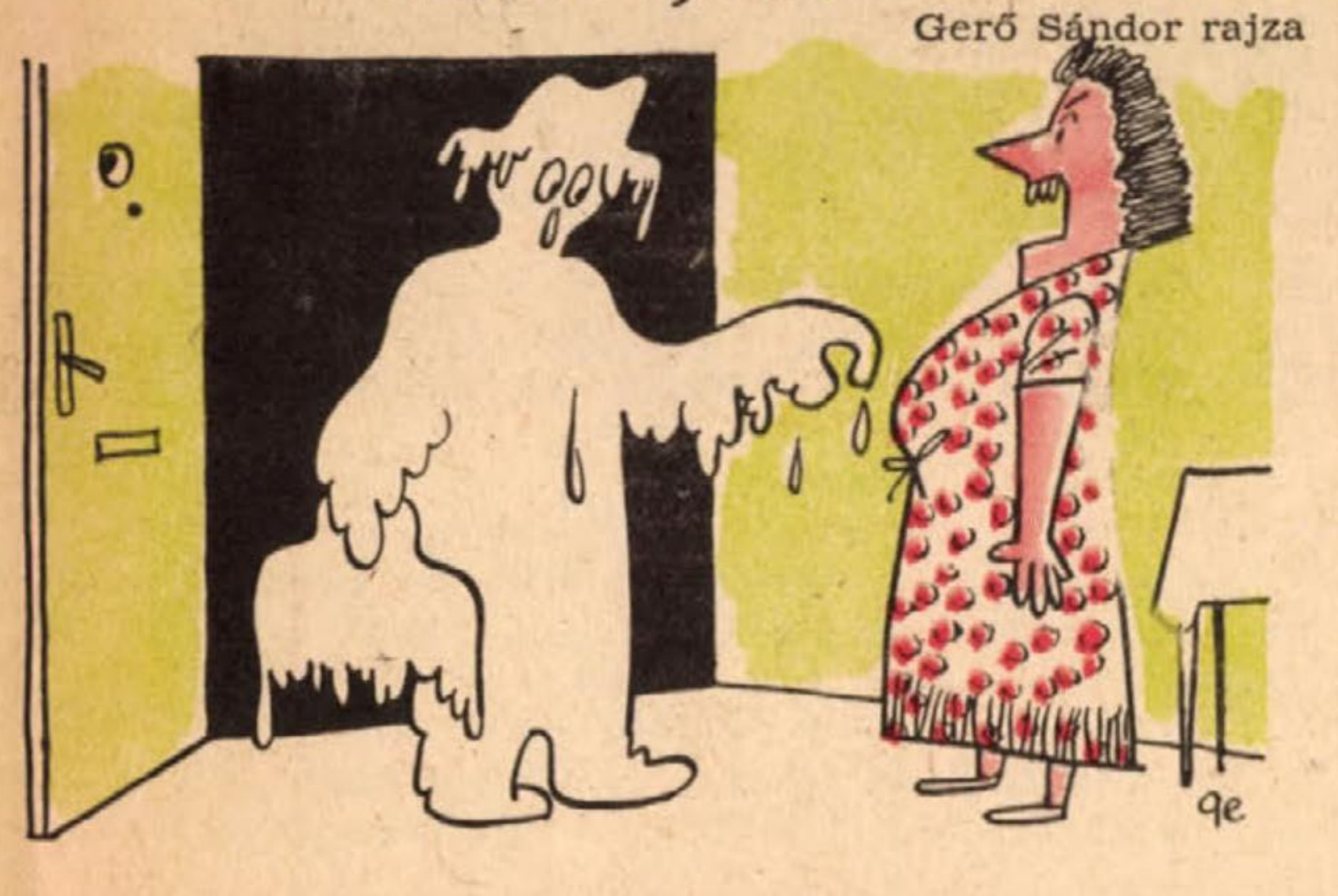

– Csak a gázórát jöttem leolvasni!

Kedves vendég Kubában

Erdel Sándor rajza

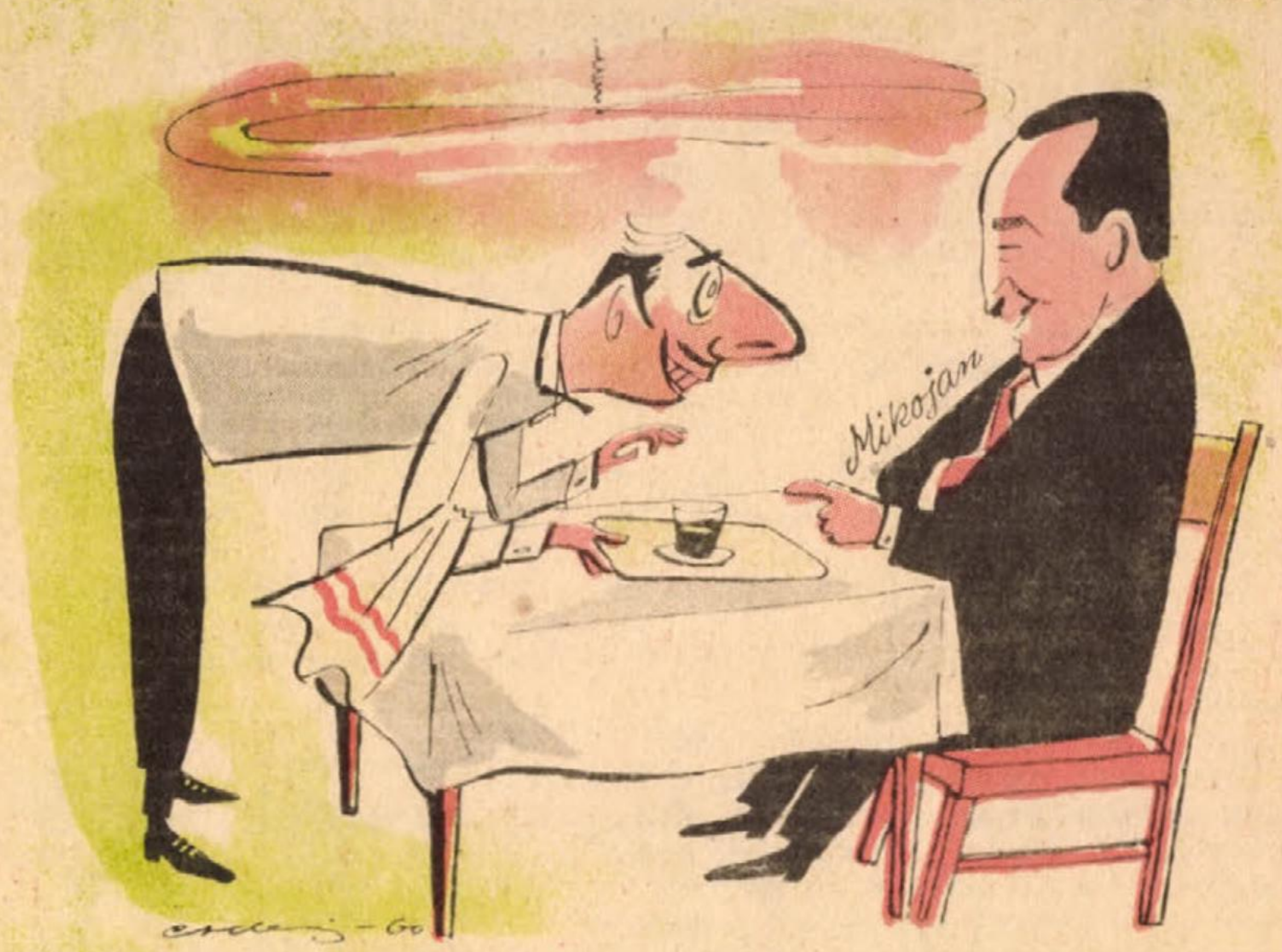

– Mennyi cukorral parancsolja?
– 345 ezer tonnával!

Drága a tüzelő házhoz szállítása

Várnai György rajza

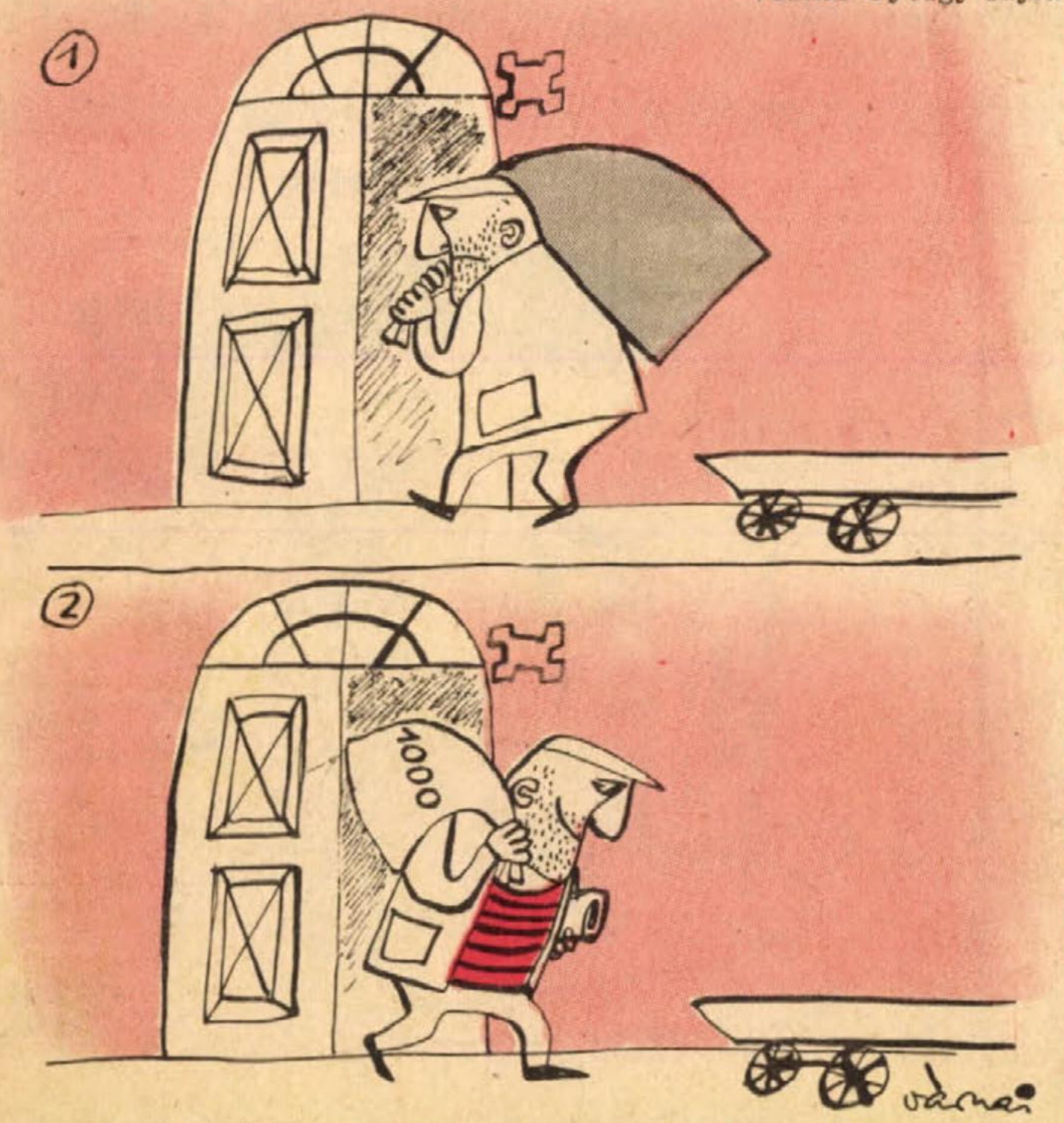

MÉG EGYSZER AZ ÖREGSÉGRŐL

Szavamra mondom, azonkívül, hogy a rádió szilveszteri műsorában az öregedésről konferáltam, eddig még nem nagyon foglalkoztam az öregség gondolatával, nyilván azért, mert ebben az ügyben nem éreztem érintettnek magam. Sokak szerint nem az a fontos, az ember hány éves, hanem az, hogy mennyinek érzi magát, és ebben lehet valami, mert a nők általában annyinak is szokták mondani magukat. Azt nem állítom, hogy bennem soha nem rémlett fel az eshetőség, hogy egyszer én is megöregszem majd, de ezen nem meditáltam, magától értetődőnek tekintettem. Ez az élet rendje, belőlem is lesz öreg huszár, és ha egyszer elmúlt a nyár, szépen félreállok majd, és a munkában töltött éveim révén kiérdemelt nyugdíjammal kacagva fogom élvezni a rőtarany színekben pompázó őszt egy lottóház gyönyörűen berendezett öröklakásának erkélyéről, hiszen addig még sok minden történhetik, és közben százszor is kihúzhatják a sorszámomat.

Szóval, így volt ez bennem elrendezve, ilyen bölcsen és harmonikusan, de amióta naponként olvasgatom az újságokban az öregedés problémáiról szóló cikkeket, teljesen fel vagyok dúlva és kavarva, és másra se gondolok, mint hogy „nocsak, nocsak, jó lesz vigyázni, én se vagyok már egy mai gyerek". Nem kétséges, az újságok jót akarnak, amikor ismertetik a derék gerontológusoknak az átlagos életkor meghosszabbításáért vívott harcát, és megcsillantják előttünk a sanszot, hogy egy kis szerencsével rövidesen százöt évig is elélhetünk. És az is bizonyos, hogy sokan lelkendezve tapsolnak, ha értesülnek az állatok megfigyeléséből levont eredményes következtetésekről, és talán ez alkalomból gondolatban kézcsókjukat is küldik a zsákhordó molypille nőstényének, valamint a szintén párzással szaporodó franciadarázsnak is, én azonban furcsa szerzet vagyok, rám ezek a cikkek leverő hatást gyakorolnak. Mert az én lelkem nem az optimista kicsengésre rezonál, hanem azokra a jelenségekre, illetve tünetekre figyel szorongva, amelyeket ezek a cikkecskék az öregség okaiként sorakoztatnak fel. Nekem elég azt olvasni, hogy sokan az öregedést a belső elválasztású mirigyek működésének csökkenésével magyarázzák, én akkor már aggódva kezdem figyelni a mirigyemet, és ha azoknak eszük ágában sincs csökkenteni a működésüket, mégis bebeszélem azt magamnak. Anélkül is meglettem volna, hogy megtudjam, hogy az emberi agy húsz éves kortól kezdve állandóan veszít a súlyából, és ez a súlycsökkenés negyvenöt éves kortól már könnyen mérhetővé is válik. Mióta ezt tudomásomra hozták, saját agyam súlyára gondolva, egy Közért elárusító szavaival élve, kérdezem a gondviseléstől: — Nem lehetne több egy-két dekával? És ha ez így megy tovább, és még sok cikk jelenik meg az öregedésről, ha effektíve nem is, de biológiailag egészen biztos beleöregszem, minek folytán, ha valaki megkérdezi majd tőlem, hogy vagyok, röviden így fogok válaszolni:

— Hát szó, ami szó, nem volna nekem semmi bajom, ha a kromoszómám nukleoprotenjei nem rakoncátlankodnának. Dehát tudja, uram, hogy van az, ha egyszer az ember sejtjeinek az élő fehérjéi elkezdenek labilis állapotból stabilabb állapotba jutni, akkor már megette a fene az egészet!

Hej de, jöjj vissza csókos, ifjú nyár . . .

Kellér Dezső

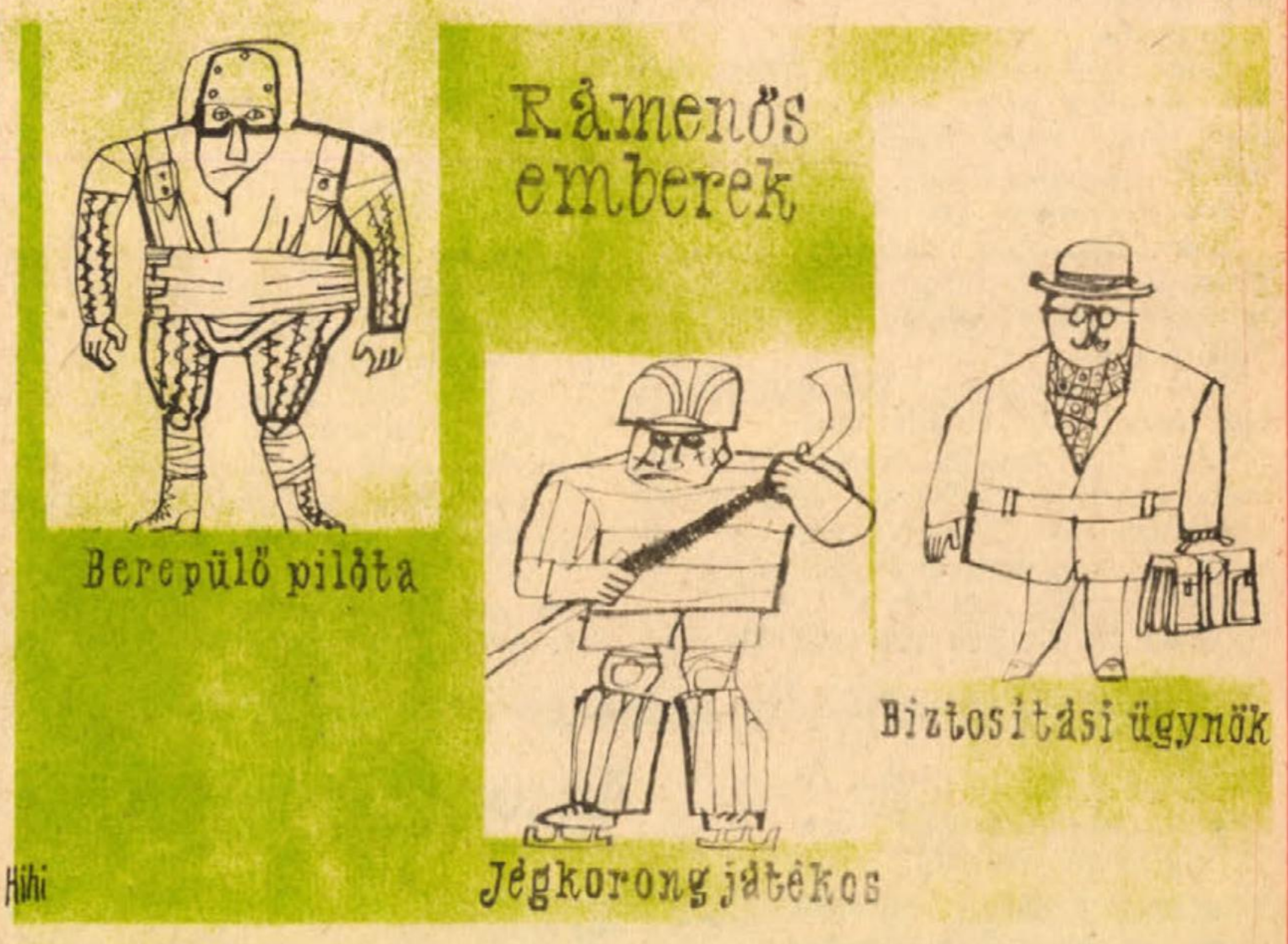

Farsangi bál

Várnai György rajza

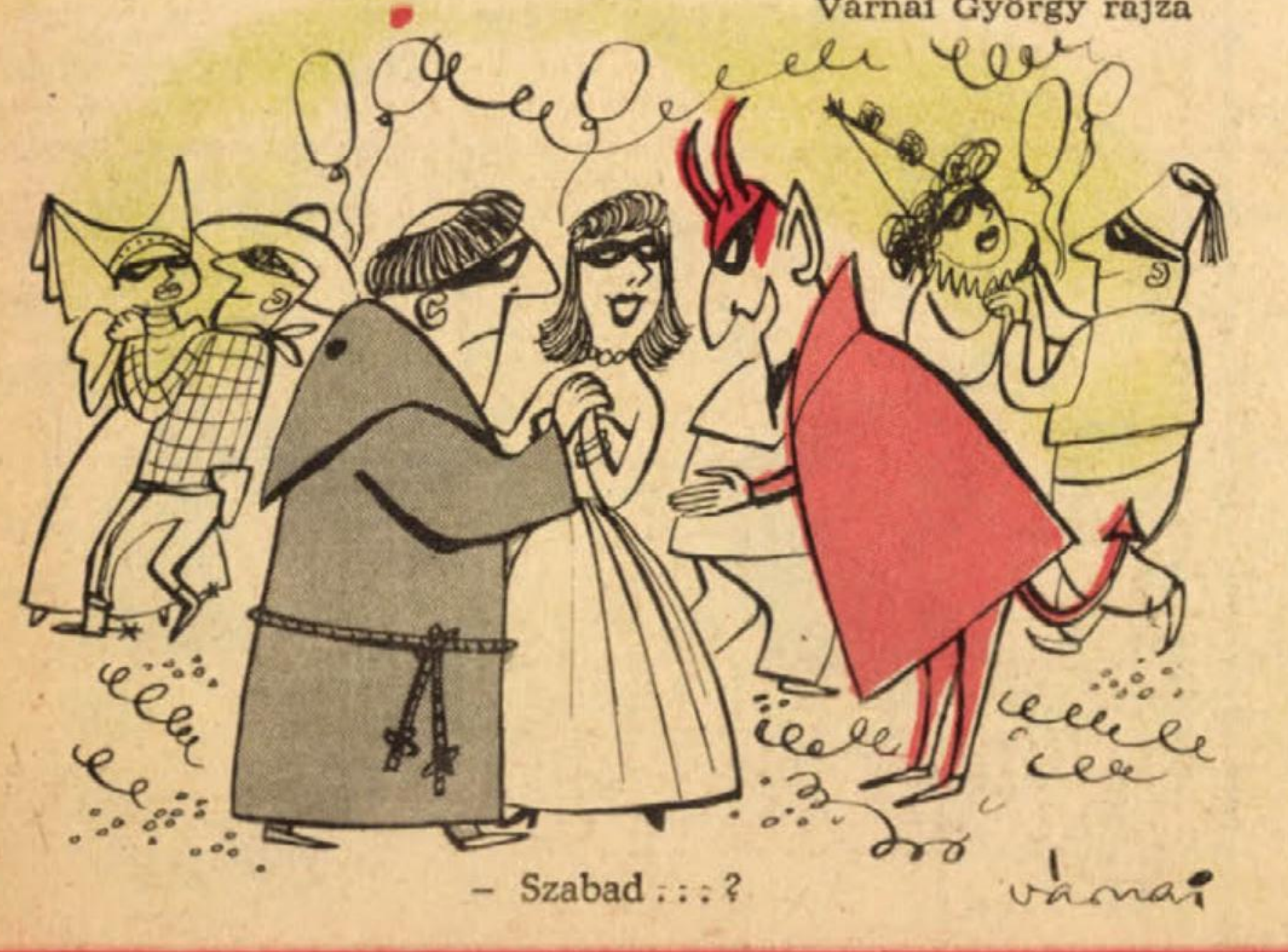

– Szabad : : : ?

Akinek nincs egy perc szabad ideje sem...

Szür-Szabó József rajza

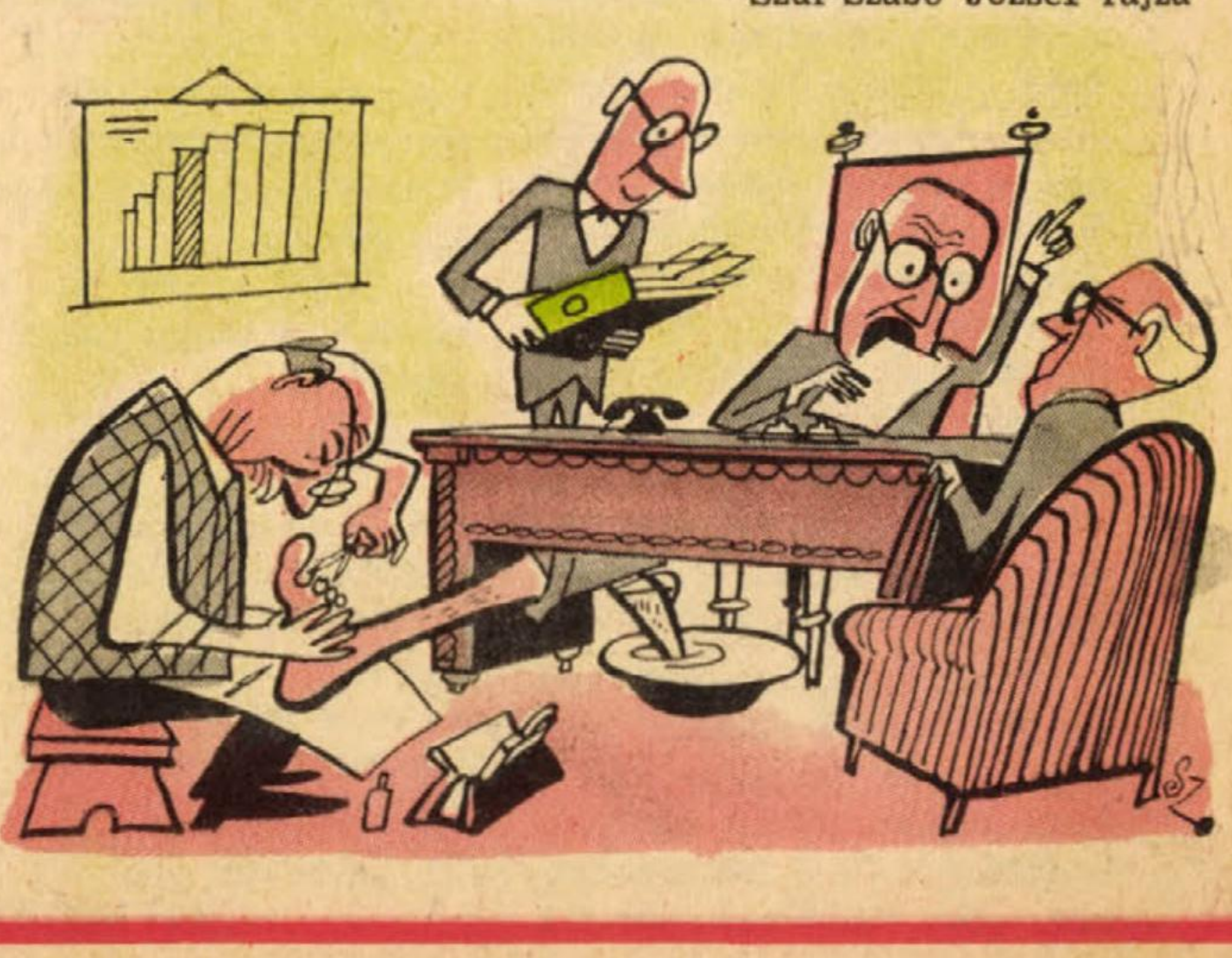

Hajnalban

Toncz Tibor rajza

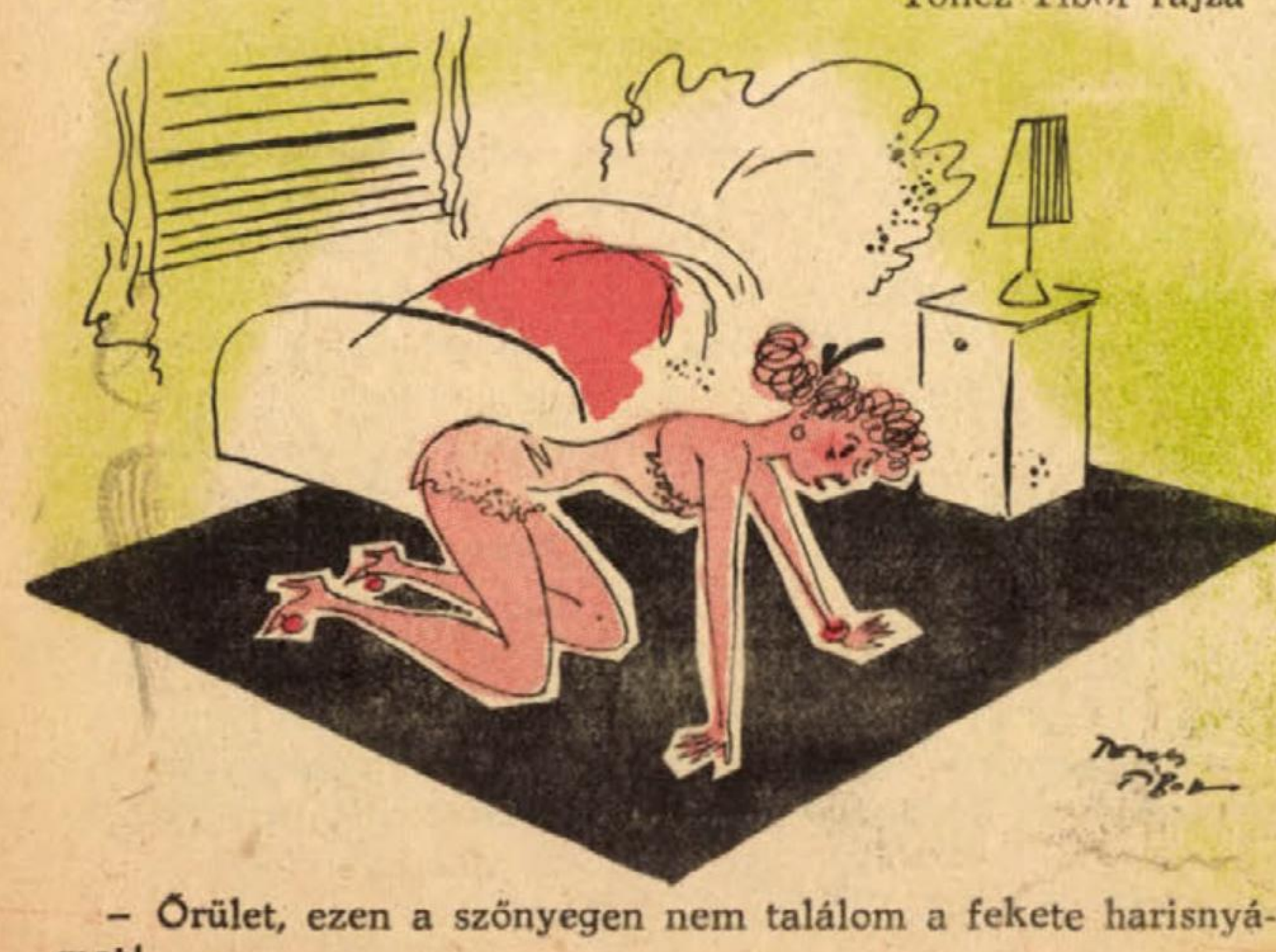

– Őrület, ezen a szőnyegen nem találom a fekete harisnyámat!

Délelőtti filmelőadás

Várnai György rajza

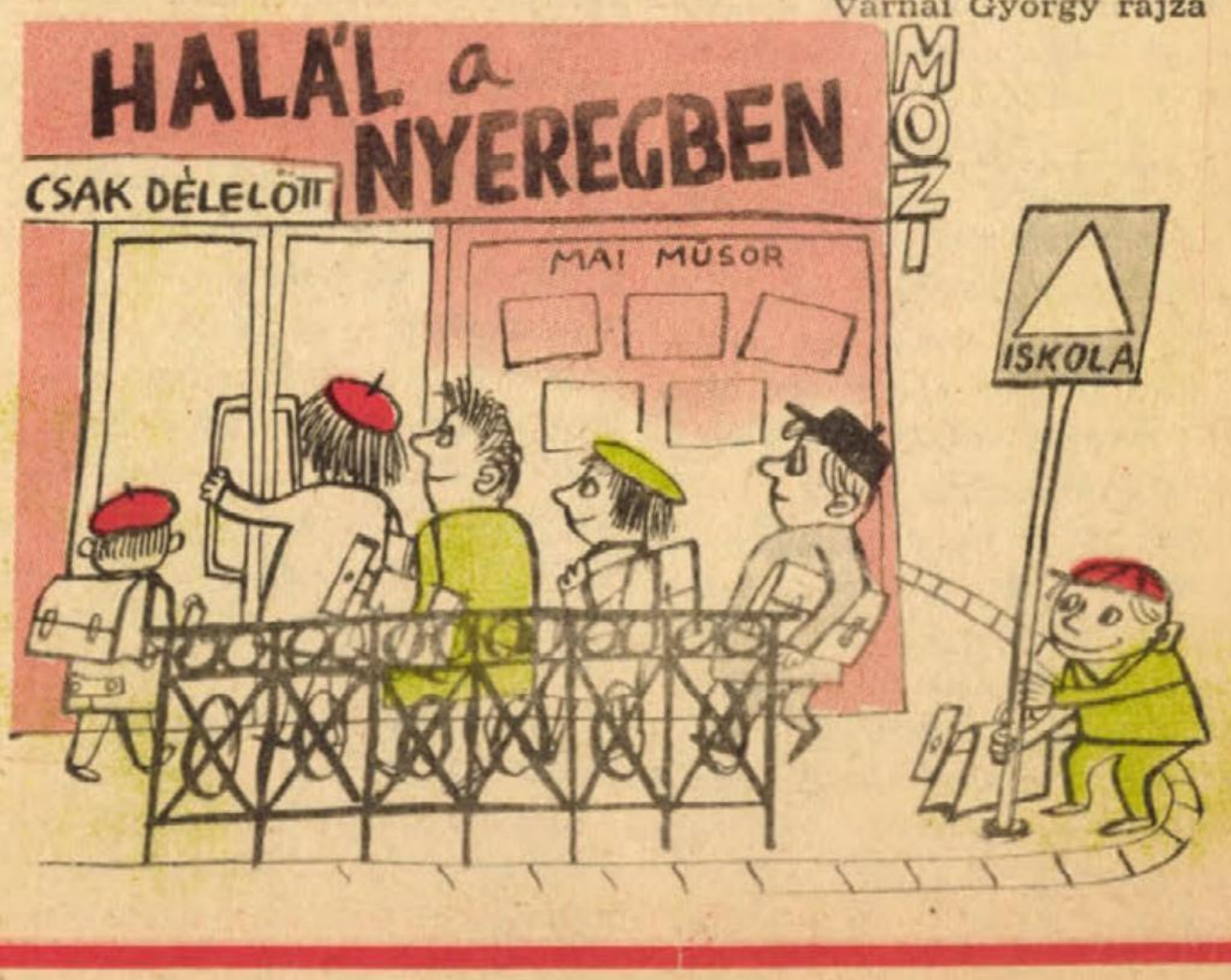

Borzalmas féltékenység

Szereplők:
Lajos és Jenő,
két jóbarát

Lajos (betántorodik az eszpresszóba, meglátja barátját, odabukdácsol, és leroskad mellé): Jenő! Barátom! Mindennek vége!

Jenő: Az istenért! Mi történt?!

Lajos: Vége! Vége! Vége! Vége!...

Jenő: Térj magadhoz, Lajos! Lajoskám!

Lajos (szaval): Ha eldőbod egykor az özvegyi fátyolt, fejfámra akásszad fel sötét lobogó gyanánt...

Jenő: Szent isten! Lujza!? Csak nem halt meg?!

Lajos: Ó, ha meghalt volna! Ha én haltam volna meg!

Jenő: Hát mondd el végre, mi történt?

Lajos: Ecce homo! Már a hivatalba is rossz érzéssel mentem be! Mikor elbúcsúztam tőle, mintha a szokásosnál kedvesebben csókolt volna meg. *(Felordít.)* Miért tette?! Miért? Így rágtam magam, míg beértem a hivatalba! Figyelsz?

Jenő: Persze.

Lajos: Órákon keresztül gyötört a nyugtalanság. Tizenegykor már nem bírtam tovább, vajon otthon van-e? Felhívtam telefonon.

Jenő: És?

Lajos (sokatmondóan): Otthon volt. Azt mondta, hogy csak most takarít, mert egy kicsit lustálkodott... így mondta: *(hangsúlyosan):* luuustálkodott...

Jenő (dühösen): Így mondta?

Lajos: Így, ahogy mondom! A szívverésem is megállt, ahogy azt az ú-t mondta, hogy luuustálkodtam, az egy... egy buja ú volt!

Jenő (kétségbeesve): Takarítás közben egy hosszú ú-val bujálkodott!

Lajos: Úgy van! Ezt éreztem én is! De azonban közömbös hangot színlelve ezt kérdeztem tőle: Elmégy valahová, Lujzám? Igen, mondta ő. Fodrászhoz.

Jenő: És nem volt ott?!

Lajos: Dehogynem volt ott! Ott ült a bura alatt, a teremburáját, tudod, hogy ült a bura alatt? Lehunyt szemmel ült a bura alatt, a szemét lehunyva, és a szeme be volt neki csukva!...

Jenő (dühöng): Így ült a bura alatt...

Lajos: Így ült, és még ki is volt pirulva!

Jenő (apátiába esik): Jelzem, az én feleségem is mondta már, hogy a bura, az melegíti a fejét, és olyankor melege van.

Lajos: Az meglehet. De Lujza nem úgy volt kipirulva! Az én szemem, az észreveszi, hogy valaki hogy van kipirulva, mert én nagyon féltékeny tudok lenni!

Jenő: Ó, te szegény!

Lajos: Akkor már láttam, hogy ma... hogy mi lesz ma... meghúzódtam hát a szomszéd kapu alatt, és mikor kijött a fodrásztól, követni kezdtem...

Jenő (felfigyel): Na, ez érdekes...

Lajos: Nem nézett se jobbra, se balra, gyorsan, határozottan ment, mint aki tudja, hogy megy valahová!

Jenő (most már érdekli a történet): Te mindig a nyomában!...

Lajos: A nyomában. Nem láttam egyebet, csak Lujza hátát, amint megy előre! A világ nem forgott többé, és a vízbemártott testek nem veszítettek annyit a súlyukból! Nem láttam mást, csak azt, hogy Lujza háta befordul egy mellékutcába!

Jenő: Te követted...

Lajos: Én nem! A lábaim követték csupán Lujza bőhátú kabátját, én már megsemmisültem. Még annyit láttak a lábaim, hogy Lujza eltűnik egy kapu alatt, s azzal vége volt! Ez a két szegény láb akkor visszafordult, és megtelt könnyel. És most itt pihen veled szemben az asztal alatt. Ennyi az egész.

Jenő: Lajoskám... szedd össze magad... hallgass ide! Olyan bizonyos, hogy Lujza... Tudod, hová ment? Kihez ment?

Lajos: Ennyi nem elég?

Jenő: Nem! Most már én is azt mondom, hogy menjünk! Keressük meg! Remélem, visszatalálsz ahhoz a házhoz...?

Lajos: Talán. Bár csak a lábaim mentek... itt a következő utcán be balra, aztán az első keresztutcánál jobbra a második ház... ahová bement...

Jenő (megdöbbenve hallgatja, majd kétségbeesetten felkiált): Lajos! Azonnal ismételd meg! Itt balra be, az első keresztutcában jobbra a második ház...

Lajos: Ha a lábaim emlékezete nem csal...

Jenő (csaknem sírva fakad): Te nyomorult! Te gazember! Hiszen az a Kősó utca négy! Ahol ti laktok! Te hazáig követted a feleségedet, te víziló!

Lajos (eszmél): Gondolod? Hazament volna? Hogy?... izé... lehetséges volna?... He?... hehe... hehehe... csakugyan? Így lett volna? Hehehe... nahát!... *(Elkomorodik.)* Hmm... Hazament volna? *(Rettentő aggodalmasan.)* De miért ment olyan sietve haza? *(Kínlódva felordít.)* De miért!!

Somogyi Pál

Az opportunista indián

Az albérlő – a magyar birodalom legelnyomottabb faja, a legalacsonyabbrendű lakókaszt egyik páriája – sóhajtva ébredt az ősi vekker egzotikus csörömpölésére. Bánatos szemét, melynek hajdani dacos szépségét megtörte már az évtizedes megaláztatás, végigjártatta a parkettán, melynek minden egyes téglalapjáért verejtékes munkával kellett fizetnie. Sorsa a rezervátumokban élő indiánokéhoz volt hasonlatos: jóformán csak azért dolgozott, hogy lakhasson – csaknem minden fizetése elment a lakbérre.

Meglelte mokasszinját, belelépett, és szemeit dörgölve kiment oda, ahová még az öröklakástulajdonos is gyalog jár. Visszafelé kiszedte a postaládából napilapját – mielőtt munkába indult, néhány percet ennek átlapozására szokott szentelni. Az előszoba túlsó partjáról kizsákmányolóinak, a főbérlőéknek hortyogását hozta feléje a metsző északnyugati cug.

Az újság egyébként szokványosan sablonos vezércikket hozó címoldalára pillantva elfogta valami megmagyarázhatatlan izgalom, mint amerikai sorstársait, amikor tam-tamok jelzőütéseit hallja, s jó hírt vár. Egy pillanatra lehasalt s fülét a szőnyegre tapasztotta. Egészen tisztán kivette az ablaka alatt működő tizenhat aszfaltrepesztőgép hangját! Ezekután fokozott várakozással kinyitotta újságját – ma a lapok is valahogyan reménytkeltően zizegtek – és igen, a hatodik oldalon vastagbetűs cím ütötte meg szemét és simogatta meg szívét: új lakbér-rendelet!

Mohón falta a sorokat, s csakhamar az őt érdeklő részhez ért.

...Meghatározták a legmagasabb albérleti díjakat... A kedvezőtlen lakásviszonyokat kihasználva sok főbérlő visszaélt a lehetőséggel és albérlőit kiuzsorázta... Ennek most vége... Az albérleti díj a lakás teljes alapterületének egy négyzetméterére eső lakbérhányadnak legfeljebb...

Az albérlő felujjongott, s mivel meghallotta a főbérlőék motoszkálását a konyhában, kirohant.

– Nagyságos asszony, menynyi ennek a lakásnak teljes alapterülete?

Az asszony egy pillantást vetett az újságot lobogtató emberkére, selyempongyolás csípőjére tette a kezét és vésztjósló hangon ezt kérdezte:

– Mért érdekli ez magát, Kis úr?!

És Kis úr ebben a pillanatban ráébredt, hogy itt ugyan békésen nem fog érvényt szerezni az új rendeletnek. Márpedig, ha ellenséges viszonyba kerül a főbérlő törzzsel...

Ebben az esetben egészen biztosan megtiltanák neki, hogy kitegye a lábát a konyhába – s nem melegíthetne magának többé egy fazék vizet a gázon. ...A telefont sem használhatja, két utcát kell rohangálnia a legközelebbi nyilvános készülékig... Egy bögre teát nem főzhetne, mégha láztól cserepes nyelve köldökéig lógna is a tikkadtságtól... Menyasszonya nappal se látogathatná meg többé, még ha...

Tovább nem is gondolkozott. Csüggedten gyűrte össze az újságot, zavartan, motyogott valamit, és visszakullogott szobájába. Jobbnak látta nem kiásni a csatabárdot.

Dunai Ferenc

A mohó

Mészáros András rajza

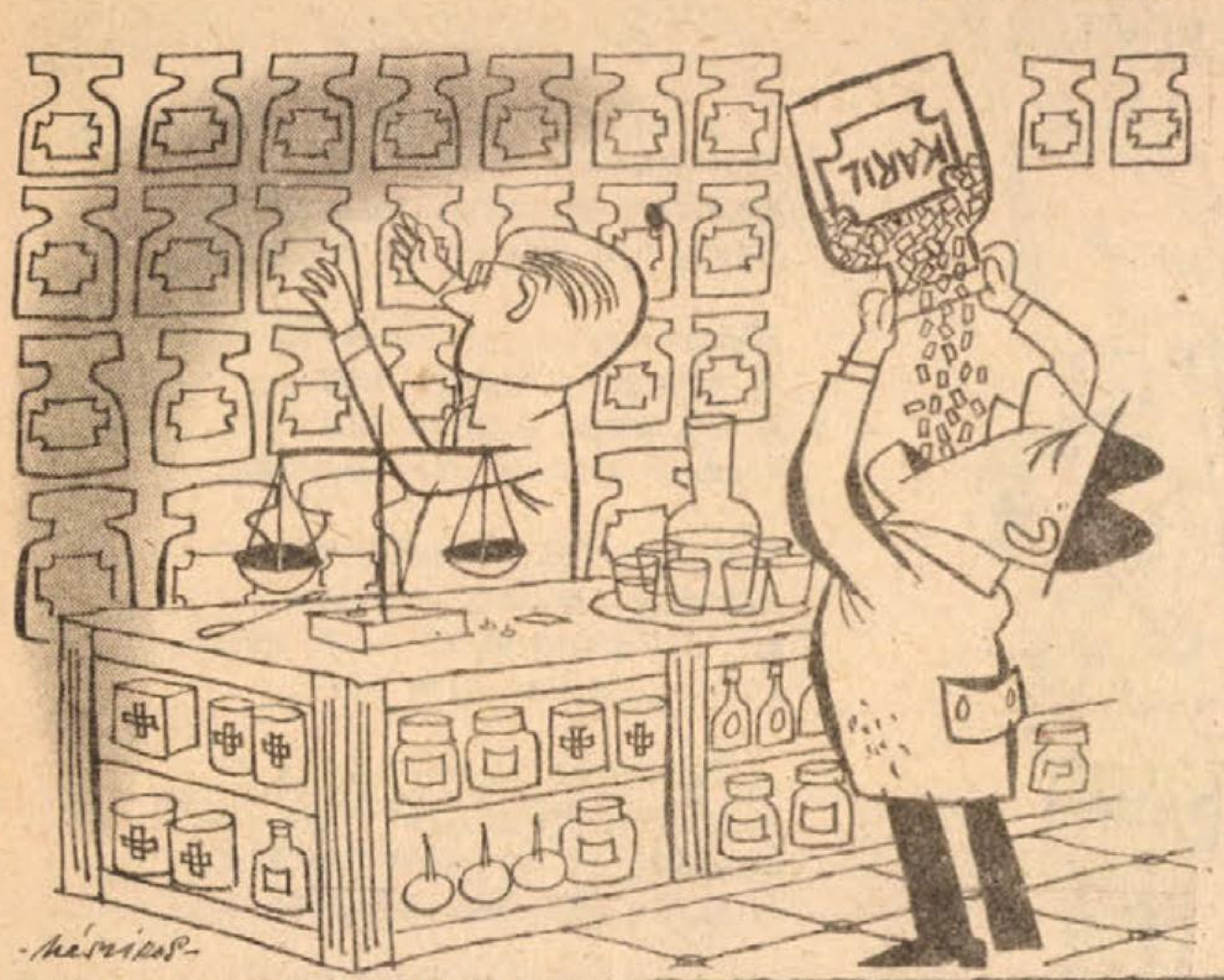

Dakli a jósnőnél

Toncz Tibor rajza

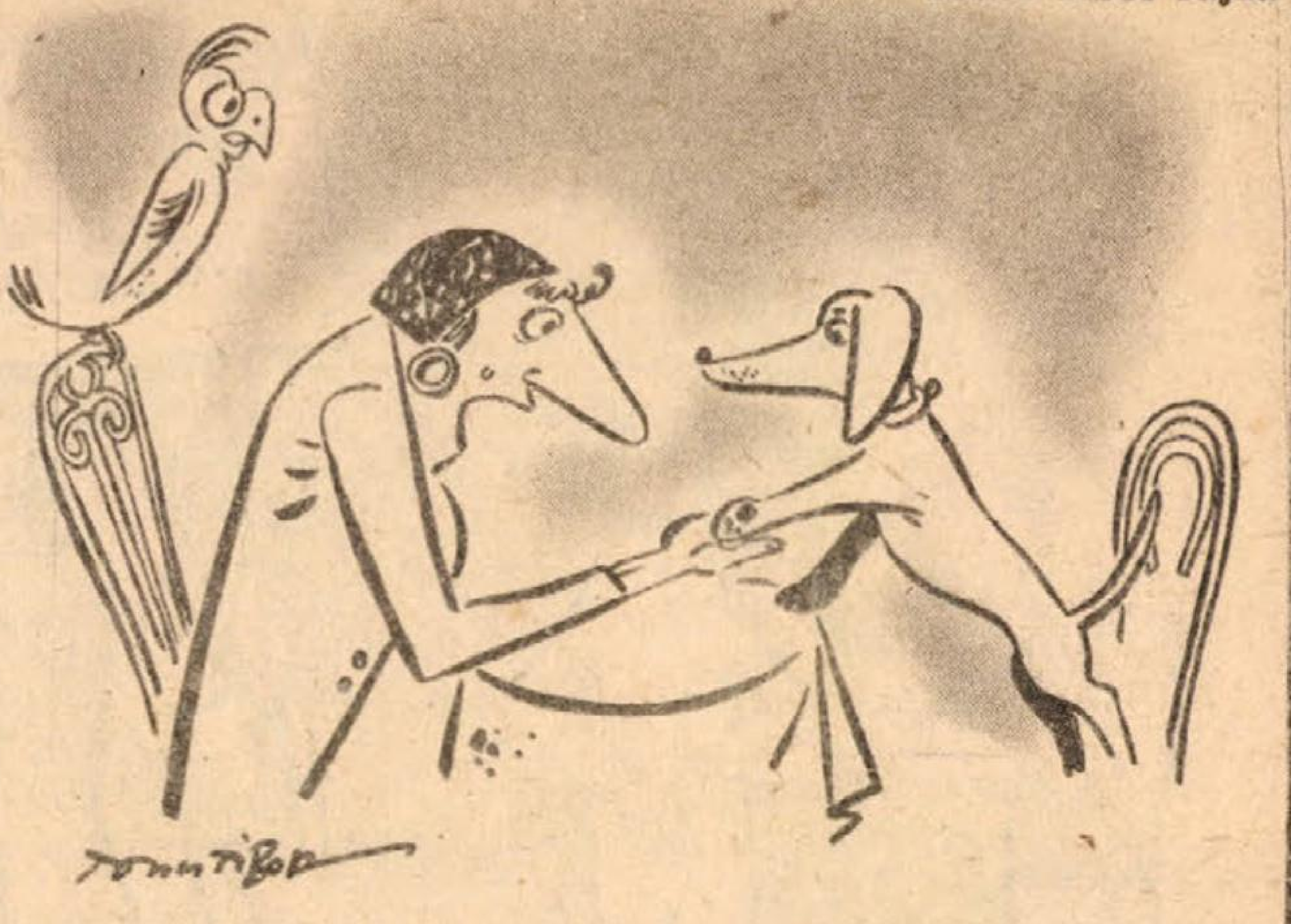

– ... Egy farkaskutyát látok! ...

Jó dolog a tudomány

Schwott Lajos rajza

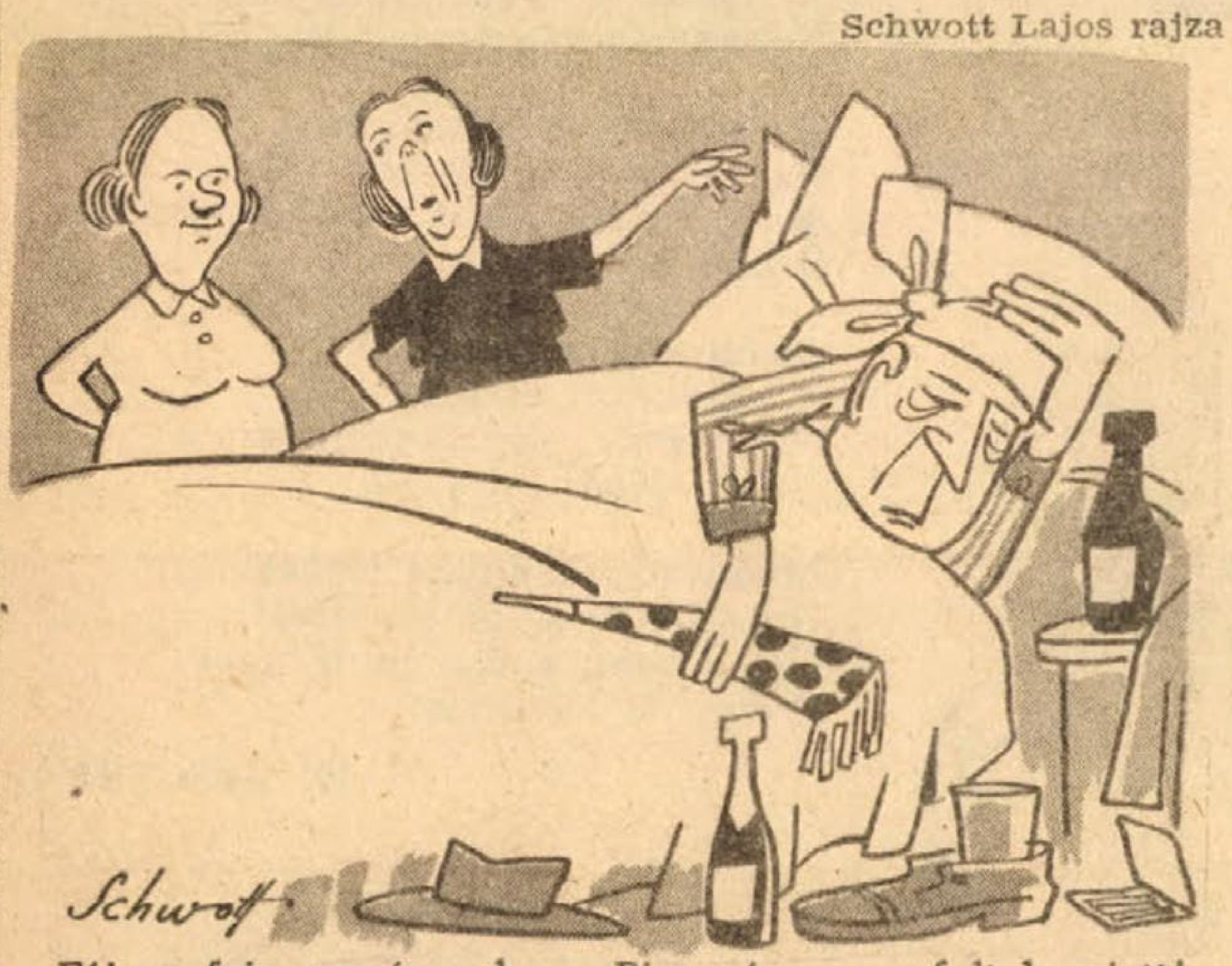

– Fáj a feje szegénynek ... Bizonyára a napfoltok miatt!...

Hanglemez-kölcsönző bolt nyílik

Szegő Gizi rajza

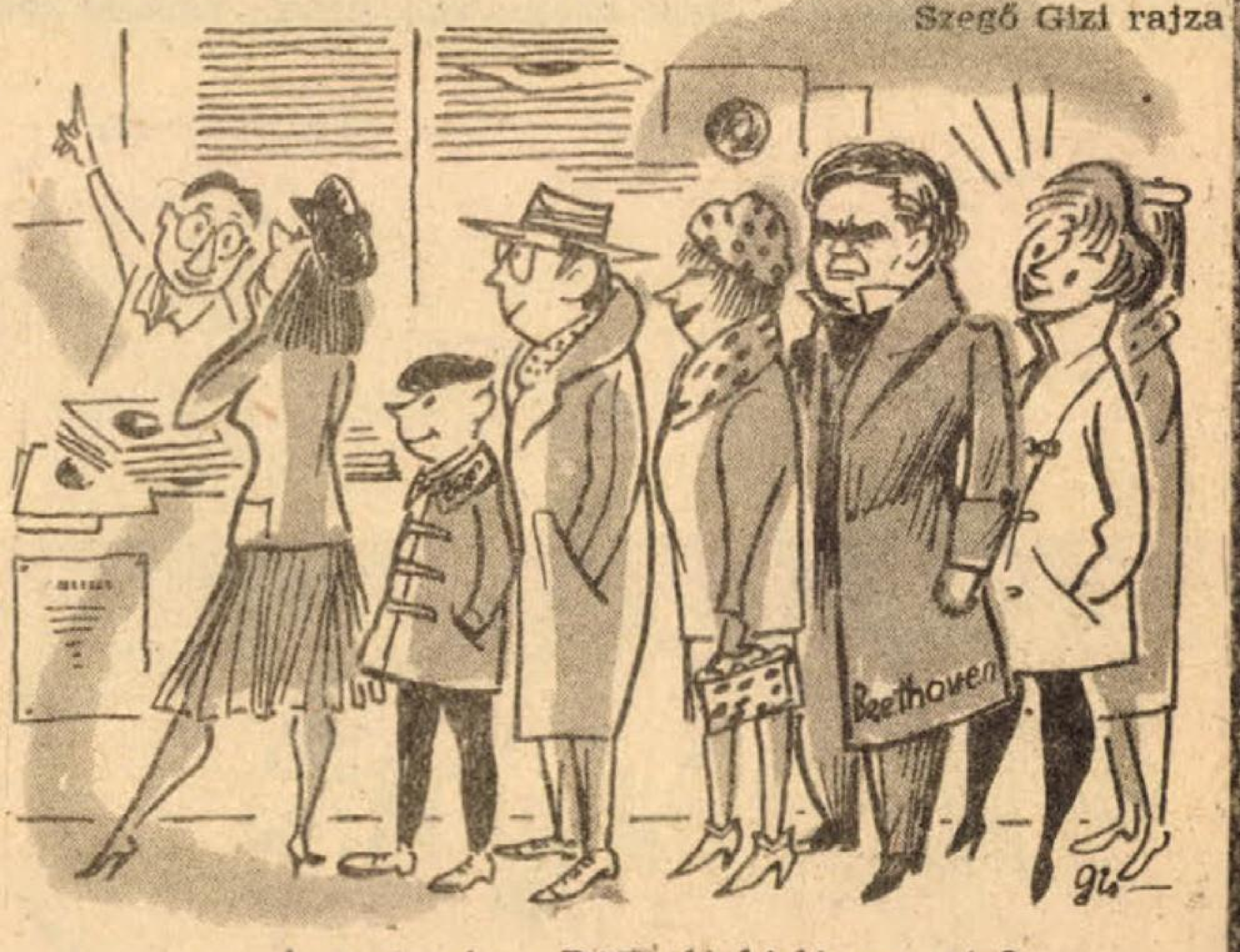

– A mester is a Pancsoló kislányra vár?

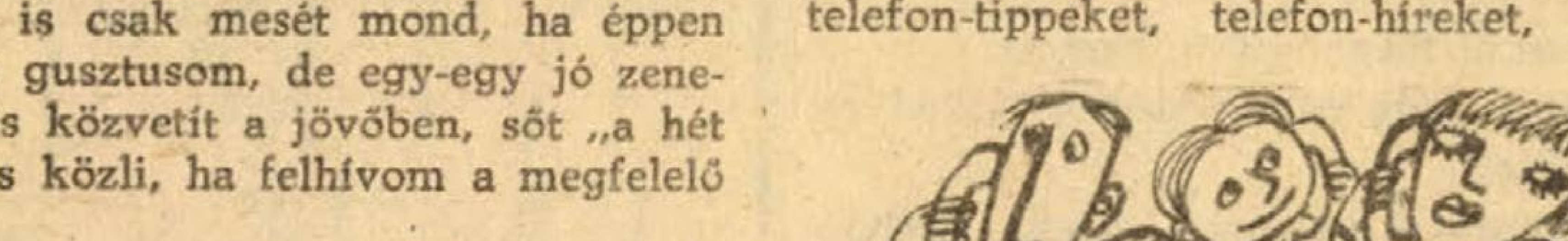

Az „Élőszóval – muzsikával" című rádióműsorban hallottam, hogy a Posta, ill. a telefon ezután már nemcsak pontos időt közöl, nemcsak ébreszt és üzenetet hagy, nemcsak lottó- és totóeredményeket közvetít, nemcsak a normál „A" hangot közli velem kívánságomra bármikor, sőt nem is csak mesét mond, ha éppen erre van gusztusom, de egy-egy jó zeneszámot is közvetít a jövőben, sőt „a hét viccét" is közli, ha felhívom a megfelelő számon.

Hallottam, hogy milyen berendezések épülnek mindehhez, és valóban, el sem lehet képzelni az egész kiterjedt szolgálatot megfelelő stúdiók, magnetofonok, keverőasztalok stb. stb. nélkül.

Szerintem nem is szabad visszarettenni ilyenfajta akadályoktól, mindent meg kell építeni, fel kell szerelni, s az egész dolgot még ki is lehet terjeszteni. Szervezés kérdése csupán, hogy mikor közöl a telefon híreket (bocsánat: most jut eszembe, már azt is közöl! ...), hirdetéseket, s a mesék mellett el tudok képzelni verseket és novellákat is. Sor kerülhet operaelőadásokra és meccsközvetítésekre, és a technika mai állása mellett, mondjuk a prágai telefonközponttól át lehet majd venni a „Zenés Tavasz" legszebb koncertjeit.

Biztos, hogy ez a kiterjedt telefonszolgálat egyre népszerűbbé válik. Ám ekkor már némi zavarok lépnek fel: annyian hallgatják készülékükön a telefon-verseket, telefon-tippeket, telefon-híreket, és telefon-meséket, hogy a mai ideális telefonálási viszonyok némiképp megromolhatnának. Véleményem szerint azonban meg fog születni az a zseniális szakember, vagy talán csak az a gondolat, hogy minek így túlterhelni az egész telefonhálózatot, s különben is: minek álljanak az emberek, mint a hülyék, kezükben a telefonkagylóval, és hallgassanak slágereket meg vicceket – építsünk ki egy hálózatot, amelyen külön központból, külön készülékeken, anélkül, hogy a rendes telefonszolgálatot zavarnánk, annyit hallgatózhatunk, amennyi csak belénk fér. A kényelmetlen kagylók helyett esetleg konstruálhatunk acélpántos dupla fülhallgatókat is.

Röviden: találjuk fel újra Puskás Tivadar „körtelefon"-ját, a telefonhírmondót.

*

Aztán majd valakinek az is eszébe jut, hogy drót nélkül egyszerűbb az egész. Aztán majd kitalálja a Posta a rádiót.

Lévai Béla

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Ó, az a termelés!

Schwott Lajos rajza

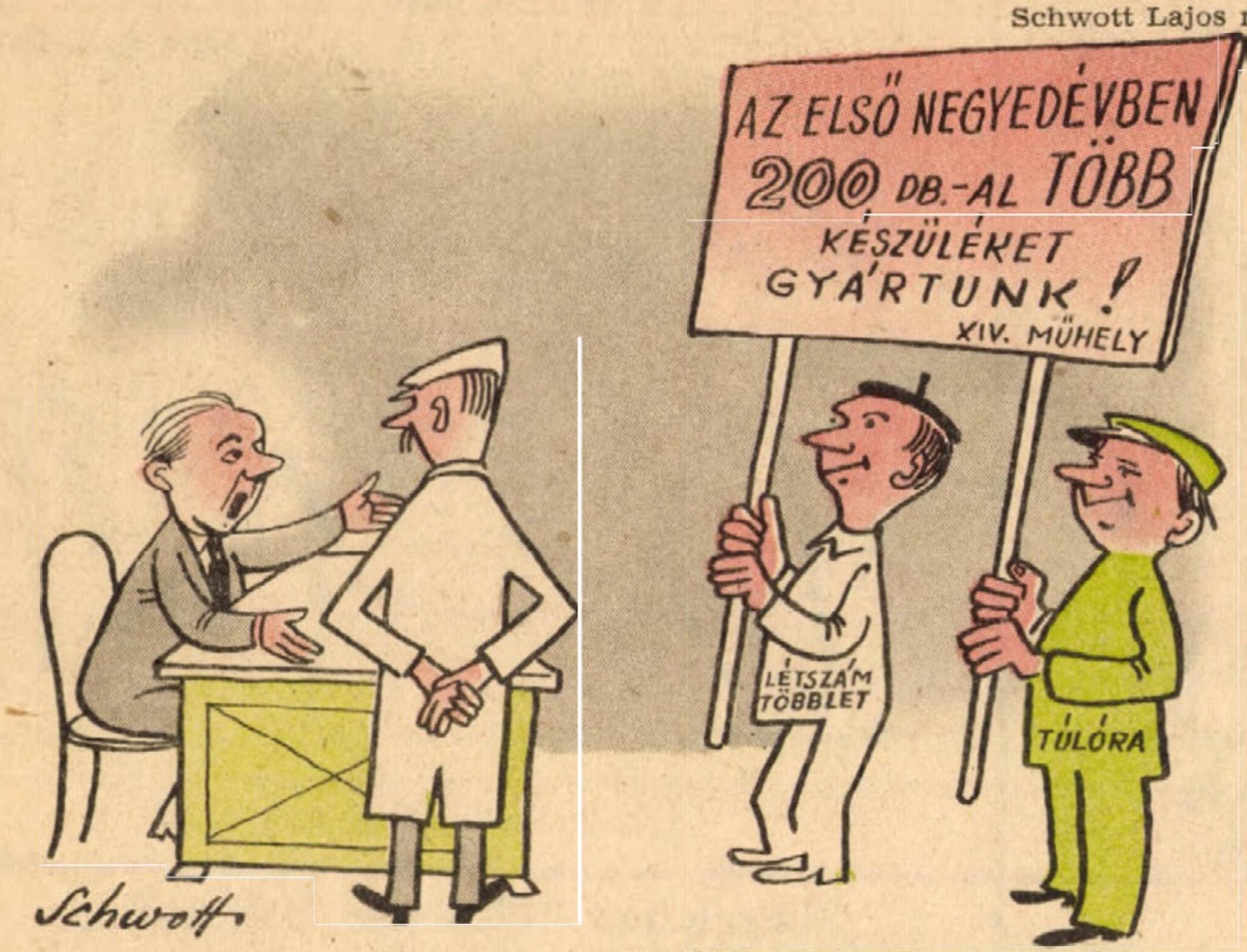
AZ ELSŐ NEGYEDÉVBEN 200 DB.-AL TÖBB KÉSZÜLÉKET GYÁRTUNK!
XIV. MŰHELY
LÉTSZÁM TÖBBLET
TÚLÓRA
Schwott

– Nagyon örülök, üzemvezető elvtárs, csak ne ezek hoznák!

Árva gólya Afrikában

Szür-Szabó József rajza

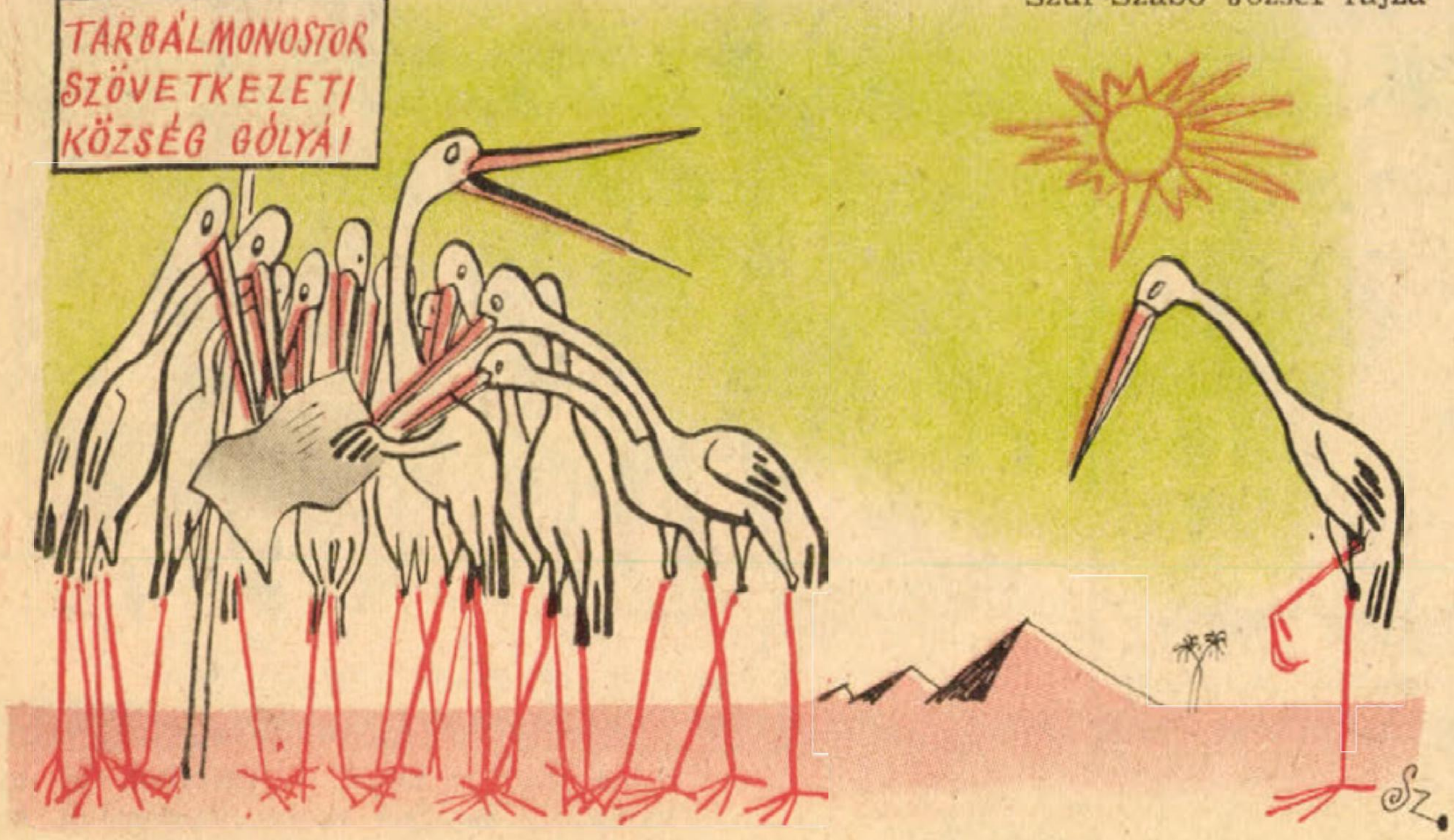

– Gyere már, ne szomorkodj! Itt a levél, a te gazdád is belépett...

Író a kávéházban

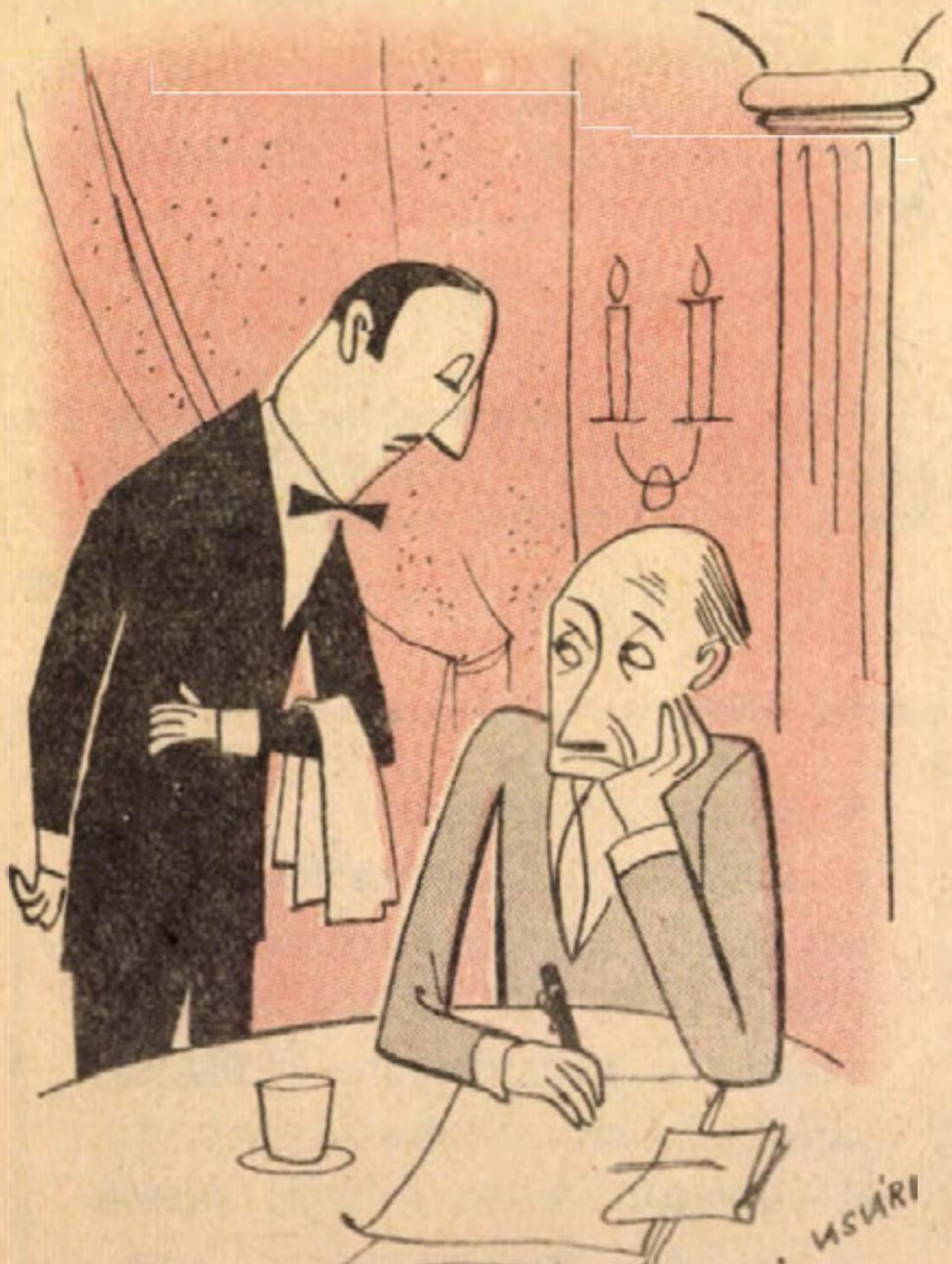

– Nem tudna hozni egy szép meleg mondatot?

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Gombostól megkérdi a barátja:

– Hogy vagy megelégedve a kedves feleségeddel?

– Nagyszerű asszony, kérlek. Otthon van a zenében, az irodalomban, a képzőművészetekben... Csak otthon nincs soha.

*

A férj hazaérkezett a városból, és egy új esernyőt hozott a feleségének.

– Jaj de jó! – ujjongott az asszony. – A régi már úgyis rossz volt, most eldobhatom.

– Eldobni azért nem kell – mondta a férj –, itthoni használatra még nagyon jó lesz.

téli sportok

Ne mondja azt senki sem, hogy
Téli sportot ő nem űz.
Kemény sportok után szólhat
Bárki így, hogy: — Ég a tűz!

Először is súlyt emel, ki
A pincéből szenet hoz.
A kő, amit a szenéből
Messze vet ki: az diszkosz.

Kályha előtt: talajtorna
Minden embert kötelez.
Ha ezt buzgón el nem végzi,
Friss jó tüze sose lesz.

A hóseprés: karlendítés
S törzshajlítás, tíz vagy húsz.
Ráadás: a csúszva-mászás,
Hogyha jő a hexensussz.

Olvadáskor csinálni egy
Kilométer lefolyót
— Sötétben, a szomszéd felé! —
Könnyű sport ez sose vót!

A családot szánkáztatni
Nem is öt-, de tíztusa,
Mert a gyermek a szánkón: az
Ördög prototípusa!

És ha még a feleség is
A szánkóról dirigál,
Nem csoda, ha szegény férj a
Vézna lábán alig áll.

Mikor végre ágyba térhet,
Így sóhajt: — A keservit!
Úgy látom, a téli sport nem
Erősít, de legyengít...

K. Tóth Lenke

E heti hirdetésünk

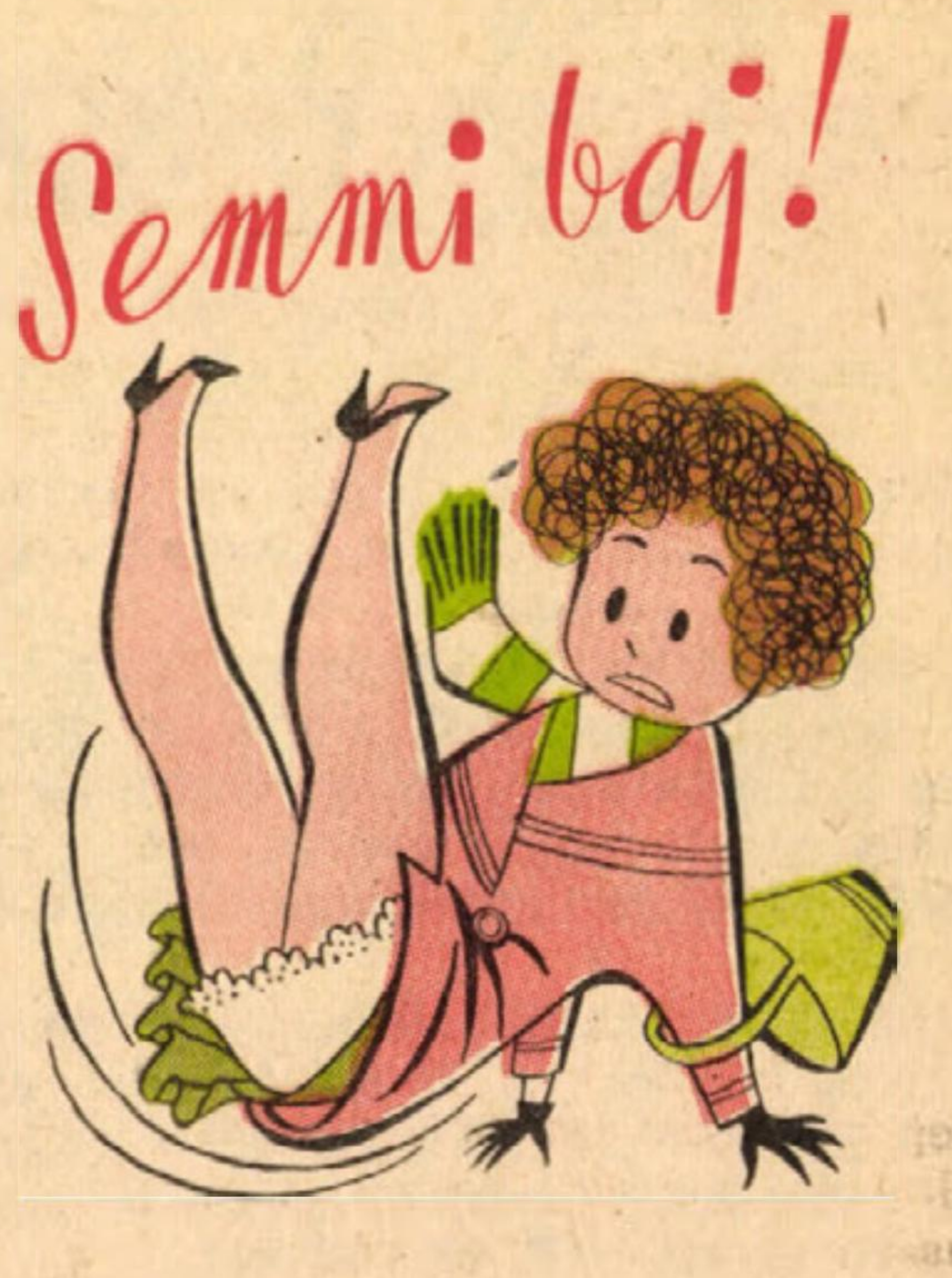

Csodálatosan szép fehérneműjét
A TEXTILRUHÁZATI KISIPARI SZÖVETKEZETEK MÉRTÉKSZABÓSÁGA
készítette

Kellemes pihenést!

Gerő Sándor rajza

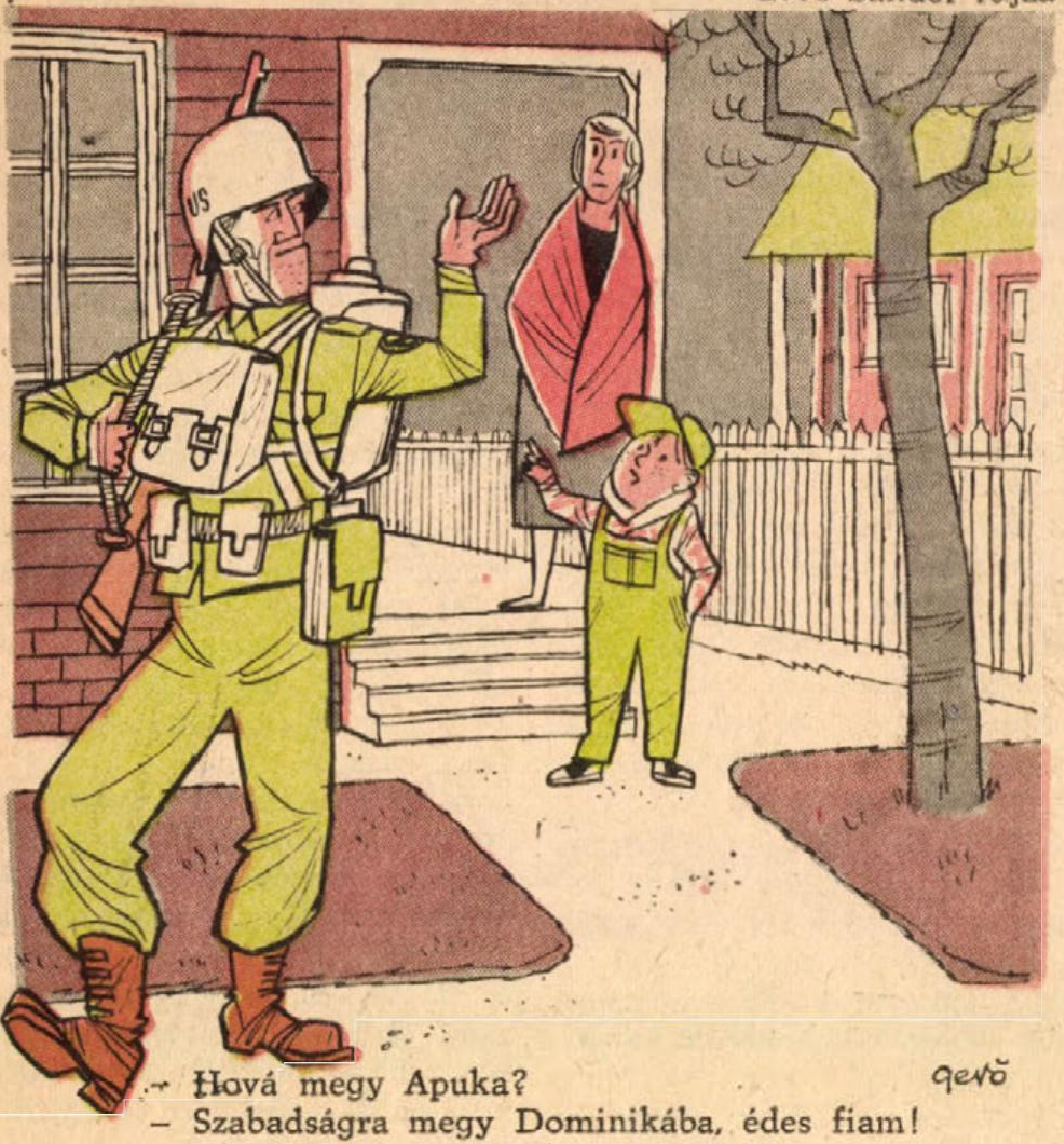

– Hová megy Apuka?
– Szabadságra megy Dominikába, édes fiam!
– Akkor mért visz puskát magával?
– Hátha visszalőnek, édes fiam!

Magyar sízők az olimpián

Szegő Gizi rajza

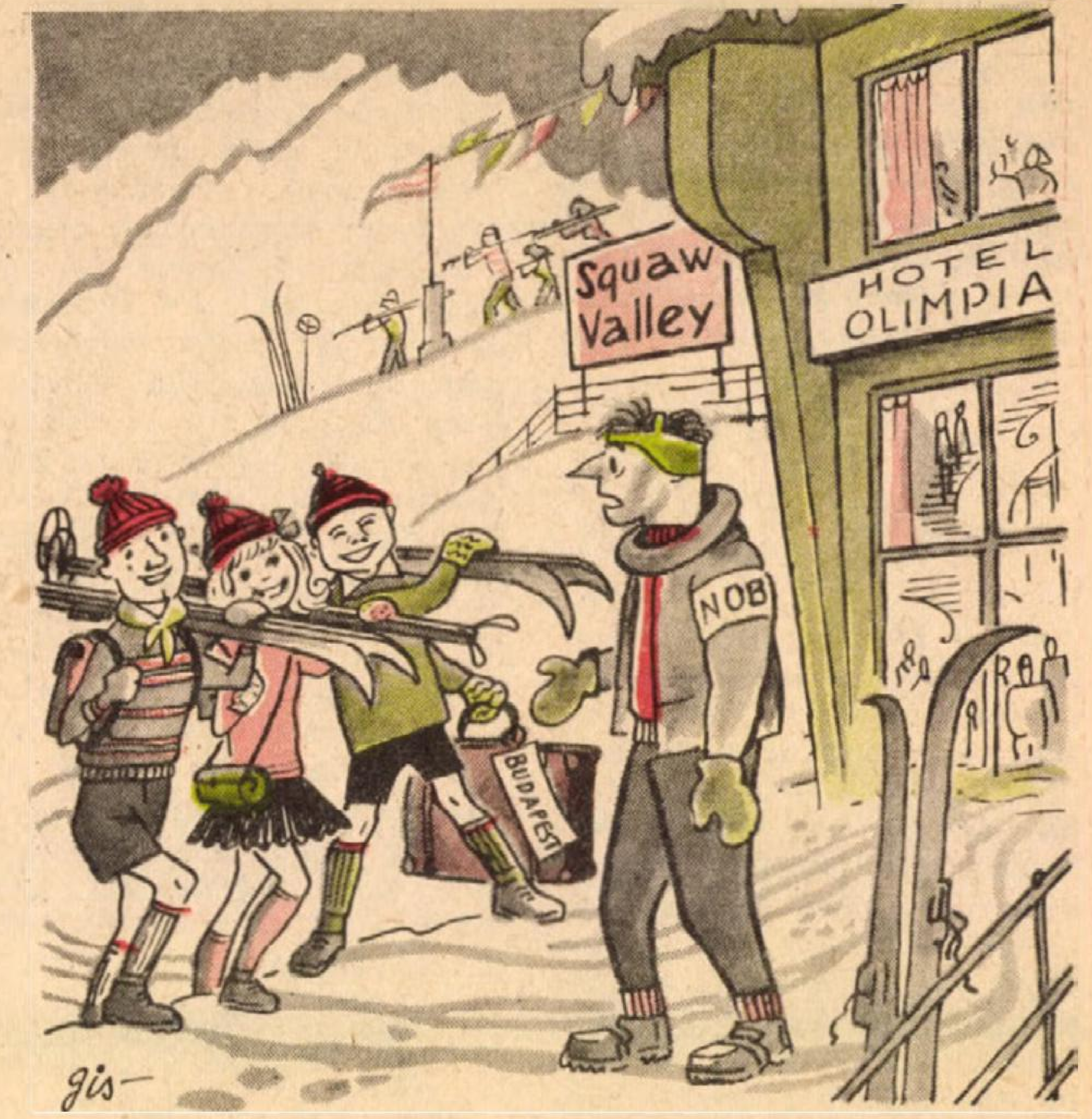

– Bácsi, mi ide csak tanulni jöttünk ám!...
– No és a tandíjat befizettétek már?
– Persze, még otthon, devizában...

Reklám

Nem tudom, ki mint van vele, de én egy egész csomó hirdetést teljesen feleslegesnek tartok, és amellett, a legszükségtelenebb helyeken fedezem fel némelyikét. Egyenesen kidobott pénznek tartom például az olyan hirdetést, amely arra akar rávenni, hogy járjak cipőben, vagy hogy vegyem igénybe a főváros közlekedési eszközeit. Amióta az eszemet tudom, hirdetés nélkül sem fordult még elő velem, hogy zokniban kívánkoztam volna el hazulról, és valahányszor egy csepp módom volt rá, mindig feltuszkoltam magam az autóbuszra is. Az is kétségbeejt pedig, ha egy könyvkereskedésbe lépve, a boltban egy hirdetést látok arról, hogy olvassak könyveket. Elképzeltem már magamat, hogy egyszer egy könyvkereskedésbe lépek be majd abból a célból, hogy vásároljak tíz deka töpörtyűt, de ott aztán a reklámról eszembe jut, hogy csakugyan, könyvet kéne vásárolni. A húsboltokban pedig azt látom a falra hirdetve, hogy fogyasszak halat, ami szintén felesleges, mert vagy látom a boltban magát a halat is, amelyről ugyancsak eszembe juthat, hogy fogyasszam, ha szeretem; ha meg nem látom a halat, mert nincs hal, csak a hirdetést látom róla, hogy fogyasszam, akkor meg csak bosszankodhatom. Ellenben, ha a húsboltokban volna esetleg egy reklám arról, hogy olvassak könyveket, és a könyvkereskedésben emlékeztetnének a hal tápláló voltára, több haszna lenne az agitációnak.

Így jutott eszembe az, hogy a reklámokat és a mindenféle hirdetéseket ésszerűen, és gondos megválogatásban elhelyezve, azok hatásfoka megsokszorozódhatna. Például a villamoson ilyen reklámszöveg állna: *„Kényelmetlen az utazás? Összetiporják a veséjét? Gyűjtsön gépkocsira, tartsa a pénzét takarékban!”*

Hirdetés a színházban: *„Pocsék volt a darab? Járjon többet moziba! Váltson mozibérletet!”*

Hirdetés újságba, külpolitikai rovat mellé:

„Megint tüntetnek Kenyában? Nyaraljon inkább a csendes Alsó-Gödön!”

Az új Somfalvy regény borítólapjára: *„Olvassa Thomas Mannt is!”*

S. P.

Ki erre, ki arra

Kaján Tibor rajza

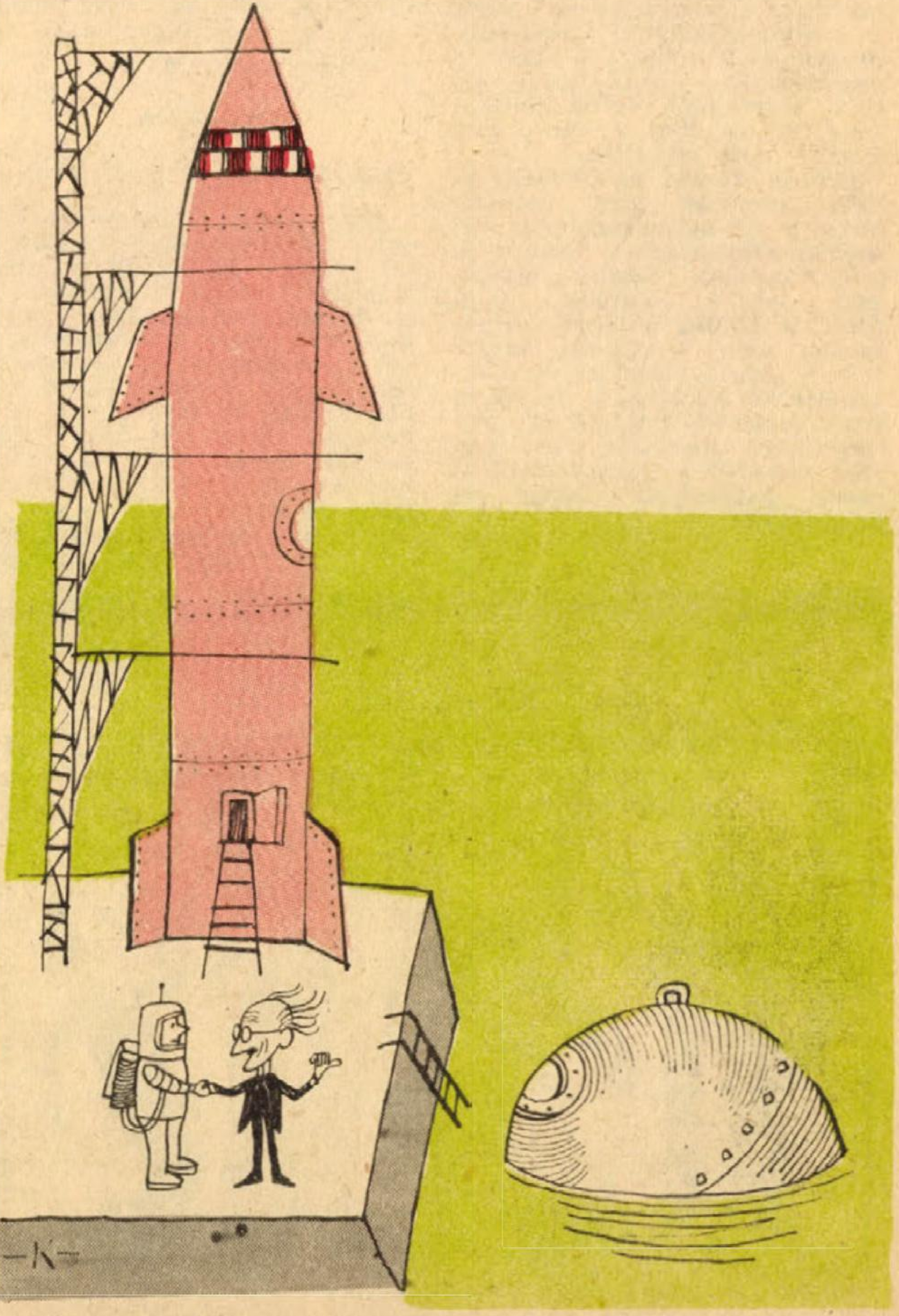

Piccard professzor: Isten vele, én éppen ellenkező irányba megyek...

Le a bürokráciával.

Miért nincs szeneslapát?

Volt nekünk egy remekbeszabott szeneslapátunk, amelyik tíz esztendőn át megállta a helyét a szenesvödörben. Néhány héttel ezelőtt azonban az én négyéves kisfiam, aki állandóan rakétákat tervez, fogta a kalapácsot és míg én a Közértben voltam, átkalapálta a lapátot rakétává. Igaz, hogy a lapátból nem lett rakéta, akárhogy akarta azt az én kisfiam, de lapát se lett, annyi szent. Gyengéden megróttam a kis tervezőt, majd elindultam a legközelebbi Vasboltba, hogy vegyek egy másikat. De nem volt. Aztán mentem, mendegéltem egyik boltból ki, a másikba be, de eredménytelenül. Igaz ugyan, hogy végszükség esetén kézzel is be lehet dobálni a szenet a kályhába, de én azért mégiscsak helyesebbnek tartanám, ha ezek a nélkülözhetetlen szerszámok télen is kaphatók lennének.

E. J.
Budapest

Mirelite feketés készlet

Néhány hónappal ezelőtt vásároltam egy mokka-készletet eloxált alumíniumból, műanyagbetéttel. Rövid használat után a meleg kávétól ezek a műanyagbetétek megrepedeztek és ma már — hála a gyártóinak — mindegyik folyik. Szerettem volna pótolni őket, de ez sem Pécsett, sem Pesten nem sikerült.

Ezúton kérem az illetékeseket, mondják meg nekem, hogy a használhatatlanná vált mokka-készletemhez mikor és hol kaphatok hőálló betéteket. Addig azonban, amíg ezek a hőálló betétek forgalomba nem kerülnek, javaslom a gyártó vállalatnak: mellékeljenek ezekhez a 78 forintos mokka-készletekhez egy használati utasítást, mely szerint ezekből a csészécskékből csak fagyasztott kávé fogyasztható.

A. L.
Pécs

Bűn és büntetés

Olvastam a lapokban, hogy a Kereskedelmi Felügyelőség egy boltvezetőt azért, mert a 4.10 forintos almát 5.20-ért adta el, 500 forint pénzbírsággal sújtott.

Fogtam a plajbászt, és számolni kezdtem. Az almavásár még az ősz elején megkezdődött. A Kereskedelmi Felügyelőség bizonyára nem az első napon jött rá a boltosnak erre a kis csintalanságára. Eltelhetett addig három-négy hét, sőt még néhány hónap is. Egy közepes üzletben elfogy naponta, mondjuk, 100–200 kiló alma. Nomármost, ha csak egy hónapot is késett a vizsgálat, akkor a boltvezető „mellékes jövedelme" 4–5000 forint lehetett. Az eredményen felbuzdulva elhatároztam, hogy jelentkezem gyümölcsboltvezetőnek – 500 forint pénzbírságot én is kibírok! De ha a szigorú felügyelő még a sarokba is állít, vagy esetleg megfenyeget, és azt mondja, „Nana!" – azt is vállalom. Sőt! Hálából küldenék neki öt kiló almát is, csak azt nem tudom még: a 4.10-esből, vagy az 5.20-asból válogatnám-e?

B. A.

Ludas Matyi postájából

„Egy perc Zalaegerszegen" című közleményüket köszönettel vettük. Felkértük a zalai Népbolt Vállalat igazgatóját és a Földművesszövetkezet ügyvezetőjét, hogy a hiányzó szeget szerezzék be és rendszeresen hozzák forgalomba. A kőolajtermelő és kőolajipari vállalatok elnevezése már több esetben zavart okozott. Intézkedésre felkértük a Kőolajipari Trösztöt.

Városi Tanács VB
Gaál Antal titkár

Aranymondáshoz „lenni" kell

Én nem értem. Én akármit mondhatok, senki sem esik hasra tőle.

Az a nyavalyás Julius, az a Caesar, azt mondta annál a Rubiconnál, hogy a kocka el van vetve, hát nem évezrede ájuldoznak az emberek a gyönyörűségtől, hogy igen, ez bölcs mondás, hiába, a Caesar mondta. Pedig az egész egy marhaság, búzát már hallottam elvetni, de kockát nem. Ebből is látnivaló, hogy Juliusnak fogalma sem volt a mezőgazdaságról, mondott volna ő tarhonyát is, csak akkor még nem volt tésztagyár.

Montecuccoli azt mondotta, hogy a háborúhoz három dolog kell és erre fel, mint valami dadogós, elmondta azt a szót, amelyet minden nős ember többet hall kedvese korallpiros ajkairól, mint azt, hogy szeretlek: pénzt ... pénzt ... pénzt ... S mert őt Montecuccolinak hívták, és parancsnok volt, hát ismét évszázadok óta ájuldoznak, hogy node ez a Montecuccoli ilyen egy okos ember volt. Pedig csak egyszer mondta. Klavác Benőné napjában legalább ötször mondja, és fityiszt neki, nem világhírnevet.

S mikor idáig jutottam a gondolataimban, kénytelen-kelletlen meg kellett értenem, hogy addig, ha megpukkadok is, nem lesz mondásom „arany", amíg hírneves ember nem leszek. Nagyot sóhajtottam és hazasiettem. Leültem a konyhaasztal mellé, kidolgoztam gyorsan a fotonrakéta kisipari készítésének módját, megszerveztem a hazai citromtermesztés nagyüzemi feltételeit, felépítettem a Kékestetőn a világ legnagyobb televíziós antennáját, és még lefekvés előtt megírtam négy regényt, megfestettem három világhírű tájképet, és megmintáztam az örök szerelem csodálatosan szép szobrát.

Másnap reggel átvettem a Nobel- és Kossuth-díjat, valamint az okleveleket, amelyek szerint tagjává választott a szovjet, a francia, az angol, és a magyar tudományos akadémia, és rohantam megkeresni egy jóbarátomat, Kucogit. Már mindenről tudott, és a legteljesebb alázat honolt az arcán, amikor meglátott.

Csak ennyit mondtam:

„Több nap, mint kolbászos rántotta." És jöttek a mentők, hogy felmossák az aranyos, drága Kucogit, aki elájult a gyönyörtől, mert tanúja, fültanúja volt a világ egyik nagyságának, örökérvényű, mélyértelmű aranymondásának.

És akkor én végre megnyugodtam!

Gyurkó Géza

A mozgékony rozmárok

Állatbarátok bizonyára örömmel hallják az alábbi kis (japáni) történetet.

Japán halászok panaszkodtak, hogy rengeteg rozmár zavarja a halászatot. Katonaságot vettek igénybe. Tüzérek 38 ágyúval nem kevesebb, mint 550 lövést adtak le. Mindössze egy rozmárt sikerült könnyebben megsebesíteniök.

Meglepetés

Schwott Lajos rajza

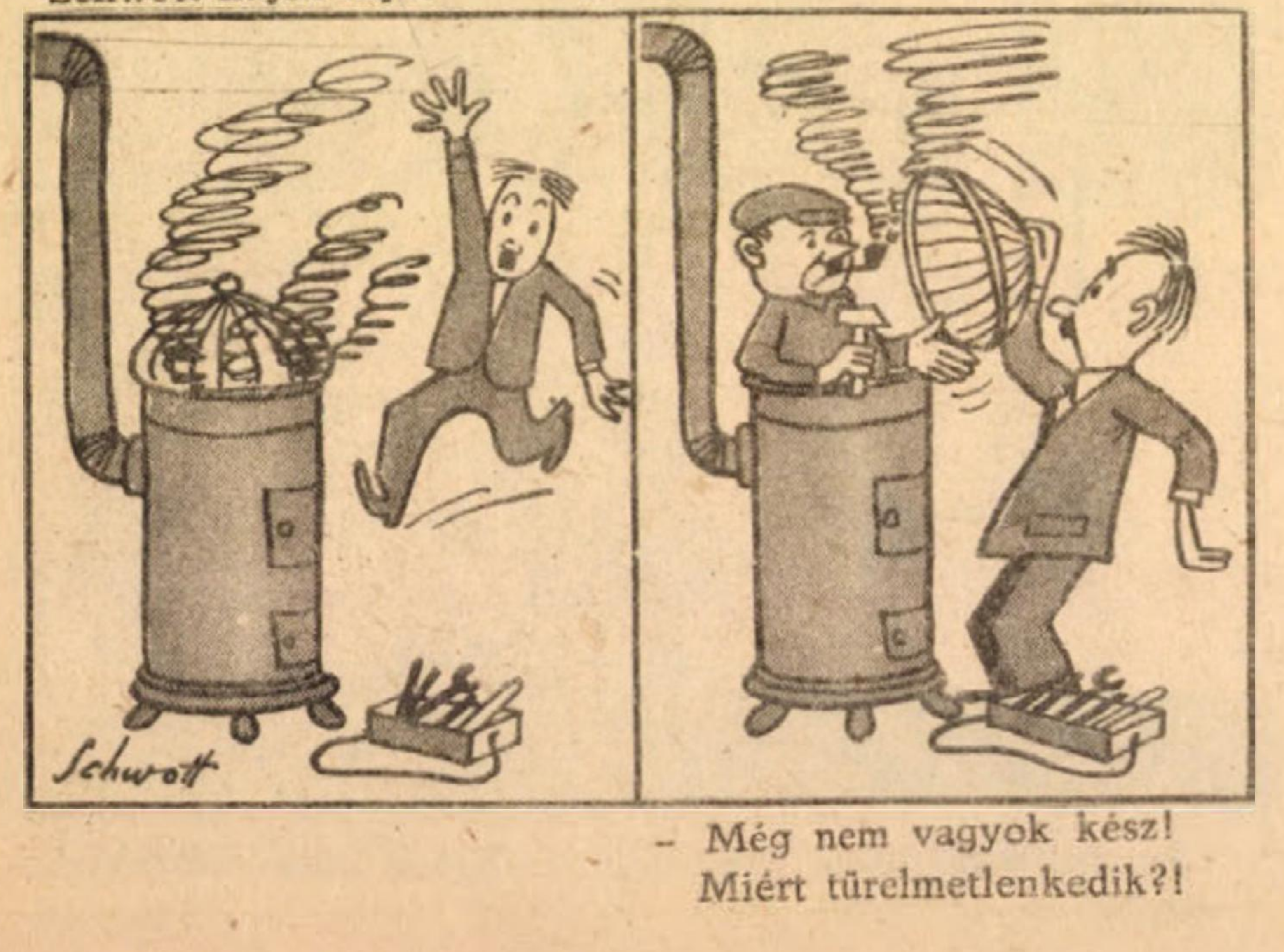

– Még nem vagyok kész!
Miért türelmetlenkedik?!

Egy javítóműhelyben

Kallus László rajza

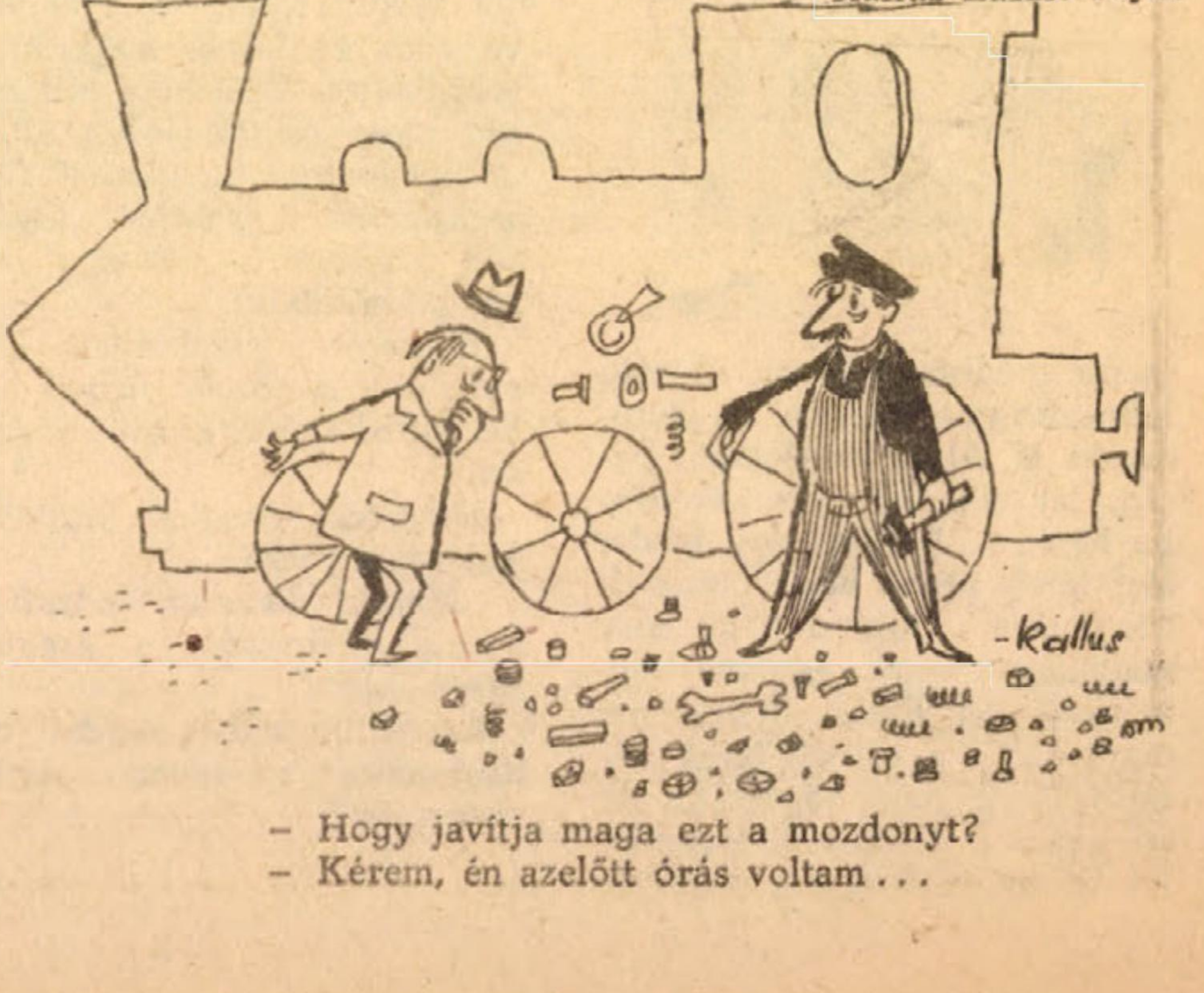

– Hogy javítja maga ezt a mozdonyt?
– Kérem, én azelőtt órás voltam ...

Kabalás ember

Szegő Gizi rajza

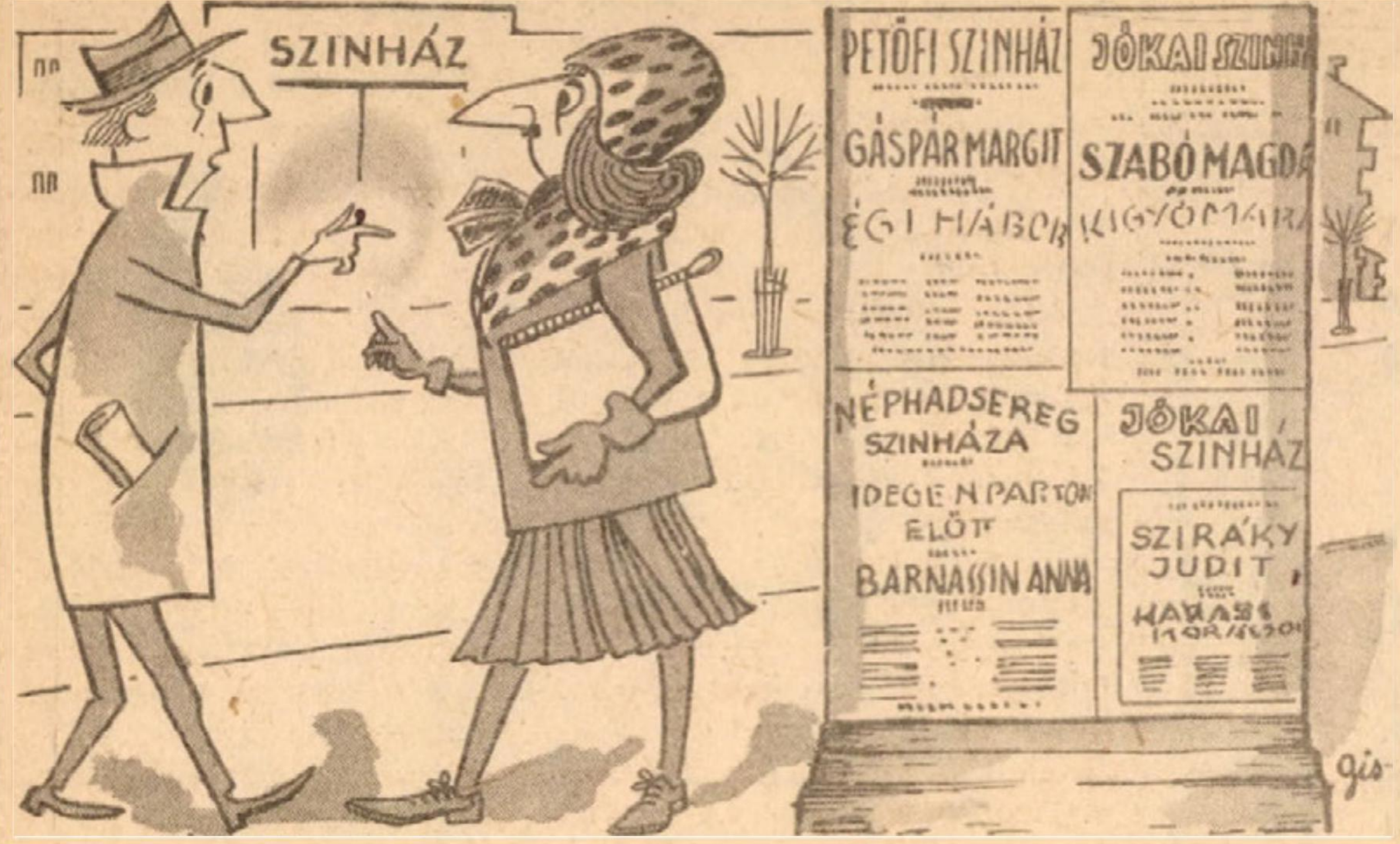

– Miért öltöztél nőnek, Zsiga?
– Pszt! El akarom helyezni a színdarabomat . . .

Önköltségcsökkentés

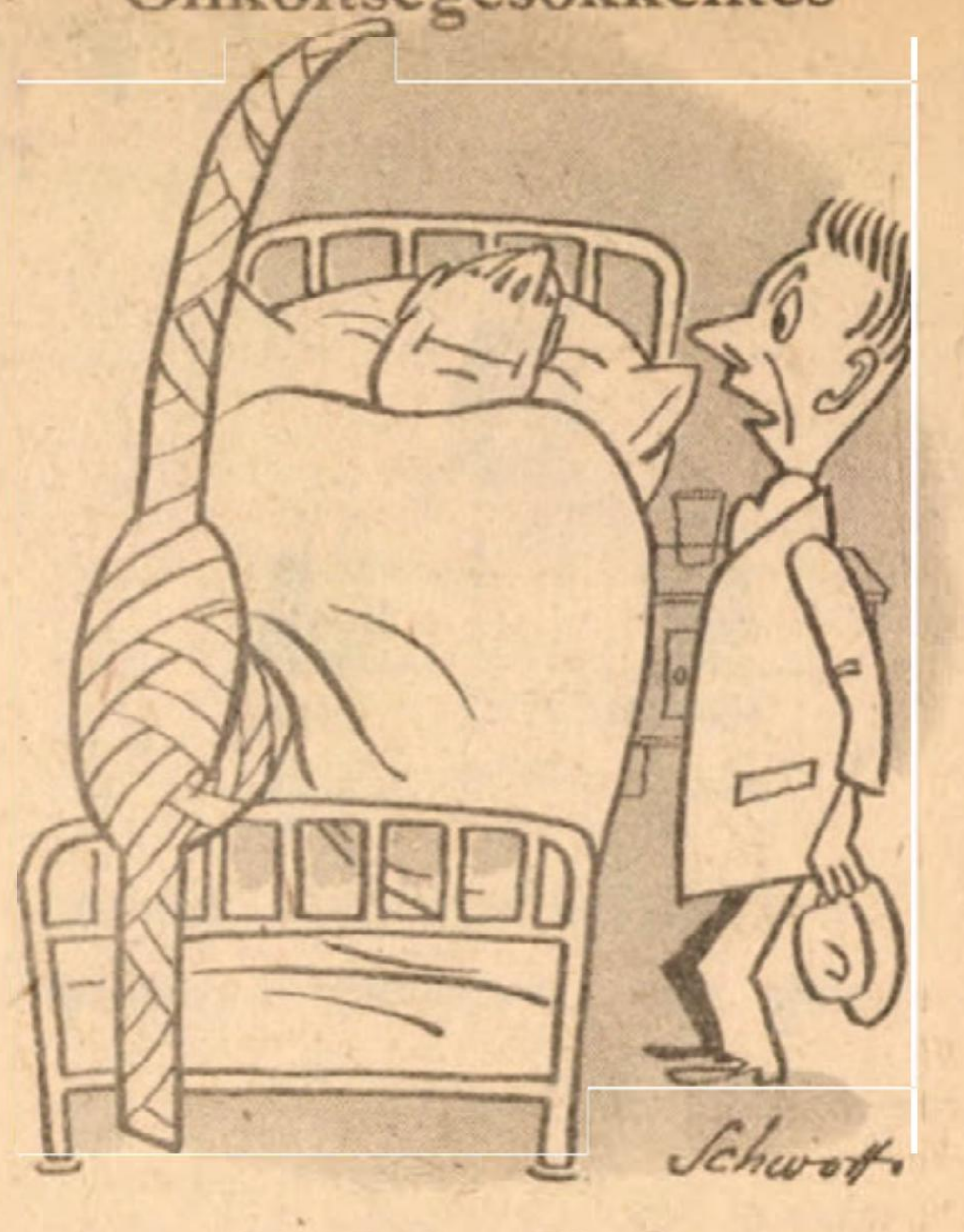

– Mi történt, Géza?
– A léc is eltörött . . .

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

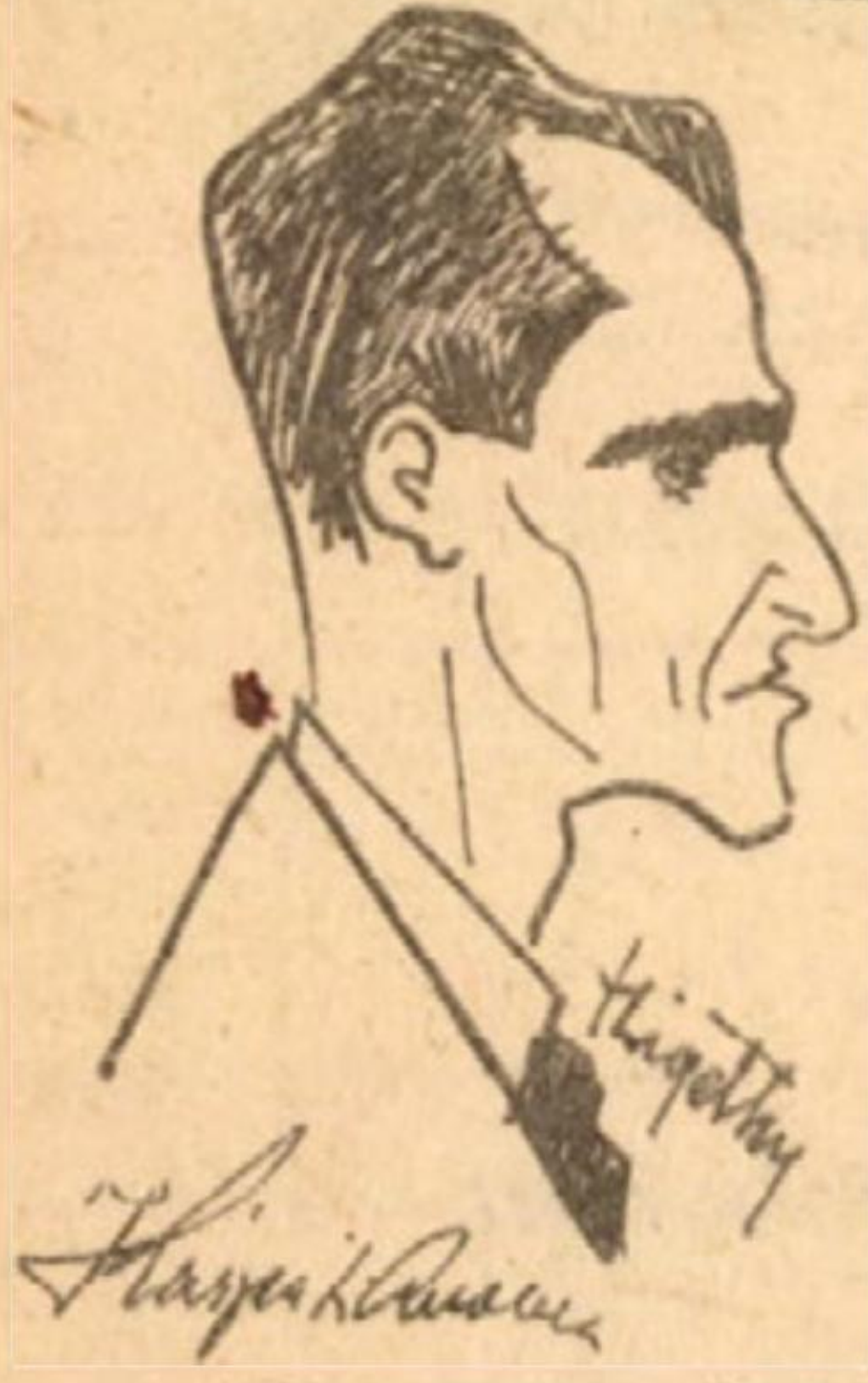

Pár évvel ezelőtt Leningrádban versenyeztem. Ismeretlen fiatal versenyző volt az első ellenfelem. Mi, régi vívók, nagyjából ismerjük ellenfeleinket. Tisztában vagyunk a világ minden valamire való vívójának eredményeivel, formájával. Én is tudtam, hogy ellenfelem nem lehet az élvonalban, ezért halkan odaszóltam egyik sporttársamnak:

– Na, ezt a fiatalembert megeszem.

Az illető elmosolyodott, azután magyarul megszólalt:

– Nehéz falat leszek . . .

Ismét bebizonyosodott, hogy idegenben nem szabad abban a tudatban használni magyar szavakat, hogy úgysem érti meg senki. Íme, ellenfelem is tudott magyarul, mégpedig azon egyszerű oknál fogva, mert pesti fiú volt. A leningrádi egyetemen tanult.

Más lapra tartozik, hogy nekem volt igazam. Bár elég ügyesen vívott, de mégis, hamar „megettem", egyáltalán nem volt valami nehéz falat . . .

Azóta nagyon óvatos vagyok, ha külföldiek között magyarul mondok valamiről, vagy valakiről véleményt . . .

Kárpáti Rudolf

APRÓ DOLGOK

Sosem lehet tudni, mikor kerül az ember olyan helyzetbe, hogy csatakiáltást kell hallatnia.

Éppen ezért nagy érdeklődéssel olvastam el a Pajtásban – fiam kedvenc újságában – a „Tanuljunk egy-két csatakiáltást" című cikket. A dolgozatban felsorolt csatakiáltások közül nekem az tetszett a legjobban, amit akkor ajánlatos üvölteni a pajtásoknak, ha szeretett őrsvezetőjük megérkezik az összejövetelre. Ebben a csatakiáltásban van bátorság, büszkeség, rettenthetetlenség, tehát minden, ami egy csatakiáltáshoz kell.

Idézem:

„Megjött, megjött, itt van már,
Itt van már!
A mi kedves őrsvezetőnk
itt van már,
Itt van már!"

Tessék mondani, milyen csatában jó ez a kiáltás?

*

Le a kalappal az előtt az Ismeretlen Férj előtt, aki először beszélte rá a feleségét, hogy hordjon a drága nejlonharisnya helyett olcsó fekete patent harisnyát. Mert, hogy nős ember volt az illető, aki kitalálta, azt onnan lehet tudni, hogy a fekete harisnya lényegesen kevesebbe kerül, mint a nejlon.

Megmondom őszintén, én hiába vetettem volna be minden ékesszólásomat, meggyőző érvemet; sőt egyéni bájamat is, a feleségem akkor se vett volna fel fekete patent harisnyát a kedvemért. De talán az istennek se vett volna fel.

Vajon, hogy csinálta ezt az Ismeretlen Zseni? Mivel főzte meg a feleségét? Miképpen érte el a célját? Rejtély. Az évszázad legnagyobb rejtélye. Ilyenre csak zsenik képesek.

Én tudom, milyen nagy dolog ez. Megpróbáltam rábeszélni a feleségemet, hogy a fekete patent harisnyához hordjon olcsó fekete lüszter anyagból készült ruhát, mert az csuda elegáns és modern. Megpróbáltam, de nem sikerült. Gúny és megaláztatás volt az osztályrészem. Erre a feladatra – beláttam – csak zsenik képesek. De azért csak próbálják meg Önök is, mert próba – szerencse. Majd akkor megtudják, hogy milyen emberfeletti feladatra vállalkoztak.

Újra csak azt mondom: le a kalappal az Ismeretlen Férj előtt, aki bebizonyította a fekete harisnyával, hogy semmi sem lehetetlen. Különösen a női divatban.

(m. gy.)

Egy országot egy lóért!

Vasvári Anna rajza

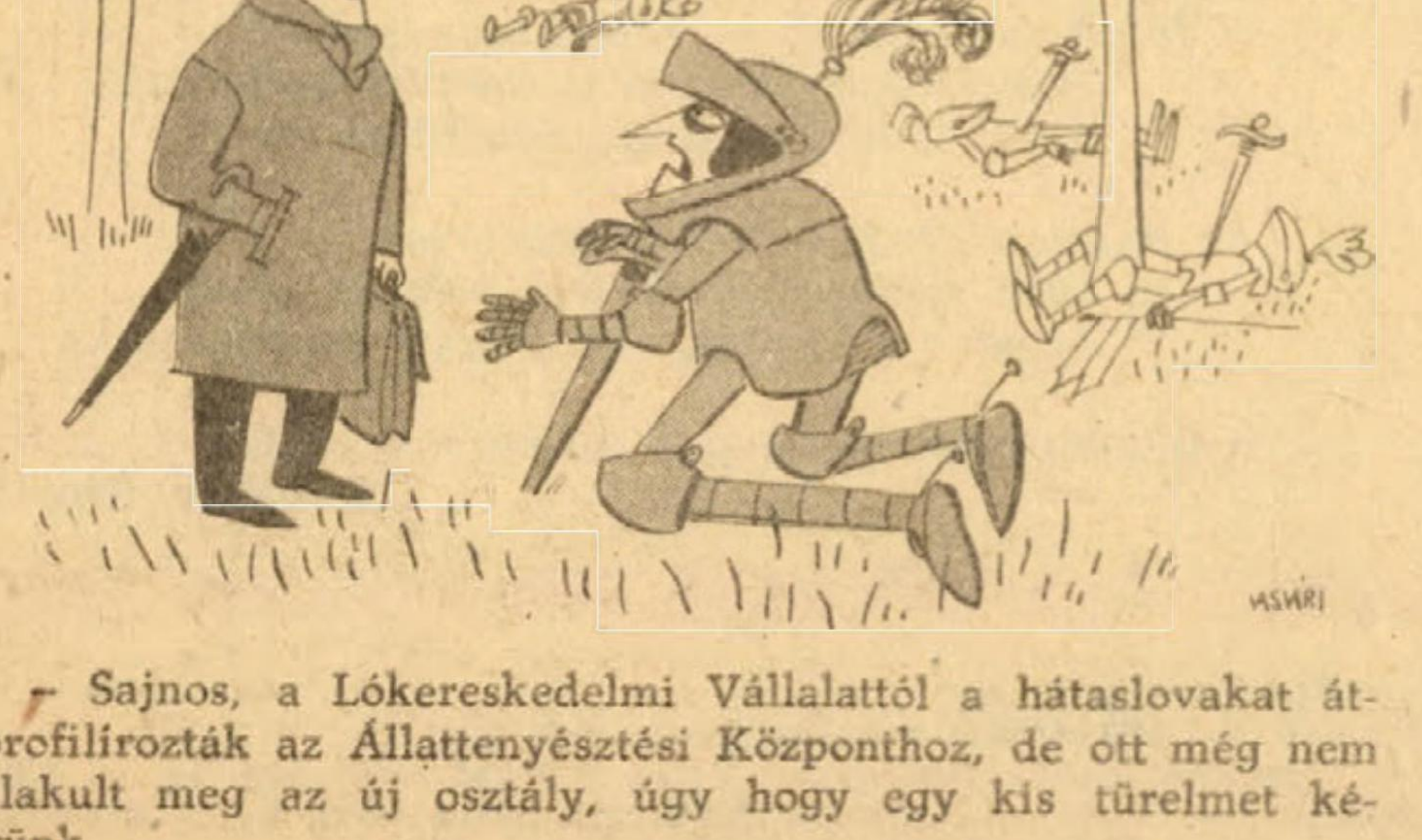

– Sajnos, a Lókereskedelmi Vállalattól a hátaslovakat átprofilírozták az Állattenyésztési Központhoz, de ott még nem alakult meg az új osztály, úgy hogy egy kis türelmet kérünk . . .

Szubjektív érzés

Mészáros András rajza

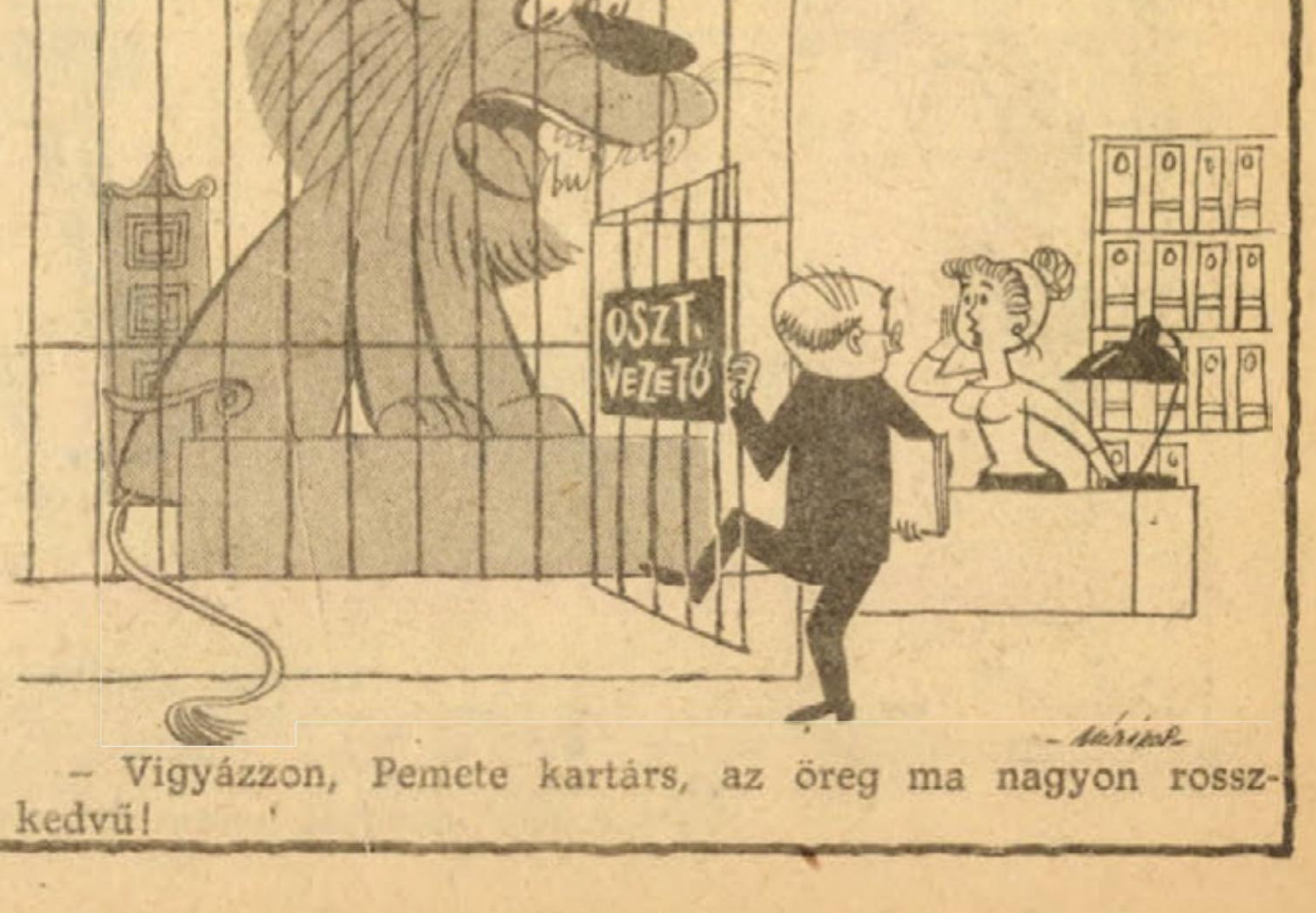

– Vigyázzon, Pemete kartárs, az öreg ma nagyon rosszkedvű!

EGY KIS EMLÉKEZTETŐ

Ki-be

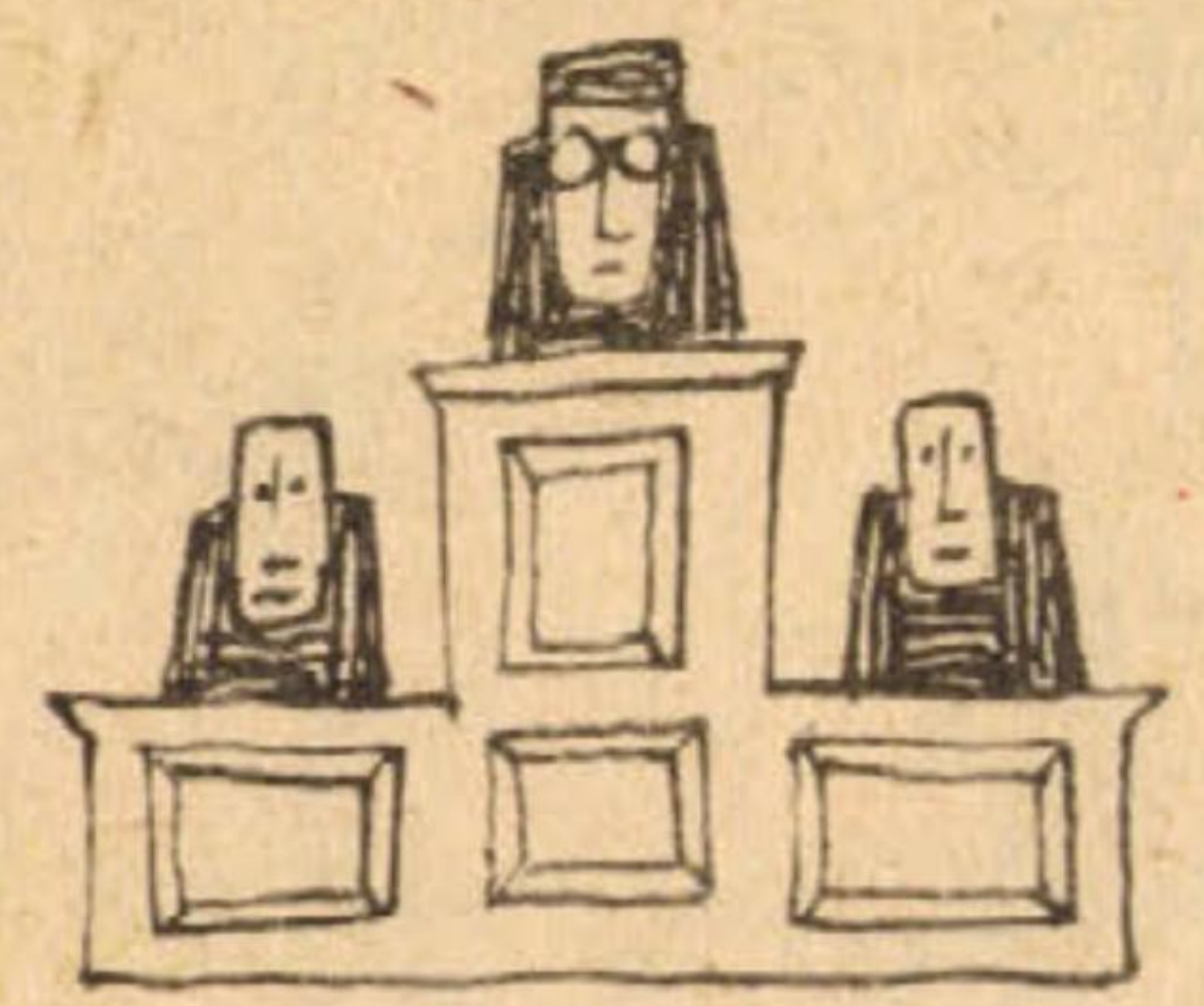

— A Polgári Demokrata Párt képviselője nem jelent meg a népbírósági tárgyaláson ...

— Miért nem jelent meg?

— Mert kilépett a Polgári Demokrata Pártból.

— És a vádlott megjelent?

— Az sem.

— És az miért?

— Mert az belépett a Polgári Demokrata Pártba.

(Ludas Matyi, I. évf. 8. sz.)
1945. július 8.

Szür-Szabó József rajza

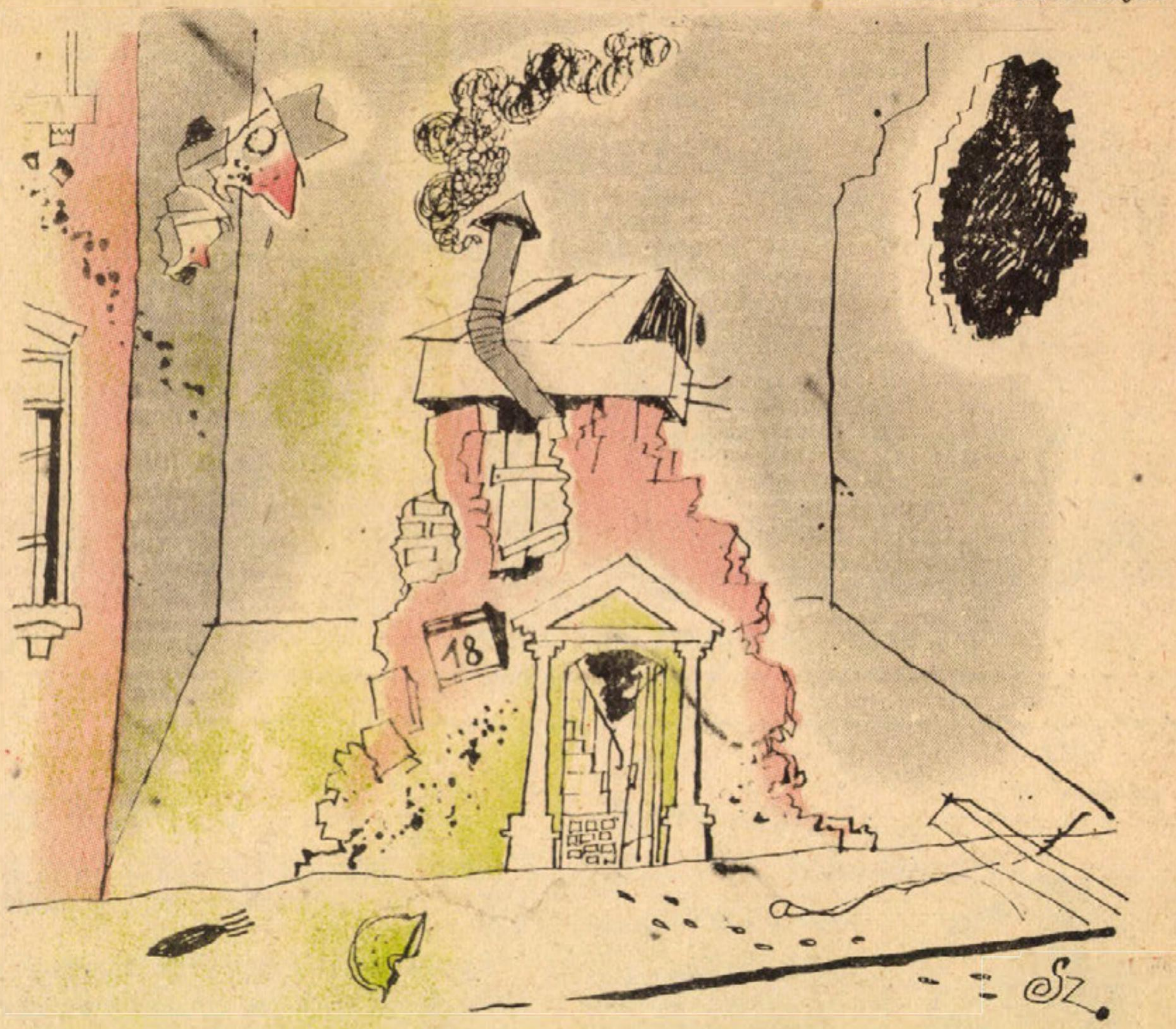

– Ezek a Beregiék milyen mázlisták! Megmaradt a kályhájuk ...

Futball-éhség

Gerő Sándor rajza

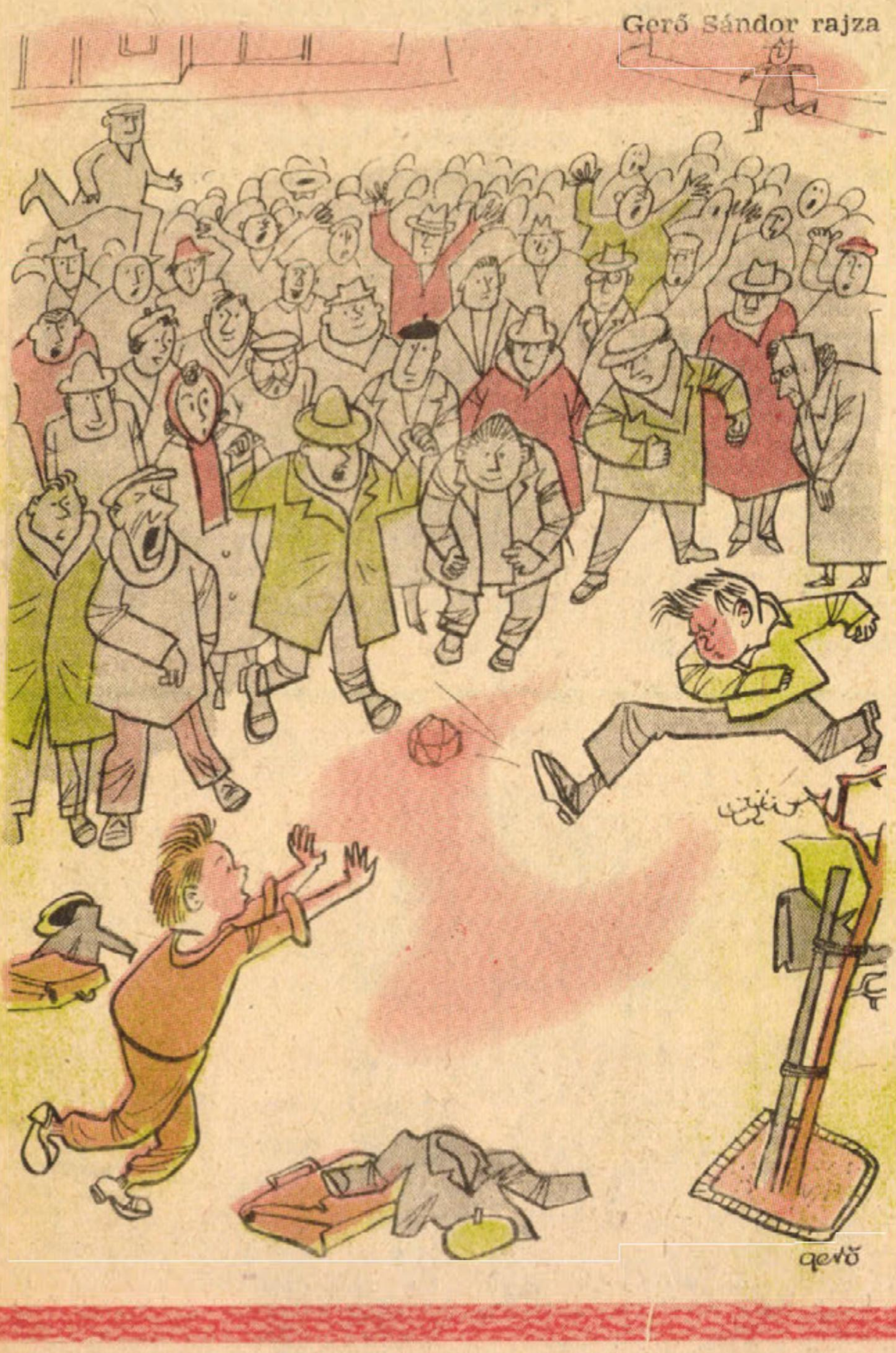

Ki miben vétkezett...

— Ami Dante Poklából kimaradt —

Mind lejjebb s lejjebb jártam a Pokolban
és elmerülve a vak, sötét éjbe,
oly iszonyú zaj támadt valahonnan,

mint szörnyű gőz-sípoknak üvöltése
és vele jajgatás és sérelem.
Bár tétováztam, de beléptem végre

s elém tárult egy roppant gépterem.
Sok fáradt ember hevert mindenütt
és — toll leírni szinte képtelen! —

mikor álomra lekókadt fejük,
a fülük mellett megszólalt egy gőzkürt,
mely össze volt drótozva ővelük!

Ezek csak felriadtak, mint az őrült,
így siránkozva: — Ó jaj, nincs nyugalmam!
És hangjuk betölté a bősz űrt.

Megkérdezém, míg remegett az ajkam
e szívdermesztő, rémes kép előtt:
— Kik ezek, így kínlódva szakadatlan?

S felelt a Szellem: — Mozdonyvezetők!
Kik fittyet hányva a csendrendeletnek
arra, lám, éppen így fütyültek ők

és minden alvót álmából felvertek,
száz métereken bőgve, mint a vész!
Most azt kapták meg, amit érdemelnek:

a gőz-sípjukat — ennyi az egész!

Lovászy Márton

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.0426 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.